

MARIJA

Letnik 11
št. 35

GLASILO SLOVENSKEGA MARIJINEGA
NARODNEGA SVETIŠČA

- 03 Uvodnik**
Dr. p. Robert Bahčič
- INTERVJU
- 04 »Božji blagoslov, da moremo živeti v samostojni državi Sloveniji.«**
Intervju z ljubljanskim pomožnim škofom msgr. dr. Antonom Jamnikom
Alen Salihovič
- IZ BREZJANSKE KRONIKE
- 08 V Marijinem naročju**
EVROPSKA MARIJINA SVETIŠČA
- 37 Loreto, Italijansko Marijino narodno svetišče**
Urša Klobučar
- SLOVENSKA MARIJINA SVETIŠČA
- 40 Cerkev Matere Božje pri Kapelci, Kropa**
Urša Klobučar
- ZAPISI IN RAZMIŠLJANJA
- 42 Druga svetovna vojna - begunka Marija Pomagaj**
Dr. Damir Globočnik
- 44 Zdravljica - 30. obletnica slovenske himne**
Mira Novak
- 46 Romarski dom Brezje - dediščina poslanstva sester Frančiškank Brezmadežnega spočetja**
Dr. Andreja Eržen Firšt
- 48 Franc Bole - oče romanja invalidov in bolnikov na Brezje**
(V spomin na pokojnega msgr. Franca Boleta)
Miha Turk
- 50 Božično romanje gluhih in naglušnih k Mariji Pomagaj**
Alenka Šifrer
- 52 Tradicija se nadaljuje - poroka Saša Avsenika in Staše pri Mariji Pomagaj**
Dr. Andreja Eržen Firšt
- ROMANJA
- 54 Romanje z Brezij v Vrbo, na slovenski kulturni praznik**
Urša Klobučar
- PRIČEVANJE
- 56 O zgodovinski podobi Marije Pomagaj v Ribnici**
Viktorijan Demšar
- MARIJINA POIMENOVANJA IN PODOBE
- 58 Zaroka Marije in Jožefa (23.1.)**
Dr. p. Robert Bahčič
- FRANČIŠKANSKI SVETNIKI IN BLAŽENI
- 60 800-letnica prvih mučencev reda manjših bratov**
Dr. p. Robert Bahčič
- ZAPISI IZ SAMOSTANA
- 62 In Memoriam, dr. p. Leopold Grčar**
MUZEJ JASLIC BREZJE
- 64 Jaslice v glasbenem okvirju**
Dr. Andreja Eržen Firšt
- 65 Iz knjige vtisov**
PRIDIGE IN NAGOVORI
- 66 Ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore (28.11.2019)**
- 68 Upokojeni ljubljanski nadškof msgr. dr. Anton Stres (8.12.2019)**
- 70 Ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore (1.1.2020)**
- 72 Provincialni minister p. Marjan Čuden (15.1.2020)**
- 74 Murskosoboški škof msgr. dr. Peter Štumpf (11.2.2020)**
- 76 Ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore (13.2.2020)**
- 78 Ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Franc Šuštar (29.2.2020)**
- ROMARSKI ZAPISI
- 80 Iz romarskih zapisov pri Mariji Pomagaj**
KUHAMO S SESTRO NIKOLINO
- 81 Cvetačni narastek**
BESEDE PAPEŽA FRANČIŠKA
- 82 Leto Božje besede 2020**
DOGODKI
- 84 Romanja in slovesnosti v Slovenskem Marijinem narodnem svetišču Brezje 2020**
ZALOŽBA ROMAR
- 85 Knjige iz založbe Romar - Jaslice, čudovito znamenje Božje ljubezni (Katalog Muzeja jaslic Brezje)**
- 86 ROMARSKI URAD BREZJE**
»Pisanka pisana, podoba je terpljenja, izdihovanja in pokorjenja na tem svetu«
(A. M. Slomšek)

»PRAVO IME – MARIJA POMAGAJ JE POMAGALA, VEDNO POMAGA IN BO POMAGALA«

Dr. p. Robert
Bahčič

Tako je pred dobrima dvema desetletjema zapisal v spominsko knjigo frančiškanskega samostana Brezje takratni upokojeni ljubljanski nadškof msgr. dr. Alojzij Šuštar. Zapis je nastal, ko je bila bazilika Marije Pomagaj imenovana za Slovensko Marijino narodno svetišče. To se je dogodilo 1. januarja 2000, ob 200-letnici prve kapele in 100-letnici sedanje cerkve. Marija je imela, ima in bo imela velik vpliv na slovenski narod in na življenje slovenskega kristjana. Marija je bila, je in bo še naprej naša duhovna mati in zavetnica. Pristna pobožnost do naše nebeške Matere pomeni, da se predamo njenemu vodstvu, da si osvojimo njenega duha, njene razpoložljivosti in predanosti v Božjo voljo ter izpolnitve le-te.

Nadškof msgr. dr. Franc Rode je prvega januarja 2000 v nagovoru v baziliki Marije Pomagaj poudaril: »Od danes so Brezje srce Slovenije. Milostni kraj, kamor se bodo v prihodnjih stoletjih zgrinjale množice vernih Slovencev iz vseh krajev naše dežele. Kraj gorečih prošenj in zahvale. Kraj upanja in krščanskega poguma. Kraj, kjer se bo utrjevala naša narodna zavest in se bo krepil državniški čut. Kraj radodarne odprtosti za

življenje in smelega gledanja v prihodnost. Kraj vseslovenskega bratstva in sprave.«

Tedani mariborski škof msgr. dr. Franc Kramberger je zapisal: »Prava pobožnost do Marijinega srca je tedaj, ko si prizadevamo odstraniti iz svojega življenja sebičnost, ošabnost in sovraštvo, ko se bližamo Bogu z vero, sočloveku pa z dejavno ljubeznijo.«

V preteklem mesecu februarju je Bog k sebi poklical dva velika častilca Marije Pomagaj: frančiškana patra Leopolda Grčarja in msgr. Franca Boleta. Oba sta pustila zelo velik in nepozaben pečat pri Mariji Pomagaj. Ob tem se lahko spomnimo na besede svetega Bernarda, ki je zapisal: »Bog je Mariji dal neomejeno oblast v nebesih in na zemlji. Naše življenje in našo smrt je položil v njene roke.« Naj se sedaj odpočijeta v Jezusovem in Marijinem naročju.

V teh težkih trenutkih preizkušnje za cel svet, ko se širi koronavirus, se z vsem zaupanjem in molitvijo zatekamo k Mariji Pomagaj: »Marija z Brezij, poslednji naš up, poslušaj, te prosim, klic zbeganih src: Marija Pomagaj, v presilni tej stiski, čuvaj, podpiraj in brani nas Ti« je pred 75 leti v uvodu v devetdnevno k Mariji Pomagaj zapisal pater Otmar Vostner.

Marija Pomagaj, vse, ki prihajajo k Tebi z zaupno prošnjo, ne zapusti v stiskah, ki jih tarejo in jih vodi iz stisk sedanjega časa, da se bodo zopet zbirali pred Tvojim milostnim oltarjem na Brezjah in se Ti zahvaljevali za rešitev in pomoč.

»Sprejmi, Marija Pomagaj, pod svoj plašč otroke naše domovine, naj nam bo varstvo in streha, dokler nevarnost ne mine.«

Marija Pomagaj, prosi za nas!

Dr. p. Robert Bahčič

Rektor Slovenskega Marijinega narodnega svetišča

»BOŽJI BLAGOSLOV, DA MOREMO ŽIVETI V SAMOSTOJNI DRŽAVI SLOVENIJI.«

Intervju z ljubljanskim pomožnim škofom msgr. dr. Antonom Jamnikom

Alen Salihovič

optimizmu ter dejavni v upanju, da želimo narediti nekaj lepega in dobrega. Iz tega izhaja, da se v osebnem življenju in narodni zgodovini lahko nekaj spremeni, samo potruditi se moramo. Vsakršna vdanost v usodo - fatalizem -, češ tako je, in tako bo ostalo, ostaja še naprej tretja nevarna bolezen časa in človeka, ki je veliko hujša od »koronavirusa«.

Bi morali o zgodovini osamosvajanja vedeti več? Včasih se zdi, kot, da se želi tistim časom dati manjši pomen, se motim?

Žal je res, kot ste povedali. Ampak, lahko se nekaj spremeni. Začne se pri nas samih: Ali bi znali v tem trenutku našteti ključne datume in leta slovenskega osamosvajanja ... Imamo doma na knjižni polici Ustavo Republike Slovenije, kaj vemo o simboliki slovenske zastave, ali znamo na pamet slovensko himno ... Pa še bi lahko spraševali. Seveda je marsikaj potrebno spremeniti in dopolniti na ravni šolstva, z zares kakovostni programi državljanske vzgoje in primerne vključenosti le-te v vse druge predmete in to od vrtca do univerze. Če bi tovrstnim vsebinam dajali s časom manjši pomen, bi si na ta način žagali vejo na kateri sedimo ... To bi bilo podobno, kot če bi nekdo na silo hotel pozabiti ali izbrisati svoj rodovnik. Brez spominjanja smo tako na osebni kot na narodni ravni, mrtvi, nas ni, izginemo v pozabo ... Torej, s hvaležnostjo se vedno znova poučimo o naši narodni zgodovini in

Smo v letu, ko se spominjamo 30. obletnice dogodkov, ki so v letu 1990 odločilno tlakovali pot do osamosvojitve Slovenije. Tega leta so potekale prve večstranske volitve, delo je začela Demosova vlada, spisana je bila podvinska ustava, nastali so zametki Slovenske vojske, vrhunec pa je prišel z decembrskim plebiscitom o samostojnosti. Pomembno vlogo pa je pri tem imela tudi Katoliška Cerkev, na čelu s takratnim ljubljanskim nadškofom dr. Alojzijem Šuštarjem. Njegov tajnik je bil sedanji ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik, ki je za revijo Marija spregovoril o spominih na takratni čas. S škofom Jamnikom se je pogovarjal Alen Salihovič.

Gospod škof Anton Jamnik, mineva 30 let od demokratičnih sprememb. Katere tri stvari bi ob tem postavili v ospredje?

Če povem na kratko in preprosto: hvaležnost, da živimo v milostnem trenutku zgodovine, ko nas je obsijala svetloba z neba, Božji blagoslov, da moremo živeti v samostojni državi Sloveniji, sredi drugih evropskih narodov; potem odgovornost danes in tukaj, v tej državi, za katero smo vsi odgovorni in lahko nekaj prispevamo, da bomo živeli v miru, v medsebojnem spoštovanju ter se vsi skupaj upirali nevarni bolezni apatičnosti in brezbričnosti; na koncu pa upanje, ki izvira iz zavesti in vere, da je Bog Stvarnik zgodovine, zato smo lahko korajžni v realističnem

s hvaležnostjo se spominjamo ... Blagohoten spomin pomeni namreč upanje za jutrišnji dan, za prihodnost!

Kako pomemben je bil pri procesu osamosvajanja prispevek Katoliške Cerkve?

Katoliška Cerkev v Sloveniji je v zgodovini tesno povezana z narodom, njegovo kulturo, jezikom in samozavestjo. Ob dogodkih, ki so povezani z njeno osamosvojitvijo, se je predvsem zavzemala za uveljavljanje človekovih pravic pod moralnim vidikom, za svobodo in enakopravnost slovenskega naroda in njegovo samostojnost. Tesna povezanost Cerkve s slovenskim narodom je razumljiva samo z vidika zgodovinskega razvoja slovenskega naroda, ki je prek krščanstva in Cerkve stopil v Evropo in evropsko kulturo. Cerkev na Slovenskem je na čelu z nadškofom Alojzijem Šuštarjem ves čas, še posebej pa potem, ko so bile napovedane prve svobodne volitve v Sloveniji, z vso jasnostjo opozarjala na odgovornost krščanskih laikov in vseh ljudi dobre volje, da prispevajo svoj delež v družbenem dogajanju in se odločajo po svoji vesti. O tem nam govorijo izjave, ki so jih slovenski škofje zapisali pred tako imenovano »spravno slovesnostjo« v Kočevskem Rogu, pred plebiscitom, na dan osamosvojitve in tudi pozneje. V osamosvojitveno dogajanje so se dejavno vključevali kristjani v Sloveniji, zamejstvu in po svetu. Velikega pomena je bila tudi podpora škofovskih konferenc večine evropskih

držav, Združenih držav Amerike in Kanade. Zelo ključno vlogo je pri osamosvajanju in mednarodnem priznanju Slovenije imel osebno papež Janez Pavel II., pa nemški kancler Helmut Kohl in tedanji švicarski predsednik Kurt Furgler in nekateri drugi evropski politiki, s katerimi je nadškof Šuštar že leta prej, posebej v času osamosvajanja, gojil osebno prijateljstvo ali pa zelo intenzivne osebne povezave.

Kot tajnik nadškofa Alojzija Šuštarja sem imel to srečo in milost, da sem lahko od blizu spremljal vsa dogajanja glede osamosvojitve Slovenije. Pozneje sva bila soseda v Škofovih zavodih, ko se je nadškof Šuštar upokojil in se leta 1997 naselil tam. Moje misli o teh časih in nadškofu Šuštarju so sad osebnih pogovorov z njim, kot ene ključnih osebnosti slovenske osamosvojitve, saj je vedno znova poudarjal, kako potrebujemo modrost, zrelost in pogum.

Kaj za vas pomeni domoljubje?

Domoljubje je zame spoštovanje korenin iz katehizma: torej poznavanje in življenje iz vere, kulture in poznavanje temeljnih zgodovinskih dejstev ter stoletnih pričakovanj slovenskega naroda po samostojni državi. V tem kontekstu razmišljamo o domoljubju v okviru naše narodne zgodovine, nujno pa je, da le-to postavimo tudi v širši evropski kontekst, saj Evropa postajajo v konstelaciji globalnega sveta vedno manjša in

tako značilni za Rimljane in tudi na zavzetosti in ustvarjalni moči mladih evropskih narodov. Toda zadnji in odločilni dejavnik te zgodovinske zavesti je čut odgovornosti, ki ga je prebudilo krščanstvo.

Zapustiti krščansko dediščino bi za Slovenijo in Evropo pomenilo razprodati svojo istovetnost in jo končno izgubiti. Evropa je lahko bogata, z razvito industrijo in visoko tehnologijo, lahko si vzpostavlja take ali drugačne kulturne ustanove in politične okvire, pomembno je, da ohrani v svoji zavesti spomin na Kristusa, ki je osvobodil evropskega človeka in ga postavil pred Boga v svobodi in veličini odrešenega. V tem smislu bi omemba krščanskih korenin v evropski ustavi (kar se žal ni zgodilo) pomenila zgolj priznanje zgodovinske in kulturne vloge, ki jo je imelo krščanstvo pri oblikovanju Evrope. Kot je dejal papež Janez Pavel II., spomin na krščanske korenine ne pomeni uvajanja kakšnega religioznega ekskluzivizma. To je spomin na svobodo, ki jo je prinesel Kristus, spomin na čudoviti zagon, ki ga je krščanstvo dalo evropskemu človeku, zagon, ki ga je privedel do zadnjih meja zemlje, po drugi strani pa ga je v notranjem potovanju privedel do zadnjih globin njegovega dostojanstva, osnovne enakosti vseh in pravičnosti za vse. Današnja Slovenija, in prav tako Evropa, je torej poklicana, da v zavesti svojih korenin zopet najde ta zagon. In v tem bo toliko bolj uspešna, kolikor bolj bo črpala pri izviri svoje bogate religiozne in kulturne dediščine, kolikor bolj bo odkrivala svojo dušo.

Slovenski narod je predan Mariji, pogosto rečemo. Gospod škof Anton Jamnik, so Brezje z osamosvojitvijo dobile večji pomen?

Naj na to vprašanje odgovorim z besedami nadškofa Alojzija Šuštarja, ki je zelo pogosto poudarjal naslednjo misel: »Marija je pomagala, Marija pomaga, Marija bo pomagala!« Nadškof Šuštar, kot eden od očetov slovenske samostojnosti, je seveda ob tem mislil na Marijo Pomagaj na Brezjah. Ob vseh ključnih dogodkih slovenske osamosvojitve in pred pomembnimi odločitvami je romal na Brezje (pa ne samo za različne slovesnosti): njegov tajnik sem postal

julija 1990 in ena prvih poti je bila romanje na Brezje, pa potem večkrat pred plebiscitom, decembra 1990, pa zahvala za modro, zrelo in pogumno odločitev slovenskega naroda za samostojno državo Slovenijo; pa potem pogosti tihi obiski Marije Pomagaj na Brezjah v letu 1991; naj ob tem posebej omenim, da takoj po začetku 10 dnevne vojne Slovenijo, ko je bila prva možnost, da se gre lahko z avtom na Brezje, je nadškof Šuštar rekel: »Tone danes pa greva k Mariji Pomagaj«, in sva šla, čeprav so nekateri branili, češ da je še nevarno ... Brezje so naše

narodno svetišče, na Brezjah je nastala pobuda za posvetitev slovenskega naroda Mariji, ki se obnavlja vsako leto, 15. avgusta, na praznik Vnebovzetja Device Marije. Brezje so že pred osamosvojitvijo imele izjemno velik pomen za našo narodno zgodovino, s tem, ko smo postali samostojna država Slovenija sredi evropskih narodov, pa Brezje na prav poseben način, kot milostni in sveti romarski kraj, – z Marijo Pomagaj – pomenijo »srce« povezovanja Slovencev v domovini in po svetu, pa seveda tudi mnogih romarjev iz Evrope in sveta. ●

V zahvalo, da je slovenski narod obvarovala pred hudimi vojnimi dogodki ob osamosvajanju Slovenije, je na pobudo nadškofa in metropolita dr. Alojzija Šuštarja dozorela odločitev o posvetitvi slovenskega naroda Mariji. Petnajstega avgusta 1992, na praznik Marijinega vnebovzetja, so se Slovenci na Brezjah posvetili Mariji. Slovesnost je vodil nadškof in metropolit dr. Alojz Šuštar.

Iz govora dr. Alojzija Šuštarja: »V zadnjih dveh letih smo doživeli veliko pomembnih in zgodovinskih dogodkov, ki so imeli edinstveni pomen v zgodovini slovenskega naroda, posebno odkar je Slovenija postala samostojna mednarodno priznana država. Kristjani smo bili pri vsem tem dogajanju vedno navzoči kot večinski sestavni del države Slovenije ob spoštovanju vseh drugih.

Mašo za domovino smo imeli pred razglasitvijo samostojne države Slovenije in posebno še ob prvi obletnici 24. junija 1992 v stolnici v Ljubljani in drugod. Molitev za domovino je postala sestavni del našega bogoslužja. Današnja posvetitev slovenskega naroda in slovenske države v povezanosti z vsemi Slovenkami in Slovenci po svetu ima izreden pomen posebno zato, ker odpira razsežnosti preko meja tega sveta in zgodovine. Po svoji vsebini, smislu in namenu nas po Mariji povezuje z Bogom in z večnostjo. Ko se ob tej uri na treh velikih božjih poteh: Brezje, Ptujška Gora in Sveta Gora, pa tudi na drugih Marijinih božjih poteh in v župnijskih cerkvah, samostanih in v družinah posvečamo in izročamo Božji Materi Mariji, smo tem bolj hvaležni, da moremo izvršiti posvetitev Mariji v miru, medtem ko v Bosni in Hercegovini ter na Hrvaškem še vedno divja tako kruta vojna in je med nami toliko beguncev. /.../

Škofje vse Slovenke in Slovence doma in po svetu, ves slovenski narod in slovensko državo izročamo Mariji in po njej Bogu. S tem nočemo nikomur ničesar vsiljevati, pač pa za vse prositi, da jih Marija sprejme v svoje varstvo, posebno vse trpečje, bolnike, invalide, osamljene in odrinjene na rob življenja. 15. avgust 1992 bo ostal kot izreden spominski dan v zgodovini slovenskega naroda. Vendar ne bo nekaj mejnik, ker danes le slovesno obnavljamo, kar smo delali že doslej, ko smo se izročali Mariji. Današnja posvetitev je slovesna potrditev dosedanje poti in nova odločitev za prihodnost.«

Na spominski plošči na pročelju bazilike (desno od glavnega vhoda) je napis:
V PRVEM LETU SVOJE SAMOSTOJNOSTI SE JE SLOVENSKI NAROD POSVETIL BOŽJI MATERI MARIJI. 15. 08. 1992.

V MARIJINEM NAROČJU

november 2019 – marec 2020

23. november 2019

PRVOOBHAJANSKI VIKEND

PRVOOBHAJANCI IZ ŽUPNIJE PRESKA SO SKUPAJ Z ŽUPNIKOM JURETOM KOŽELJEM IN ANIMATORJI KO-NEC TEDNA PREŽIVELI NA DUHOVNIH PRIPRAVAH V ROMARSKEM DOMU NA BREZJAH.

Otroci, ki bodo v župniji Preska v letu 2020 pre- jeli prvo sveto obhajilo, so prišli na Brezje, k Mariji Pomagaj, na duhovno okrepitev. Spremljal jih je njihov župnik, g. Jure Koželj ter animatorji. V programu duhovnih vaj so spoznavali, kako se

je sveta Julija srečevala z Jezusom in tako po- stala njegova najtesnejša prijateljica. Predvsem pa so prosili Marijo Pomagaj, naj jih spremlja na poti do prvega svetega obhajila. Pred milo- stno podobo Marije Pomagaj jih je nagovoril dr. p. Leopold Grčar, ki jim je z lepimi primeri poka- zal, kako nas Marija Pomagaj spremlja in varuje skozi naše življenje.

24. november 2019

JEZUS KRISTUS, KRALJ VESOLJSTVA

Z NEDELJO JEZUSA KRISTUSA, KRALJA VESOLJSTVA SMO ZAKLJUČILI CERKVENO LETO IN POČASI ZAČE- LI VSTOPATI V ČAS PRIPRAVE NA ROJSTVO ODREŠE- NIKA.

Praznik Kristusa Kralja je leta 1925 uvedel papež Pij XI. (1922–1939). Uvedbi praznika pogosto pri- pisujejo naslednji zgodovinski pomen: Cerkev je v obdobju totalitarizmov želela utrditi Kristusov kraljevski status in tako relativizirati prizadeva- nja režimov, ki so si lastili absolutno oblast nad človekom in stvarstvom. Pred drugim vatikan- skim cerkvenim zborom (1962–1965) je obstaja- lo pričakovanje, da bo cerkveni zbor Kristusovo kraljestvo razglasil za dogmo Cerkve, vendar se to ni zgodilo. Po prenovi cerkvenega koledarja leta 1960 je bil praznik Kristusa Kralja opredeljen kot praznik prvega reda. Papež Pavel VI. (1963–1978) je z motu proprijem Mysterii Paschalis leta 1969 praznik preimenoval v praznik Našega Go- spoda Jezusa Kristusa, kralja vesoljstva in določil

nov datum na zadnjo nedeljo v cerkvenem letu. S tem je poudaril eshatološki pomen te nedelje in jo razglasil za slovesni praznik. Poudarjena sta bila pomen in vloga Jezusa Kristusa kot osrednje osebnosti v cerkvenem letu, ki je tesno poveza- na z bogoslužnim koledarjem Cerkve.

»Danes v svetišču Marije Pomagaj prosimo Njo, da bi se naša srca odprla za zaklade, ki nam jih Jezus daje. Primanjkuje nam miru in ljube- zni. Zato smo tu, da nam Ona izprosi notranjega miru. Gospod nam želi dati krono v nebeškem kraljestvu. Da bi nas Božja beseda napolnila, za vse dobro v našem življenju.« Je med drugim v pridigi desete svete maše dejal rektor brezjan- ske bazilike, dr. p. Robert Bahčič.

28. november 2019

»VSEM SEM POSTAL VSE.«

SREBRNI JUBILEJ, 25-LET DELOVANJA, JE PRAZNO- VAL RADIO OGNJIŠČE. S SLOVESNO SVETO MAŠO SO SE PRI MARIJI POMAGAJ, KI JE ZAVETNICA RA- DIA, ZAHVALILI ZA PREJETE MILOSTI IN PROSILI ZA NADALJNE DELO.

Bazilika Marije Pomagaj je bila polna do za- dnjega kotička, številni romarji iz vseh kon- cev Slovenije so h Kraljici Slovencev priromali, da praznujejo skupaj s sodelavci Radia Ognji- šče, slovenskimi škofi ter številnimi duhovniki. Slovesnost smo pričeli ob 9. uri, z molitvijo rožne- ga venca, nadaljevali ob 10. uri, s slovesno sveto mašo. Somaševanje je vodil ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore, ob njem so so- maševali škofje: msgr. Alojzij Cvikl, msgr. Alojz Uran, msgr. Andrej Glavan, msgr. Stanislav Li- povšek ter msgr. Anton Jamnik. Somaševalo je tudi 80 duhovnikov iz vseh koncev Slovenije. V uvodu je vse prisotne pozdravil msgr. Fran- ci Trstenjak, glavni urednik Radia Ognjišče. Za- hvalil se je vsem škofom ter številnim duhovni- kom, da so se odzvali povabilu. »Ko gledam na- zaj, me preveva hvaležnost Bogu in vsem sode- lavcem, da se je naša radijska postaja tako do- bro zasedrila v slovenskem medijskem prostoru. Vesel in hvaležen sem, da sem pred 25. leti

pravilno razmišljal in ostal zvest načrtu.« Je med drugim v uvodu dejal msgr. Franci Trstenjak. »Kje bi bilo bolj primerno, da se zahvalimo dobremu Bogu za dar Radia Ognjišče, kot tukaj, pri Mariji Pomagaj na Brezjah.« Je v uvodnem delu pridige dejal ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore in nadaljeval: »Radio Ognjišče ni čisto navaden radio. Zanj veljajo besede današnjega berila iz Prvega Pavlovega pisma Korinčanom: »Vsem sem postal vse.« Radio Ognjišče je radio presežkov, bolj blizu nam je morda beseda rekordov. To je gotovo največja veroučna učilnica pri nas, čeprav ne zapisuje prisotnosti veroukarjev in ne ocenjuje njihovega znanja, prihaja pa k njim s katehezami, da bi poglobili in utrdili svoje versko znanje in bolj suvereno kot kristjani vstopali prostor. Prav tako je to naša največja prižnica, s katere se oznanjajo besede evangelija, da bi ljudje z veseljem živeli svojo vero in jo posredovali naprej – tako v svojih družinah kakor tudi v različnih okoljih družbe, v katera prihajajo kot kristjani. Radio Ognjišče je tudi naš največji ljudski misijon. Z radijskim misijonom, ki je običajno v tednu pred cvetno nedeljo, nas nagovarjajo s pomembnimi vsebinami naše vere in vabijo k dobri postni spovedi. Hvala vam za ta misijon.«

Ob koncu svete maše se je msgr. Franci Trstenjak zahvalil vsem, ki so na kakršen koli način pripomogli pri delovanju Radia Ognjišče. Za zaključek je v baziliki Marije Pomagaj zadonela zahvalna pesem, v zahvalo za preteklih 25 let in priprošnjo za naprej.

Kar 12 sodelavcev Radia Ognjišče je celo noč peš romalo na Brezje, kljub dežju, težkim pogojem, niso obupali. Naj vam ljubi Bog še naprej stoji ob strani in po Mariji Pomagaj blagoslavlja vaše delo!

1. december 2019

»VESELIMO SE, GOSPOD PRIHAJA«

S PRVO DECEMBRSKO NEDELJO SMO VSTOPILI V ADVENT, ČAS DUHOVNE IN BOGOSLUŽNE PRIPRAVE NA BOŽIČ. PRIŽGALI PA SMO TUDI PRVO SVEČKO NA ADVENTNEM VENCU, KI NAS JE SPODBUJALA K REDNI MOLITVI.

Advent je del bogoslužnega leta, ki se začne na četrto nedeljo pred božičem in nas vabi k pripravi na rojstvo Jezusa Kristusa. Simbolika rojstva in novega začetka je vtkana v potek celotnega cerkvenega leta. K zunanjim in materialnim pripravam na cerkvene praznike sodi tudi duhovna priprava v osebni molitvi in duhovni poglobitvi, kar lahko vključuje prejem zakramenta sprave, razne odpovedi, post, dobra dela ali miloščino.

»Božja beseda današnje nedelje nas želi predramiti. »Bodite torej budni, ker ne veste, katerega dne pride vaš Gospod!« Smo slišali v Matejevem evangeliju. Prerok Izaija v prvem berilu sklepa, da bo prišel trenutek, ko ne bo sovraštva, ne vojne. To moč je črpal iz Gospoda. Z Božjo pomočjo slabo lahko spreminjamo v dobro. Zanesti se moramo na dobrega Boga in ga prosimo, da nam tudi v slabem stoji ob strani. Apostol Pavel nam pravi, da v svetlobi vidimo cilj, v temi ne. Danes prosimo Mati Marijo, ker je bila ona tista, ki je verovala Božji volji. Prosim, da bi Bog lahko stopil v našo notranjost. Potem nam bo pomagal, da bomo lahko hodili po poti evangelija. Naj nam Marija izprosi milosti pri Jezusu.« Je med drugim v pridigi na prvo adventno nedeljo dejal rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič.

5. december 2019

»NE SAMO DOBRA DELA, TUDI MOLITEV JE POMEMBNA«

V DVORANI KRAJEVNE SKUPNOSTI BREZJE JE OTROKE Z BREZIJ IN OKOLICE OBISKAL IN OBDARIL SVETI MIKLAVŽ, KI JIM JE NAROČIL, DA NE SAMO DOBRA DELA, AMPAK TUDI MOLITEV JE POMEMBNA V NAŠEM ŽIVLJENJU.

Miklavž, kakor pri nas navadno imenujemo svetega Nikolaja, je gotovo eden najbolj priljubljenih svetnikov. S posebnim veseljem ga pričakujejo otroci, a tudi starejši smo njegovih pozornosti veseli. Najmlajše z Brezij in okolice je dobri mož obiskal na predvečer, v dvorani krajevne skupnosti. Pred prihodom svetega Miklavža so otroci z Brezij pripravili krajšo predstavo. V njej so prikazali, da ne samo, da svetega Miklavža prosimo, ampak, da moramo opravljati tudi dobra dela, da si to zaslužimo. Po predstavi so otroci z molitvijo priklicali svetega Miklavža, ki je pozdravil vsakega otroka posebej in mu kratkem pogovoru ter preizkusu, ali je bil dovolj priden preteklo leto, izročil darilo. Ko je nagovoril vse otroke, se je sveti Miklavž odpravil še k šolskim sestram, ki so ga sprejele z velikim veseljem. Še najbolj so ga bile vesele sestre, ki že več let obnemogle ležijo v postelji.

7. december 2019

RAZSTAVA JASLIC V CISTERCIJANSKI OPATIJI REIN

NA POVABILO DR. BERNDA MAYERJA SMO SI V MESECU DECEMBRU OGLEDALI RAZSTAVO JASLIC V CISTERCIJANSKI OPATIJI REIN NA AVSTRIJSKEM ŠTARJERSKEM.

Na povabilo dr. Berndta Mayerja, zbiratelja in lastnika največje zbirke jasličnih eksponatov v Avstriji, smo se predstavniki Slovenskega Marijinega narodnega svetišča udeležili adventnega recitala na njegovi domačiji. Ob obisku smo si imeli priložnost ogledati njegovo zbirko jaslic iz različnih koncev sveta. V velik ponos so mu jaslice Maksimilijana Gasparija, ki jih je v dar dobil od Muzeja jaslic Brezje. Dr. Mayer, ki je z ženo in sodelavci že obiskal Muzej jaslic Brezje, nas je popeljal skozi zbirko jasličnih eksponatov, ki jih je razstavil v najstarejši cistercijski opatiji Rein v bližini Gradca.

8. december 2019

MARIJA VSA ČISTA, S TEBOJ SE ZAHVALJUJEMO BOGU

PRAZNOVALI SMO SLOVESNI PRAZNIK BREZMADEŽNEGA SPOČETJA DEVICE MARIJE. SLOVESNO SVETO MAŠO JE V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ DAROVAL UPOKOJENI LJUBLJANSKI NADŠKOF MSGR. DR. ANTON STRES.

nam bo v preizkušnjah pomagal, da nam bodo v blagoslov in odrešenje. Ko je sprejela svojo vlogo, je vsa vesela zapela hvalnico Magnificat. Ko človek izpolni svojo nalogo, je to vir veselja in ne nezadovoljstva. Bog ima rad veselega darovalca, ne smemo se smiliti samemu sebi. Ni večjega veselja od tega, da smemo z bogom sodelovati pri dobrih stvareh. Žalost nas preveva takrat, ko nimamo zaupanja v božjo pomoč. Z veseljem srcem izpolnjujmo tisto, kar Gospod pričakuje od nas, da mu ostanemo do konca zvesti.» Je pridigo zaključil msgr. dr. Anton Stres.

Ob zaključku svete maše sta nadškof Anton Stres in p. Robert Bahčič pokadila oltar pri Mariji Pomagaj, v spomin na blagoslov in posvetitev oltarja, 8. decembra 1954.

12. december 2019

ADVENTNI KONCERT ČLANOV ZASEDBE FONÓ ZENEKAR

V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ SO S KONCERTOM ADVENTNIH IN BOŽIČNIH PESMI IZ PANONSKE NIŽINE NASTOPILI ČLANI ZASEDBE FONÓ ZENEKAR IZ BUDIMPEŠTE.

Na podlagi sodelovanja z Madžarskim veleposlaništvom v Republiki Slovenije ter Balassijevim inštitutom so v baziliki Marije Pomagaj gostovali člani zasedbe Fonó zenekar iz Budimpešte. Pevka Andrea Navratil je ob spremljavi treh glasbenikov najprej sodelovala pri sveti maši, po njej

pa so pripravili koncert adventno – božičnih napevov iz Panonske nižine. Na koncertu smo slišali petje Andree Navratil, ki so ga pospremili zvoki violine, viole, kontrabasa in citer. Tradicionalno madžarsko glasbeno življenje zaznamujeta izredno bogato pevsko-godbeno izročilo in z njim povezani običaji. V številnih vaseh so v predbožičnem času glavno vlogo igrali otroci, ki so ob prepevanju božičnih napevov hodili od hiše do hiše. Eden najpomembnejših od teh običajev je gotovo t. i. „betlehemovanje“ (madžarsko: betlehemezés), uprizoritev Jezusovega rojstva. V številnih krajih pa so od vrat do vrat hodile skupine muzikantov z godali. Na podobno glasbeno pot smo se podali tudi mi: napotili smo se proti severnemu koncu Panonske nižine, prehodili hribovja Gornje Madžarske, sestopili v Prekodonavsko regijo, pohajkovali po dolinah vzhodne Panonije in naposled prispeli na Transilvansko ravnino, kjer smo se potopili v njene zvoke, ob tem pa ne pozabili na napeve regije Kalotaszeg, za nameček pa nam je zasedba za pokušino zaigrala tudi nekaj čangomadžarskih pesmi. Čarobno petje, pospremljeno z zvoki godalnega tria in citer, nas je poneslo v božični čas in v Betlehem, k Marijinemu novorojenemu detetu.

15. december 2019

»GAUDETE IN DOMINO SEMPER« (FIL 4,4)

»GAUDETE IN DOMINO SEMPER – VESELITE SE V GOSPODU ZMERAJ« (FIL 4,4). S TEMI BESEDAMI APOSTOLA PAVLA SE JE ZAČELA SVETA MAŠA TRETJE NEDELJE V ADVENTU, KI SE ZARADI TEGA IMENUJE 'GAUDETE', NEDELJA 'VESELITE SE'.

Tretja svečka na adventnem vencu je svetlejša barve, kajti simbolizira svetlobo in veselje, upanje, ki preveva Božjo besedo te nedelje. Veselimo se, Gospod prihaja, pojdimo mu naproti! »Današnja Božja beseda ima tri poudarke: močni bodite, potrpite ter blagor mu, kdor se nad menoj ne spotakne. Stiska nastane, ko se izvoljeni narod odmakne od Boga. Prerok Izaija je uvidel, da bo Gospod

poskrbel za svoje ljudstvo in da morajo zato biti močni. A ne vsi, na manjšini gradi svoje kraljestvo. Tudi nam danes kliče, da bi bili močni, Gospod nas ne zapušča, ker je zvest. Želimo, da bi srce bilo odprto za njegovo besedo. Apostol Jakob govori potrpite! Nič ne gre na silo, pri nobeni rasti. Potrebna potrpežljivost, tako kot poljedelec potrpežljivo čaka dragocen sad zemlje. Vsakdo želi, da bi imel moč, zaupanje in potrpežljivost. Naj Bog blagoslovja našo potrpežljivost. Blagor mu, kdor se nad Gospodom ne spotakne. Tudi v našem življenju se zgodi, da se nad Gospodom spotaknemo. A Gospod obrne drugače. Takrat je težko v naši notranjosti. Nebeška Mati se nikoli ni spotaknila nad svojim Sinom. Verovala je vanj, da bi vedno računali na gospoda, da bi se nanj naslonili. Gospod, ki je blizu naj pride do vsakega od nas. Da bi prinesel veselje, moč.» Je med drugim v pridigi na tretjo adventno nedeljo dejal p. Robert Bahčič.

15. december 2019

»JEZUS USLIŠUJE, KDOR GA PROSI«

VSAKO TRETJO NEDELJO V MESECU K MARIJI POMAGAJ NA BREZJE S PROŠNJO ZA NOVE DUHOVNE POKLICE PRIROMAJO SLOVENSKE DEKANIJE. NA TRETJO DECEMBRSKO NEDELJO JE BILA TO DEKANIJA GRO-SUPLJE.

Sklepno obdobje adventnega časa v Katoliški Cerkvi začnemo 17. decembra z božično osem-dnevno, ki predstavlja neposredno bogoslužno pripravo na božič. Kot zunanje znamenje priprave na božič smo v baziliki Marije Pomagaj razgrnili in blagoslovili adventno-božični prt, delo akademske slikarke Maše Bersan Mašuk.

Adventni prt se po kompozicijski zasnovi zgleduje po postnem prt, ki ga je Maša Bersan Mašuk za baziliko na Brezjah naslikala v letu 2017 in je bil prvič predstavljen na pepelnico, 14. februarja 2018. Po ikonografski zasnovi (prispevala sta jo p. Leopold Grčar in p. Robert Bahčič) pa je adventni prt unikaten. Osrednji motiv Jezusovega rojstva kot venec obdaja sedemnajst manjših prizorov, ki jih je mogoče razbirati oziroma jim slediti v horizontalni in v vertikalni smeri. Ti prizori napovedujejo Jezusovo rojstvo, prikazujejo pomembne dogodke iz življenja Marije in Jožefa in pojasnjujejo dogodke, ki so sledili po rojstvu. Vsi motivi, razen svete Družine in Boga Očeta in Svetega Duha so naslikani v modri barvi, ki opozarja, da se je osrednji dogodek zgodil ponoči. Figure so svetlejšje, kar daje vtis, da žarijo. Slikarsko delo je bilo po izvedbeni plati zahtevno, saj je morala Maša Bersan Mašuk samostojne motive povezati v harmonično celoto. Neenakomerna površina platna, na katerega so z oljnimi barvami upodobljeni motivi, je eden od sodobnih likovnih postopkov, ki jih uporablja Maša Bersan Mašuk, hkrati pa ta način priprave slikarske podoznove ustvarja vtis razpoka,

pregibov in drugih sledov časa, ki je pretekel od Jezusovega rojstva v Betlehem.

Predstavitveni tekst adventno-božičnega prta je pripravil dr. Damir Globočnik, po sveti maši sta prt blagoslovila p. Robert Bahčič in p. Leopold Grčar, ki sta prispevala k vsebinski zasnovi prta. Adventno-božični je bil v stranski kapeli bazilike Marije Pomagaj izobešen do 2. februarja 2020.

22. december 2019

»PRIDI, GOSPOD JEZUS!«

ZADNJA ADVENTNA NEDELJA NAS JE NAGOVORILA O BLIŽINI PRAZNIKA ROJSTVA ODREŠENIKA. ČETRTO SVEČKA, KI SE JE PRIDRUŽILA TREM, POMENI, DA SE LUČ KREPI IN ZMAGUJE NAD TEMO.

Tudi v baziliki Marije Pomagaj je bilo že skoraj vse pripravljeno za rojstvo Odrešenika, jalsi so bile postavljene, na adventnem vencu smo prižgali četrto svečo, simbol svetlobe in upanja. Osrednjo romarsko sveto mašo ob 10. uri je daroval rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič. V pridigi je med drugim dejal: »V rojstvu Jezusa Kristusa so razumeli napovedi prerokov. V Devici Mariji so videli, da je ona tista, ki bo spočela Mesijo, ki prihaja iz nebes. Bog

poskrbi in najde pravo pot ter Odrešitev. Pri Bogu čas ne igra velike vloge, ampak zaupanje. Preizkušnja svetega Jožefa. Bil je pravičen in božji volji je bil zvest. Angel mu govori, da je otrok božji sin, mu razjasni težavo, tegobo. Tudi oče Abraham je v zaupanju v Boga daroval sina. Tako se je bil tudi Jožef pripravljen odreči ljubljene osebi. Želim, da bi imeli vero in da bi si izprosili odpuščanja in usmiljenja. To nam želi Bog podeliti po njegovem Sinu. Odprimo srca božji milosti in blagoslovu, kajti le če bo naše srce odprto, bomo deležni blagoslova.«

Po koncu svete maše so skavti prebrali poslanico Luči miru iz Betlehema, ki je nosila naslov »Ne boj se goreti«.

24. december 2019

ODPRIMO SVOJA SRCA, ROJEN JE ODREŠENIK

Z DRUŽINSKO POLNOČNICO, KI JO JE V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ OB 18. URI DAROVAL REKTOR, DR. P. ROBERT BAHČIČ, SMO NA BREZJAH VSTOPILI V SVETI VEČER.

V baziliki Marije Pomagaj vsako leto ob 18. uri tradicionalno poteka družinska polnočnica, ki se jo je udeležilo veliko število družin iz različnih koncev naše dežele. Pri sveti maši je s petjem in glasbo sodeloval otroško-mladinski pevski zbor, ki ga vodijo Albina Likar, Ana in Borut Zupan. Družinska polnočnica je lepa priložnost, da se na Sveti večer pri praznični sveti maši združi vsa družina, od najmanjših do najstarejših. Sveto mašo je daroval p. Robert Bahčič, ki je ob pridigi stopil med otroke ter jim spregovoril o simbolu letošnjih jasic v baziliki Marije Pomagaj. Letošnje jaslice želijo v celoti predstaviti Boga, ki v našo bližino prihaja majhen in nebojčen. Napuh in neusmiljenost sta uprizorjena v obliki tempeljskih ruševin. »V času, ko se je Jezus rodil, je bil Rimski imperij zelo velik in mogočen. In ta imperij predstavlja trije stebri, ki stojijo na levi strani jasic. Njihove ruševine predstavljajo, da je bil ta imperij sicer velik, a je kljub temu propadel. Jezus, majhno dete, pa nam prinaša

Molitveno uro ter sveto mašo so na tretjo adventno nedeljo pripravili romarji ter duhovniki dekanije Grosuplje. Somaševanje je vodil dekan, g. Janez Šket, ob njem so somaševali g. Boštjan Modic, Št. Jurij pri Grosupljem, g. Jože Tominc, Škofljica, g. Izidor Grošelj, Šentvid pri Stični, g. Janez Kebe, Kopanj ter dr. p. Leopold Grčar.

Prosimo in boste uslišani, je bila vodilna misel romanja dekanije Grosuplje k Mariji Pomagaj. O pomenu molitve za nove duhovne poklice in stanovitnost obstoječih je v pridigi spregovoril g. Janez Kebe. V pridigi je izpostavil svojo osebno izkušnjo, kako ga je pot iz izučenega električarja vodila k duhovniškemu poklicu: »Molitev za duhovne poklice je nujno potrebna, le če zanje molimo, se duhovni poklici množijo. Molitev je glavni razlog za duhovni poklic. Prosimo Jezusa, ker je pri njem vse mogoče, da pošlje novih delavcev za svojo žetev.«

17. december 2019

ADVENTO-BOŽIČNI PRT V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ

NA PRVI DAN BOŽIČNE OSEMDNEVNICE SMO PO VEČERNI SVETI MAŠI V STRANSKI KAPELI BAZILIKE MARIJE POMAGAJ RAZGRNILI IN BLAGOSLOVILI ADVENTNO-BOŽIČNI PRT AVTORICE MAŠE BERSAN MAŠUK.

mir in zveličanje. »V nadaljevanju je p. Robert spregovoril o resnični zgodbi, ki se je dogodila lanski božič. Deček si je neizmerno želel kolo, a mu ga starši niso mogli kupiti. Kljub temu, da je Jezusa vsak dan v molitvi prosil za kolo, ga za božič ni dobil. Mama je bila žalostna in ga je vprašala, če je jezen na Jezusa, ker ni dobil kolesa in mali deček odgovori 'ne'. Naučiti se moramo včasih od Jezusa sprejeti tudi besedo ne. In njegov blagoslov bo vedno nad nami. Ob zaključku svete maše je p. Robert Bahčič prižgal jaslice, ki so bile deležne velikega zanimanja tako otrok kot tudi starejših.

24. december 2019

»DANES SE NAM JE RODIL ODREŠENIK.«

S POLNOČNO SVETO MAŠO SMO TUDI V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ POČASTILI ROJSTVO ODREŠENIKA. ROMARJI SO SKOZI VES VEČER OBISKOVALI BAZILIKO IN SE PRIŠLI POKLONIT JEZUSU V JASLICAH.

Slovesno somaševanje polnočnice je vodil rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič, ob njem je somaševal dr. p. Viktor Papež.

Bazilika Marije Pomagaj je bila odprta ves večer in verniki z različnih koncev Slovenije so jo do polnočnice napolnili do zadnjega kotička. P. Robert Bahčič je v pridigi spregovoril o darovih, ki smo jih deležni preko Božje milosti: »Vse v Božji milosti. Potrditev najdemo v besedah preroka Izaija iz prvega evangelija: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasijala svetloba.«

(Iz 9,1). Tudi, ko se tema razgrinja nad naš narod, naše družine, takrat moramo dati prostor svetlobi. Božji dar prihaja k nam. Ob božiču si prinesemo darila, ker hočemo posnemati dobroto našega Gospoda. Dar je Emanuel, Gospod z nami. Drugi dar je dar odrešenja. Gospod nam pripravlja pot za zveličanje. Tretji dar je dar miru. Angeli pojejo 'in mir ljudem na zemlji'. Samo en je mir, to je naš Odrešenik. Še en dar, je dar ljubezni, ki nam ga Bog podarja po svojem sinu. Mi, ki smo nocoj tu, se teh darov zavedamo, odpiramo svoja srca zanje. Želim, da bi po Marijinem zgledu znali živeti po Božji volji. Da bi darove radi sprejemali. To nam da milosti za vsakdanje življenje. Gospod nam ne bo ničesar vzel, ampak bo vse dal. Zato odprimo srca za vse darove, ki prihajajo z nebes.« Je pridigo zaključil p. Robert Bahčič.

25. december 2019

»ZA NAS SI, JEZUS, SE RODIL«

V KATOLIŠKI CERKVI SMO PRAZNOVALI ROJSTVO JEZUSA KRISTUSA. Z JEZUSOVIM PRIHODOM V ZGODOVINO SE JE BOG DOKONČNO IN NEPREKLICNO ZAVZEL ZA SVET IN ZA ČLOVEKA.

»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16). Praznik rojstva Odrešenika smo slovesno praznovali pri vseh svetih mašah v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah. Osrednjo romarsko sveto mašo ob 10. uri je daroval rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič. Prijeten dan je na Brezje privabil veliko število romarjev, ki so se skozi dan zbirali v ali pred baziliko Marije Pomagaj. O evangeliju apostola Janeza, ki na čudovit način izraža skrivnost Učlovečenja, je v pridigi spregovoril p. Robert Bahčič: »Apostol Janez v evangeliju pove, da je Jezus rojen z Boga. Bog pošilja svojo Besedo preko svojega Sina. Janezov evangelij nam jasno pove, da Beseda označuje edinorojenega Sina, rojenega iz Očeta pred vsemi vekmi, ki je enega bistva z Očetom: Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. (Jn 1,1-18)

Bog je hotel, da bi ljudje sprejeli to Besedo in z njo življenje, ki je prišlo. A začutil je, da tema ni sprejela življenja, ljubezni. To se ni dogajalo samo v Jezusovem času, ampak je prisotno tudi sedaj. Zato, ker človek ne sklepa svojih rok v molitev. Nima besed, da bi rekel Gospod, prihajaš k meni. Gospod ne bo nikomur nič vzel, ampak bo dal. Tisti, ki so sprejeli besedo, jim je dala moč. Želim, da bi sprejeli ljubezen, ki prihaja k nam. Da bi nas beseda bodrila in dajala moč. Hrepenimo po ljubezni in moči. Prosimo Marijo, da bi tudi mi sprejemali Božjo besedo v svojem življenju. Molila je, da bi sprejela in razumela Božjo besedo. Ker je imela vero, tudi nam naroča, imejmo vero. Apostol Janez pravi, milost in resnica sta prišla z nebes. Želim, da bi ob prazniku nas napolnil z Božjim življenjem, da bi prinašali moč. Obdarjeni smo bili z Jezusovim rojstvom in njegovim prihodom na svet. Ni nam potrebno veliko govoriti, ampak sprejemati. To nas bo najbolj obogatilo, naj nas Gospod obogati s tistim, kar potrebujemo za vsakdanje življenje.

Božične svete maše ob 11.30 pa so se udeležili tudi gluhi iz različnih koncev Slovenije. Željo gluhih, da bi bili s pomočjo tolmačenja deležni slovesne božične svete maše, je rektorju

brezjanske bazilike, p. Robertu Bahčiču, prenesla ga. Alenka Šifrer, ki je tudi poskrbela za vso koordinacijo izvedbe. Veseli smo, da smo gluhih in naglušnih lahko omogočili, da so prisostvovali praznični sveti maši, ki jo je daroval dr. p. Viktor Papež. Tolmačila je ga. Špela Uršič Andres. Po sveti maši so si gluhi ogledali tudi Muzej jaslic Brezje. Več o njihovem romanju v posebnem članku.

26. december 2019

»GOSPOD JEZUS, SPREJMI MOJO DUŠO!« (APD 7,60)

PRVI DAN PO PRAZNIKU ROJSTVA JEZUSA KRISTUSA SMO OBHAJALI GOD SVETEGA ŠTEFANA, PRVEGA MUČENCA, KI SO GA KAMENJALI ZARADI POGUMNEGA PRIČEVANJA ZA VSTALEGA KRISTUSA.

V dneh po Kristusovem rojstvu obhaja Cerkev tri praznike, ki predstavljajo tri prototipe mučeništva: sv. Štefan si je mučeništva želel in ga tudi prestal, sv. Janez Evangelist je tudi želel umreti mučeniške smrti, podobno kot njegovi sobratje apostoli, a tega ni doživel. Nedorajni otroci, še majhni dojenčki, pa si mučeništva niso želeli, a so ga doživeli. Bili so "prve klice mučeništva". Mučeništvo, ki ga je želel in doživel sveti Štefan,

je bilo pokazatelj, kaj je pomenilo živeti kot kristjan v prvih štirih stoletjih Cerkve. Razjarjeni zaradi Štefanovega dozdevnega bogokletja so ga Judje kamnali zunaj mesta. Štefan pa je uprl pogled prosti nebu in prosil za njih odpuščanja. S tem nakazuje popolno naravnost na Kristusa.

Osrednjo romarsko sveto mašo ob 10. uri je v baziliki Marije Pomagaj daroval dr. p. Viktor Papež, ki je v pridigi spregovoril o prazniku, godu svetega Štefana: »Dan po božiču praznujemo spomin svetega Štefana, prvega mučenca. V dramu prvega mučenca lahko vidimo povezavo med rojstvom Jezusa Kristusa in mučencem Štefanom, pri katerem sta izraziti dve drži: izročitev duha Gospodu. Štefan je šel prvi po poti mučeništva Jezusa Kristusa, tudi on je prosil za odpuščanje tistim, ki so ga kamenjali, odpustil je preganjalcem. Štefanova drža je povabilo vsem, da sprejmejo kar življenje prinese pozitivnega in tudi negativnega. V zaupanju v Boga nam prinese različne trenutke, zato se izročimo v njegove roke. Druga drža je odpuščanje. Ni prelel preganjalcev, ampak jim je odpustil. Postal je podoben Jezusu. Poklicani smo, da se od svetega Štefana učimo odpuščanja. Sveti Štefan nam kaže pot, po kateri moramo hoditi v naših družinah. Logika odpuščanja je odprta, je lastnost močnih ljudi. Štefan je lahko odpustil, ker je bil zazrt v nebo. Moramo moliti k svetemu duhu, da ozdravlja naše strahove. Naj nam sveti Štefan pomaga zaupati Bogu!« Je p. Viktor Papež zaključil pridigo.

29. december 2019

»VSTAL JE, VZEL OTROKA IN NJEGOVO MATER IN PRIŠEL V IZRAELOVO DEŽELO« (MT 2,21)

PRAZNIK SVETE DRUŽINE OBELEŽUJEMO V SPOMIN NA DRUŽINSKO SKUPNOST, KI SO JO SESTAVLJALI BOŽJI SIN JEZUS IZ NAZARETA, NJEGOVA MATI MARIJA IN KRUŠNI OČE JOŽEF.

Življenje nazareške družine je v Svetem pismu skopo opisano. Evangeliji poročajo le o Jezusovem rojstvu v Betlehemu, obisku modrih z

Vzhoda, begu v Egipt in o Jezusovem najdenju v templju. Praznik svete družine je tudi praznik vsake človeške družine, ki nastane s poroko med možem in ženo. Glavni namen dneva je predstaviti vzajemnost, spoštovanje in ljubezen, ki so jih v medsebojnih odnosih živeli Jezus, Marija in Jožef. Družinsko življenje je kraj posvečevanja članov družine, zato je sv. Janez Krizostom (347–407) kristjane spodbujal, naj iz svojih družin ustvarijo družinsko Cerkev. To lahko storijo tako, da osebni odnos z Jezusom postavijo v središče osebnega in družinskega življenja. »Božja beseda na praznik Svete družine je spodbuda, da si tudi mi prizadevamo za svetost naših družin. Prva lastnost, ki dela naše družine svete, je ljubezen. Druga lastnost je odpuščanje. Velikokrat prizadenemo drug drugega. Kako je bilo to v nazareški družini, ne vemo. Tudi Marija velikokrat ni razumela Jezusa in Jožef ni razumel svoje žene Marije. A k rešitvi so se zatekli k Bogu. Ohranjali so svetost, vedno so iskali Božjo voljo. Tako bi tudi mi, v naših družinah, morali sprejemati Božjo voljo in se k njej zatekati. Tretja lastnost naših družin naj bo hvaležnost Bogu, da nam daje moči in milosti, da lahko živimo po poti evangelija. Prosimo nazareško Sveto družino, da

nam izprosi blagoslova. Da bodo med nami ljubezen, odpuščanje in hvaležnost.« Je med drugim v pridigi na praznik Svete družine dejal p. Robert Bahčič.

Na nedeljo svete družine je običaj, da se pri svetih mašah blagoslovijo otroci. Tako je bilo tudi v baziliki Marije Pomagaj. Po pridigi sta otroke blagoslovila p. Robert Bahčič in p. Leopold Grčar. Ljubi Bog, daj da bomo tudi mi v naših družinah v medsebojni ljubezni krepostno živeli!

1. januar 2020

»MARIJI DANES IZROČIMO VSE, SEBE IN NAŠE BLIŽNJE«

V KATOLIŠKI CERKVI SMO PRAZNOVALI PRAZNIK MARIJE, SVETE BOŽJE MATERE. NA BREZJAH JE BIL ŠE POSEBNO SLOVESNO, SAJ SMO VSTOPILI V LETO, KO PRAZNUJEMO 20 LET OD IMENOVANJA ZA MARIJINO NARODNO SVETIŠČE.

Na prvi dan novega leta in zadnji dan božične osmine smo obhajali praznik Marijinega Božjega Materinstva, ki se dobro ujema s Svetovnim dnem miru. Ta dan je prav posebej posvečen Mariji oz. njenemu Božjemu materinstvu. Za brezjansko baziliko Marije Pomagaj je bil 1. januar še prav poseben dan, saj smo praznovali obletnico imenovanja bazilike za Slovensko Marijino narodno svetišče. Letos še toliko bolj, saj mineva 20 let, ko je Slovenska škofovska konferenca, pod vodstvo dr. Franca Rodeta razglasila baziliko za narodno svetišče. Jubilej smo obeležili s slovesno sveto mašo, ki jo je daroval ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore. Ob njem so somaševali dr. p. Robert Bahčič, rektor bazilike, g. Boštjan Prevc, nadškofijski tajnik ter g. Franci Godec, župnik iz župnije Kranj-Primskovo.

Praznik Marije, svete Božje Matere je eden najstarejših Marijinih praznikov, saj ga je uradno potrdil cerkveni zbor v Efezu leta 431. Takrat je bila potrjena resnica o tem, da sta v Jezusovi osebi dve naravi, Božja in človeška. Od tod izhaja tudi najstarejša verska resnica o Mariji, da je Mati Božjega sina. To je bil povod, da se je po božnost do Marije, Božje Matere močno razširila.

Skozi ves dan so baziliko Marije Pomagaj obiskovali številni romarji, največ se jih je zbralo k slovesnem bogoslužju ob 16. uri. Mašniki, pod vodstvom nadškofa msgr. Stanislava Zoreta, so v procesiji pristopili k oltarju bazilike. V uvodu v sveto mašo je romarje pozdravil p. Robert Bahčič in najprej opozoril na pomen Marijinega praznika ter spregovoril o pomembnem jubileju, 20. obletnici imenovanja bazilike za Marijino narodno svetišče. Nadškofu Stanislavu Zoretu se je zahvalil, da se je odzval povabilu in spomnil, da je bil nadškof šest let rektor brezjanske bazilike, zato zelo dobro pozna pomen obletnice.

»Prav je, da smo se na začetku novega leta zbrali pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Razlogov, da smo tukaj je več. Najprej kot smo slišali se danes spominjamo dvajsetletnice imenovanja te bazilike za Slovensko Marijino narodno svetišče. Pod njenim varstvom in v zaupanje v njeno priprošnjo je takrat naš narod in zlasti slovenski kristjan stopil v tretje tisočletje krščanstva.« Je na začetku pridige dejal msgr. Zore in v nadaljevanju spregovoril o zgodovini praznika Marije, Božje Matere. »Vse to kar smo z najboljšimi nameni voščili drug drugemu, hočemo pri tej sveti maši izročiti mogočni priprošnji Matere Božje, ki danes goduje.«

In kako naj bo nam Marija za zgled: »Lahko se odločimo, kakšni bomo mi do drugih. Kakšen bom do članov svoje družine, jih bom blagoslavljal? Bom nanje polagal gospodovo ime? Kakšen bom do svojih sodelavcev, predpostavljanih? Bom nanje polagal Gospodovo ime?... Kakšen bom do državnih in narodnih voditeljev, bom nanje polagal Gospodovo ime in jih blagoslavljal. Dva načina sta kako lahko na ljudi postavljamo Gospodovo ime. Najprej te ljudi v molitvi prinašamo pred Gospoda in kličemo gospoda naj se ozre naje in naj jim bo milostljiv. Seveda bo to včasih težko ker bolečina, slepota, zamera včasih predstavljata oviro za takšno prošnjo Gospodu. Pustimo Gospodu naj bo milostljiv z njim in z nami. Drugi način pa je, da blagoslavljam v dobesednem pomenu te besede. Drug o drugem govorimo dobro. ... Mariji danes izročimo sebe, vse svoje ljudi ter leto, ki nam ga Gospod poklanja. Od nje se moramo naučiti shraniti skrivnost v srce in premišljevati, da se bomo naučili blagoslavljanja. Blagoslavljanja vedno vse in povsod.« Je pridigo zaključil msgr. Stanislav Zore. Po koncu svete maše so mašniki, skupaj z ministranti, odšli k oltarju Marije Pomagaj ter ga pokadili. Božja Mati Marija, pomagaj nam, da bomo zmožni vsak dan blagoslavljanja drug drugega. Izročamo se Tebi v varstvo!

5. januar 2020

»BESEDA JE MESO POSTALA IN SE NASELILA MED NAMI.«

V BOGOSLUŽJU DRUGE BOŽIČNE NEDELJE SMO POSLUŠALI UVOD V JANEZOV EVANGELIJI, KI SMO GA SLIŠALI ŽE TUDI NA SAM BOŽIČNI DAN. PONOVO NAS JE POVABIL, DA SE UZREMO V SKRIVNOST KRISTUSOVEGA ROJSTVA.

Uvod v Janezov evangelij je izjemno besedilo, ki predstavi čudovit povzetek krščanske vere. Začne od zgoraj: »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog« (Jn 1,1) in nato razodene neverjetno in za človeka nedoumljivo novost: »In Beseda je postala meso in se naselila med nami« (Jn 1,14a). O tem govori evangelist Janez, ki pričuje, ker je to videl: »In videli smo njeno slavo, slavo, ki jo ima od Očeta kot Edinorojeni, polna milosti in resnice.« (Jn 1,14b). Teh besed ni zapisal nek učen rabin ali učitelj postave, temveč so te besede pričevanje ponižnega ribiča, ki ga je še kot mladeniča povabil Jezus iz Nazareta. V treh letih življenja z Njim je skupaj z drugimi apostoli tako močno okušal Kristusovo ljubezen, da se je celo sam imenoval »učenec, ki ga je Jezus ljubil«. On je Jezusa videl umreti na križu. Videl ga je, ko se je prikazal, potem ko je vstal. Skupaj z drugimi je prejel njegovega Duha. Iz vse te izkušnje, ki jo je premišljeval v svojem srcu, je prišel do globoke gotovosti: 'Jezus je učlovečena Božja Modrost, je večna Božja Beseda, ki je postala umrljiv človek'.

O Janezovem evangeliju je v pridigi spregovoril tudi dr. p. Viktor Papež, ki nas je med drugim spodbudil, da »Beseda naj bo ena izmed nas. Naj nam daje upanje in izžareva ljubezen. Sprejmemo besedo v našo bližino. Naj nas božični prazniki obogatijo z ljubeznijo Besede.«

6. januar 2020

PRAZNIK GOSPODOVEGA RAZGLAŠENJA

»VSTANI! SVETI SE, KER JE PRIŠLA TVOJA LUČ IN VELIČASTVO GOSPODOVO SIJE NAD TABO!« NAS SPODBUJA PREROK IZAIJA, DA DVIGNEMO POGLED IZ TEME IN MRAKA, KI POKRIVA ZEMLJO.

Sveto mašo na praznik Gospodovega razglasenja, je ob 10. uri v baziliki Marije Pomagaj daroval dr. p. Viktor Papež. Pater Viktor je v prvem delu svojega nagovora zbranim orisal delovanje Modrih, ki so sledili zvezdi, da jih je pripeljala do novorojenega Deteta. To kar je človeškemu razumu nedosegljivo, pomaga odkriti beseda Svetega pisma, ki je prav tako pomagala trem kraljem, da so v jaslilih našli Dete. V drugem delu svoje pridige pa se je naslonil na današnji pogled na modrece z Vzghoda in dejal: »Na Modrih lahko občudujemo predvsem to kako so se zanimali za rojstvo judovskega kralja, kako so se podali v neznano, na dolgo pot in ko so našli Dete skupaj z Marijo in Jožefom so padli na kolena, ga molili in ga častili in simbolično obdarovali z zlatom, miro in kadilom. Pred Bogom se upogne tudi naše koleno, ne glede na

to ali Bog odgovarja našim predstavam in pričakovanjem. Adoracija Boga, ki se jim pokaže kot neboljeno dete, jih napolne z velikim veseljem in radostjo, ki ni sad človeškega prizadevanja, temveč to veselje izhaja iz vere in spoznanja, da klečijo pred Bogom, pred Odrešenikom. Betlehemske Dete, ki sprejme Modre in njihove darove je veličina Boga, ki se daje človeku. Pot treh Modrih z vzhoda v Betlehem je lahko simbol ali podoba našega razuma, iskanja in spraševanja, zanimanja in radovednosti. Kdo je to Božje dete, novorojeni Judovski kralj? Na to nam ne daje odgovora naš razum, temveč Božja beseda zapisana v Svetem pismu, ki nam pravi, da je mogoče spoznati betlehemskega Otroka kot Misija samo na kolenuh, v adoraciji ... v češčenju skrivnosti Božjega učlovečenja. Zato moramo tudi v darovih Modrih videti njihovo posebno notranje razpoloženje, razpoloženje njihovega srca in vere. Ni bilo zlato, bila je ljubezen do Resnice. Ni bilo je kadi, bil je pogum, da Resnico sprejemaš in ji brezpogojno slediš. Ni bila vera, bila je ponižnost, da pred Resnico padeš na kolena in si hvaležen, da si Resnico spoznal in jo vzljubil. Kristus se je preko modrih razodel kot Odrešenik od vseh in vsakogar, kot prijatelj vsakega človeka brez razlike. Svojo pridigo je p. Viktor zaključil z nagovorom vernikom: »Bratje in sestre naj se Kristus tudi danes razodeva drugim po nas, po našem življenju, vrednotah in naših dejanjih. To razodetje pa je mogoče le, če bomo ponižno odprti za resnico, ki je s Kristusom prišla na svet in kot luč razsvetljuje vsakega človeka in našo pot življenja.«

11. januar 2020

KONCERT CITRARSKE SKUPINE DOMINAE

NA GOD SVETEGA PAVLINA OGLEJSKEGA, KI GA NEKATERI IMENUJEJO TUDI 'SLOVENSKI APOSTOL', SO Z GLASBO SVETO MAŠO OBOGATILE ČLANICE CITRARSKE SKUPINE DOMINAE Z GOSTI. PO MAŠI JE SLEDIL KRAJŠI KONCERT.

Sveti Pavlin je bil verjetno rojen v stari furlanski rodbini v obdobju vladavine Langobardov.

Kot sholastik se je leta 776 po zavzetju langobardske železne krone s strani frankovskega kralja Karla Velikega pridružil na njegovem dvoru in tam ostal približno deset let. V tem času si je pridobil zaupanje in prijateljstvo številnih učenjakov krščanske Evrope. Leta 787 je na posredovanje Karla Velikega pri papežu Leonu III. postal oglejski patriarh. Na god svetega Pavlina Oglejskega so popoldansko sveto mašo v baziliki Marije Pomagaj, ki jo je daroval dr. p. Leopold Grčar, z glasbo obogatile članice Citrarske skupine Dominae z gosti. Po sveti maši so pripravile tudi koncert božičnih skladb. Citrarsko skupino Dominae sestavlja sedem članic, ki se družijo od oktobra 2017 pod vodstvom prof. Damjane Praprotnik. Kot pove ime, so Dominae gospe, gospodinje, dame. Po drugi strani pa so igrive kakor priljubljena namizna igra, na katero spominja njihovo ime. Enkrat tedensko se dobivajo na vajah, od koder odmevajo čarobni zvoki strun in njihov smeh. Rade tudi zapojejo. Do zdaj so se predstavile z dvema sklopoma božično-novoletnih koncertov (Stražišče, Zlato polje, Breg ob Savi, Besnica, Sveti Lenart, Babno Polje) ter sklopom majskih koncertov (Cerklje, Breznica, Stražišče, Domžale). Tokrat so z nežnimi zvoki citer ter spremljajočimi inštrumenti napolnile baziliko Marije Pomagaj in navdušile poslušalce.

12. januar 2020

NEDELJA JEZUSOVEGA KRSTA

OBHAJALI SMO PRAZNIK JEZUSOVEGA KRSTA V REKI JORDAN, KATEREGA GLOBOK POMEN SE POKAŽE ŠELE OB KONCU KRISTUSOVEGA ŽIVLJENJA, Z NJEGOVO SMRTJO IN VSTAJENJEM.

Jezusov krst je bil predvsem spokornega značaja. Jezus ga ni potreboval, vendar je vseeno stopil v vodo Jordana in se dal krstiti. S tem je pokazal, da v svojem odrešenjskem poslanstvu sprejema tudi vso grešnost in ranjenost človeštva. Oče ga je po krstu razglasil kot Sina, katerega ljubi in sprejema v njegovi človeškosti. Prikazal se je tudi Sveti Duh v podobi goloba, Jezus je v moči Svetega Duha prisoten v upih, veselju in tudi v težavah človeštva. Na nedeljo Jezusovega krsta so pri sveti maši ob 11.30 v baziliki Marije Pomagaj sodelovali pevci in pevke Mešanega pevskega zbora A. T. Linhart iz Radovljice, ki jih vodi Slavica Magdič. Po sveti maši so pred oltarjem zapeli še nekaj božičnih pesmi, pridružili so se jim tudi otroci, pevci Osnovne šole Žirovnica, na klavirju jih je spremljal Andrej Benedik.

15. januar 2020

RELIKVIJE SV. FRANČIŠKA ASIŠKEGA

V BAZILIKO MARIJE POMAGAJ NA BREZJAH SO NA ZAČETKU LETA PRISPELE RELIKVIJE SVETEGA FRANČIŠKA ASIŠKEGA. LE-TE SMO POČASTILI PRI VEČERNI SVETI MAŠI.

V baziliki Marije Pomagaj na Brezjah smo pozdravili relikvije svetega Frančiška Asiškega. Češčenje relikvij se je pričelo ob 17. uri, z molitvijo in nadaljevalo ob 18. uri, s sveto mašo za nove duhovne poklice, ki jo je daroval provincialni minister p. Marjan Čuden.

V uvodu v sveto mašo je p. Marjan Čuden zbrane opozoril na moč samega dogodka, prihoda relikvij svetega Frančiška Asiškega: »To je tako močen dogodek, kot da bi prišle k nam vse tiste svete stvari, ki jih je sv. Frančišek doživel, kot da bi priromalo k nam celo mesto Assisi. In kdor je bil tam, ve da je to mesto miru, mladosti in mesto bližine z Bogom.«

V začetku nagovora je provincialni minister p. Marjan Čuden opozoril na to, kar nam je sporočal evangelij, v katerem je Jezus izrecno povedal

zakaj je prišel. Prišel pa je zato, da bi učil: »Njegovi učenci so to prepoznali in so ga klicali učitelj. Jezus je tudi naš učitelj. Jezus sam povabi, naj se od njega učimo in pravi: 'učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen'. Jezus je učitelj krotkosti. Ker tisti, ki je krotak lahko živi duhovnost. Brez krotkosti ne moramo živeti božjega življenja, kajti Bog je ljubezen, naš Bog je mir. Naš Bog je spokojnost, naš Bog je neizmerena nežnost in le te brez krotkosti ne more biti. Ne moremo biti božji otroci. Zato Jezus povabi, da se poleg krotkosti naučimo tudi ponižnosti, kajti samo kdor je majhen je lahko božji otrok. Kdor je majhen lahko veruje, kajti Bog se ustavlja modrim tega sveta in se razodeva nizkim.«

Sledila je sklepna misel, ki se je nanašala na sam dogodek: »Nekdo, ki je znal Jezusov nauk zelo dobro sprejeti in ga tudi živeti je bil sveti Frančišek Asiški. Navzoče relikvije v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah so čudovito sporočilo za nas, ki se na izjemen način ujema z nocojšnjim evangelijem. Kaj pa nas sveti Frančišek lahko uči? Sveti Frančišek pa nas lahko uči močnega doživetja Boga. To je skrivnost, očarljivost njegove svetosti, njegove karizme. Sv. Frančišek je Boga tako močno doživel, da si to komaj predstavljamo. In kaj je bilo po tem močnem doživetju? Frančišek se neprenehoma veseli, srce mu poje. Pojem mu Sončno pesem, hvalnico Stvarstva. In to čaka tudi nas, če se Bogu prepustimo do konca in mu vrata srca odpremo na stežaj. Močno doživetje Boga nas pripelje v to, da želimo za Boga nekaj narediti. Tudi sveti Frančišek je v sebi čutil, da kdor ima v sebi Boga močno pritisnjeno kot pečat na svoje srce, ne bo obstal pri miru ampak ga bo nemir evangelija, nemir vere, nemir božje ljubezni poslal k ljudem. Sveti Frančišek nas nauči tudi tega, da je Bog bogat v dejanju. Rekel je, da mu je Gospod dal brate. Kako čudovita zahvala in priznanje! Bog je tisti, ki daje duhovne poklice. Imejmo torej zaupanje v Boga, ki nam pošilja brate, kot duhovnike in redovnike; pošilja nam sestre kot redovnice ... Zakaj? Ker jih potrebujemo! Potreba po novih duhovnih poklicih ni zaradi statistike, ampak da bomo tudi mi v Kristusovem imenu učitelji vsega tega, kar sem vam povedal v nocojšnjem nagovoru. Da bomo

tudi mi za vas pričevalci vsega tega, ker je Kristus naš odrešenik, naš učitelj, naš prijatelj in brat«.

Relikvije so nenehno sporočilo in spodbuda, da vztrajamo v izpovedi vere in hodimo po poti, po kateri nas vodi Božja milost. Češčenje relikvij spada k ljudskim pobožnostim in navada je, da duhovnik z relikvijami podeli blagoslov, kar je p. Marjan Čuden storil po zaključeni molitveni uri.

19. januar 2020

»JASLICE ZDRUŽUJEJO«

V MESTU AACHEN, NA TROMEJI MED NEMČIJO, BELGIJO IN NIZOZEMSKO, JE MED 15. IN 19. JANUARJEM POTEKAL 21. MEDNARODNI KONGRES JASLIČARJEV, POD NASLOVOM »JASLICE ZDRUŽUJEJO«.

Iz vseh koncev sveta se jasličarji, v okviru njihovih združenj ali posamezno, vsako četrto leto srečajo na mednarodnem kongresu. Tokrat je 21. Mednarodni kongres jasličarjev potekal med 15. in 19. januarjem 2020, v mestu Aachen, na tromeji med Nemčijo, Belgijo in Nizozemsko. Kongres, ki so ga organizirala tri združenja jasličarjev (Nizozemsko, Belgijsko in Rurdorf), je potekal pod naslovom "Jaslice združujejo". V Aachnu se je tako zbralo preko 400

udeležencev, z željo po pridobitvi novih znanj in poznanstev. Kajti, jaslice kot skupna kulturna dediščina nas vse povezujejo, tako v Evropi kot tudi na drugih kontinentih. Program kongresa je bil sestavljen iz obiskov raznih razstav jaslic ter muzejev na Nizozemskem, v Belgiji in v okolici Aachna. Razstave so pripravili člani združenj jasličarjev iz omenjenih dežel, na njih pa razstavljali svoje avtorske jaslice ali jaslice iz njihovih zanimivih zbirk. Ob ogledih razstav so potekala tudi formalna srečanja, sestanki predsedstva ter generalna skupščina vseh članov. 21. Mednarodnega kongresa jasličarjev so se udeležili tudi predstavniki Muzeja jaslic Brezje, pod vodstvom dr. p. Roberta Bahčiča, rektorja Slovenskega Marijinega narodnega svetišča. Srečanja, kot je bil kongres v Aachnu, so neprecenljiv vir znanj in podatkov za vsakega jasličarja, tako ustvarjalca kot tudi zbiratelja. Naslednji kongres bo izjemoma že čez tri leta, 2023 v Španiji, ob 800-letnici prvih jaslic, ki jih je postavil sv. Frančišek Asiški.

Mednarodno združenje jasličarjev si med drugim prizadeva tudi, da bi bile jaslice vpisane v seznam UNESCO. Velik del k temu bo prispevalo tudi apostolsko pismo Admirabile signum, ki ga je lani decembra podpisal papež Frančišek. V zahvalo za to dejanje, s katerim je papež Frančišek ponovno opozoril na velik pomen postavljanja in izdelovanja jaslic, je Mednarodno združenje jasličarjev papežu Frančišku podelilo posebno priznanje. Izročili mu ga bodo ob naslednjem sestanku predsedstva združenja v Rimu.

25. januar 2020

»ZA CERKEV JE NAJVEČJA GROŽNJA - NE OZNANJATI KRISTUSA.«

NA NADŠKOPIJSKEM ORDINARIATU JE POTEKALO SREČANJE IN SPREJEM, KI GA OB PRAZNIKU SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA ZA KATOLIŠKE MEDIJE TRADICIONALNO ORGANIZIRA LJUBLJANSKI NADŠKOF STANISLAV ZORE.

Ob prazniku sv. Frančiška Saleškega, ki velja za zavetnika katoliškega tiska ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore tradicionalno na srečanje povabi zaposlene, novinarje in urednike v katoliških medijih. Srečanje smo pričeli s sveto mašo, ki jo je v nadškofovi kapeli, ob somaševanju murskosoboškega škofa msgr. dr. Petra Štumpfa ter številnih duhovnikov, daroval nadškof Zore. V pridigi je škof Štumpf, ki je pri škofovski konferenci zadolžen za medije, spregovoril o prazniku spreobrnjenja apostola Pavla, ki smo ga ta dan obhajali. »Praznik spreobrnjenja apostola Pavla ima za Cerkev tudi ekumenski pomen, saj so Pavlova pisma spodbuda vsem kristjanom pri oznanjevanju Jezusa Kristusa. Čeprav nekatera sporočila Pavlovih pisem razumemo različno, iz česar so se rodile in se še rojevajo različne teološke interpretacije, recimo o opravičenju, pa tudi različni ekleziološki pogledi, nam je Pavel predvsem opomin, da mora biti središče evangeli-

skega oznanila samo Kristus in nič drugega.« Ob zaključku pridige se je škof Štumpf prisotnim zahvalil za njihovo delo in jim zaželel: »V imenu našega gostitelja, ljubljanskega nadškofa metropolita in predsednika SŠK, msgr. Stanislava Zoreta ter v imenu vseh slovenskih škofov in tudi v svojem imenu, se zahvaljujem direktorjem katoliških medijskih hiš, založb, urednikom in novinarjem, da ste v vaši besedi zvesti Kristusu in Cerkvi tudi na Križu. Takšna zvestoba včasih zelo boli in je deležna njenega ponižanja. Vendar pa Kristus in Cerkve živita v vas. V tej blaženi in veličastni moči gremo skupaj pogumno naprej.«

Po sveti maši je v dvorani nadškofije potekalo predavanje prof. dr. Verice Trstenjak, z naslovom »Pomen in bistvo pravne države.« Verica Trstenjak, doktorica pravnih znanosti, profesorica za evropsko in civilno pravo, je bivša generalna pravobranilka na Sodišču Evropske unije (2006-2012) ter bivša sodnica na Splošnem sodišču EU (2004 – 2006). Kot generalna pravobranilka je pomembno soustvarjala evropsko pravo zlasti na področjih varstva potrošnikov, intelektualne lastnine, javnih naročil, državnih pomoči, azila, temeljnih pravic ter temeljnih svoboščin v EU in na drugih področjih. Težišče predavanja dr. Trstenjakove je bilo namenjeno temi, kako lahko novinar s svojim delom prispeva k krepitvi spoštovanja pravne države, ki je v Sloveniji zapisana v ustavi.

26. januar 2020

»POGOVARJALA STA SE« (LK 24,14A)

PAPEŽ FRANČIŠEK JE LANI SEPTEMBRA Z APOSTOLSKIM PISMOM TRETJO NEDELJO MED LETOM RAZGLASIL ZA NEDELJO BOŽJE BESEDE. GESLO LETOŠNJE NEDELJE V CERKVI NA SLOVENSKEM JE »POGOVARJALA STA SE«.

S tem geslom želi Cerkve na Slovenskem postaviti v središče našega razmišljanja o Božji besedi pogovor, dialog. Evangelist Luka poroča o

zaskrbljenosti dveh učencev spričo velikonočnih dogodkov v Jeruzalemu (24,14). Kljub razočaranju in negotovosti, sta o tem pogovarjala – ne samo med seboj, ampak tudi z drugimi, ki sta jih srečala. Na ta način sta nevede prišla tudi v pogovor z Vstelim. Bog od vsega začetka prav po besedi stopa v odnos s človekom. Preko pogovora se pletejo odnosi, se gradi zaupanje, se odpravljajo predsodki. Pogovor je tako tudi najboljši način, za živo katehezo in graditev življenjskih odnosov z Bogom.

Na nedeljo Božje besede smo se v baziliki Marije Pomagaj spomnili na prvi prevod Svetega pisma v slovenski jezik. Jurij Dalmatin je leta 1584 izdal prvi celoten prevod Biblije v slovenski jezik in s tem postavil pomemben mejnik v razvoju tako slovenskega jezika kot tudi Cerkve v naših krajih. Pri dopoldanskih svetih mašah so mašniki na oltar v baziliki Marije Pomagaj prinesli izvod Dalmatinove Biblije. Ob prazniku Božje besede je rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič, v pridigi spregovoril o umevanju Božje besede: »Za umevanje, kaj je hotel Božja beseda povedati, prosimo Svetega Duha. Prevajalci Svetega pisma so velikokrat iskali pravi prevod za določene besede. Ob tem je bila vedno pomembna molitev in priprošnja Svetemu duhu. Ne samo prevajalcem, tudi nam je večkrat težko to besedo razlagati, povedati. Božja beseda človeka osebno nagovori. Današnje prvo berilo beremo tudi na praznik Jezusovega rojstva. Prosim Odrašenika, da nam odpre srce za njegovo besedo. Da bi bili nagovorjeni tam, kjer delamo. Logos je nauk, ki ga po študiju eksegeze razberemo in spoznamo. Iz tega se razvija teologija. Rema pa je maziljena beseda, ki je namenjena konkretni osebi v konkretni situaciji, ki človeka nagovarja v globini njegovega srca, ga motivira, tolaži in vabi k hoji za njim. Beseda je prevzela ribiče in so šli za Njim. Gospod prihaja v naše vsakdanje življenje, v svetlobi in luči. Slovenski pisatelj Pavle Zidar, veliki iskalec resnice, je v eni izmed svojih številnih misli o svetlobi zapisal: Vsak človek je luč: eden večja, drugi manjša. Kraji dobivajo štiri vrste svetlobe: sončno, lunino, zvezdno in človeško. Glavni sta dve: sončna in človeška. Če zmanjka prve, umreš, če zmanjka

druge, umiraš. Prosim danes, da bi svojo človeško svetlobo napolnili z Božjo besedo. Vzor je Nebeška Mati, ki je božjo besedo preiščevala. Da bi z njo lažje šli skozi naše skrbi in tegobe. Naj bo tudi nam Božja beseda vir milosti, ki jih potrebujemo za vsakdanje življenje.« Je pridigo zaključil p. Robert Bahčič.

Pri sveti maši ob 11.30, ki jo je daroval dr. p. Viktor Papež, je bralec evangelij prebral iz Dalmatinovega prevoda Biblije.

8. februar 2020

ROMANJE NA SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK

NA DAN SLOVENSKEGA KULTURNEGA PRAZNIKA SMO SE 6. ODPRAVILI NA ROMANJE OD BAZILIKE MARIJE POMAGAJ NA BREZJAH K ROJSTNI HIŠI PESNIKA FRANCETA PREŠERNA IN NADŠKOFA ANTONA VOVKA V VRBI.

Po sveti maši, ki jo je v kapeli Marije Pomagaj ob somaševanju g. Pavla Juhanta, daroval p. Tomaž Menart, se nas je zbralo kar lepo število romarjev iz različnih koncev naše domovine.

Z Brezij nas je pot vodila mimo vasi Črničev in Noše ter v Podvinu zavila proti vasi Spodnji Otok z mošenjsko podružnično cerkvico sv.

Janeza Krstnika na hribčku. Prvi večji postanek smo naredili v Avsenikovi domačiji »Pri Jožovcu«, kjer smo si ogledali prenovljeni Muzej Avsenik. Letos smo pot nekoliko podaljšali za ovinek skozi vas Begunje in v Poljčah zavili na staro cesarsko cesto, ki nas je pripeljala od Rodin, rojstnega kraja duhovnika in pisatelja Janeza Jalna. Ker nam je bilo vreme izjemno naklonjeno in tudi pot ni bila pretirano razmočena, smo se čez »Reber« podali do Doslovč in naprej do Vrbe, rojstnega kraja pesnika dr. Franceta Prešerna ter nadškofa Antona Vovka. Romanje z Brezij v Vrbo po poteh slovenske kulturne dediščine se je tudi tokrat globoko zasukalo v spomin romarjev, ki je tokrat preseglo vsa pričakovanja. Pod vodstvom sodelavk Romarskega urada Brezje, Mire Novak in Urše Klobučar so romarji na svojevrsten način spoznali kraje z naravnimi znamenitostmi, domačije in dela velikih mož, ki so ustvarjali slovensko kulturo in s svojim delom bodrili narodno zavest. Več o romanju lahko preberete v posebnem članku.

9. februar 2020

»JAZ SEM LUČ SVETA, GOVORI GOSPOD.«

RESNICA JE LUČ, KI DAJE ŽIVLJENJU SMISEL IN VREDNOST. IN JEZUSOVA LUČ SVETI DALEČ NAOKOLI IN JO MOREJO VIDETI LJUDJE VSEH NARODOV. TAKO NAS UČI BOŽJA BESEDA NA 5. NEDELJO MED LETOM.

V evangeliju Gospod Jezus reče svojim učencem: »Vi ste sol ste luč sveta« (Mt 5,13.14). Preko teh pomensko bogatih podob jim želi nakazati pomen njihovega poslanstva ter njihovega pričevanja. Sol v kulturi bližnjega vzhoda ima različne pomene, kot je zaveza, solidarnost, življenje in modrost. Luč je prvo delo Boga Stvarnika in vir življenja. Psalmist Božjo Besedo primerja z lučjo: »Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, luč moji stezi« (Ps 119, 105).

»Bog je Oče luči. Bog je luč in v njem ni nobene teme. Velikokrat se človek znajde v temi preizkušnje, ko ne vidi nobene svetlobe. Takrat se je potrebno ozreti na svetlobo Vstalega, On je

največja luč, ki ji sledimo. Prerok Izaija pravi, da ko preženemo zatiranje, varljivo govorjenje takrat bomo tudi mi luč sveta in sol zemlje. Da bi Bog širil svetlobo po nas. Včasih nam primanjkuje te svetlobe, da bi pomagali lahko bližnjemu. Kristjani se moramo trenutek našega življenja truditi biti luč. Vera nam vsem stoji ob strani. Naj nam srce Marije izprosi milosti in moči, ki jih potrebujemo za vsakdanje življenje. Naj bo Gospod naša dobrotna luč, vodi nas!« Je med drugim v pridigi dejal rektor bazilike Marije Pomagaj, dr. p. Robert Bahčič.

11. januar 2020

»PRIDITE K MENI VSI, KI STE UTRUJENI IN OBTEŽENI, IN JAZ VAM BOM DAL POČITEK.« (MT 11,28)

NA PRAZNIK LURŠKE MATERE BOŽJE SO NA BREZJE, K MARIJI POMAGAJ, PRIROMALI BOLNIKI IN OSTARELI. SVETO MAŠO JE DAROVAL MURSKOSOBOŠKI ŠKOF MSGR. DR. PETER ŠTUMPF SDB.

Na praznik Lurške Matere Božje smo obhajali 28. svetovni dan bolnikov. Že po tradiciji so se k Lurški Materi Božji radi priporočali že naši predniki, mnogi so romali k njej v Lurd, a še številčnejši so se ji priporočali doma.

Romarsko sveto mašo za bolne in ostarele, ki so jo lahko spremljali tudi poslušalci Radia

Ognjišče, je v baziliki Marije Pomagaj daroval murskosoboški škof msgr. Dr. Peter Štumpf SDP. Ob njem so somaševali še: g. Ciril Istenič, Javorje, g. Stanko Zver iz Bogojina, g. Anton Potokar, Krašnja, g. Simon Onušič, Gornji Logatec, g. Jože Kovačec, Povzela, g. Anton Kunstelj, Vič, rektor bazilike dr. p. Robert Bahčič ter msgr. Miro Šlibar, bolniški duhovnik in kaplan Lurške Matere Božje, ki je v uvodu v sveto mašo v imenu rektorja bazilike dr. p. Roberta Bahčiča in bratov frančiškanov najprej pozdravil vse, ki so priromali na Brezje še posebej murskosoboškega škofa msgr. Petra Štumpfa: »Slovensko Marijino narodno svetišče, bazilika Marije Pomagaj na Brezjah je to praznično dopoldne naš slovenski Lurd. Tisti, ki smo že romali v Marijino svetišče pod Pireneji se v duhu prestavimo tja. Vsi pa se v veri in upanju trdno postavimo tu, da bomo ob prazniku Lurške Matere Božje in 28. Svetovnem dnevu bolnikov z veseljem obhajali evharistično skrivnost. Hvaležni smo, da nas je primarij vseh primarijev Jezus Kristus povabil v to občestvo in nas vse povezuje, tudi tiste doma in po bolnišnicah, domovih in drugih zdravstvenih ustanovah. Po Mariji Vnebovzeti bomo povezani tudi z rajnimi, ki so romali v Lurd, na Brezje in drugam. Posebno pa se bomo spomnili p. Leopolda Grčarja, ki ga je Marija v teh dneh sprejela v svoj objem in ga kot zvestega duhovnika in ljubitelja jaslic pripeljala pred svojega Sina.« Je dejal škof Štumpf. Škof Peter Štumpf je vernikom predstavil tudi

izkušnjo s smrtjo svojega očeta, ki je nedavno zaspal v Gospodu, a kljub bolezni ni miroval. Svoje sobolnike je vabil, spodbujal in hrabil, naj tudi oni gredo k Jezusu po počitek in obhajajo zakrament sv. spovedi, bolniškega maziljenja ter prejmejo Jezusa pri sv. obhajilu. Pri tem je bil nadvse prepričljiv in mnogi so mu sledili. Za konec se je navezal še na besede iz evangelija.

Po pridigi so duhovniki podelili zakrament bolniškega maziljenja. Praznično sveto mašo na 28. svetovni dan bolnikov je s pesmijo sooblikoval ženski pevski zbor 'Talita' iz Bogojine.

Za bolne, ostarele in pomoči potrebne, ki so na Brezje priromali sami, so tudi tokrat poskrbeli predstavniki reda malteških viteзов. Hvala in Bog povrni!

Mati Marija, zdravje bolnikov, prosi za nas!

13. februar 2020

ZADNJE SLOVO OD PATRA LEOPOLDA GRČARJA

S SVETO MAŠO V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ SMO SE POSLOVILI OD PATRA LEOPOLDA ANDREJA GRČARJA. POKOPAN JE NA POKOPALIŠČU NA BREZJAH.

S sveto mašo zadušnico, ki jo je v baziliki Marije Pomagaj daroval ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore, smo se poslovili od p. Leopolda Grčarja. Ob nadškofu so somaševali

vodja molitvene pobude Živega rožnega venca – Marijanske molitve za nove duhovne poklice in njih stanovitnost. Na koncu je spomnil še na jaslice, ki so p. Leopolda spremljale vsa leta. »P. Leopold je bil blag, vljuđen z vsemi, ponižen, krotak in zato je segal v globino,« je dejal nadškof Zore.

Ob sklepu svojega nagovora je zbranim zastavil nekaj vprašanj: »P. Leopold je bil skozi dolga desetletja voditelj Živega rožnega venca. Bo sedaj ta veriga molivcev za nove duhovne poklice zamrla, ko je umrl p. Leopold? Na Brezjah je 35 let vodil Frančiškovo družino, družino Frančiškovega svetnega reda. Bo sedaj ta družina ostala živa? Bodo molitvene ure katerih pobudnik je bil p. Leopold, zlasti za prenovo slovenskega naroda in za nove duhovne poklice, zaradi tega utihnile, ker njega ne bo več? Če se bo kaj takšnega zgodilo potem bratje in sestre je njegovo sporočilo v nas ostalo plitvo. Če pa boste znali vse to nadaljevati, čeprav bo treba poiskati nove načine, čeprav bo treba na drugačen način osmisлити prihajanje sem na Brezje, potem bo njegovo življenje in njegovo delo ostajalo rodovitno.«

Nadškof Zore je sobratu še dejal: »Dragi p. Leopold! Šest let sva živela skupaj tukaj na Brezjah, kot brata in kot delavca v Božjem vinogradu. Pomagal sem ti po tvojih zamislih in ti si mi stal ob strani ob mojih. Občudoval sem te, kako si znal poiskati sodelavce za različne pobude, zlasti za Živi rožni venec. Sedaj te prosim, da s pokojnimi člani Živega rožnega venca oblikuješ nebeški rožni venec, da boste pred obličjem Očeta prosili za nove duhovne, redovne in misijonske poklice za našo Cerkev.«

Pred pogrebnim sprevedom na pokopališče so se z nagovori od pokojnika poslovili še: provincialni minister p. Marjan Čuden, br. Franc Herle v imenu Frančiškovega svetnega reda, Arif Suljmanović v imenu Gibanja Fokolarov, Drago Kozinc v imenu Društva ljubiteljev jaslic Slovenije ter rektor brezjanskega svetišča p. Robert Bahčič.

Po sveti maši je sledila procesija do pokopališča, kjer so patra Leopolda položili v grob ob njegovih sobratih. Naj počiva v miru!

tudi provincialni minister, p. Marjan Čuden, stiški opat p. Maksimilijan File, rektor Slovenskega Marijinega narodnega svetišča, p. Robert Bahčič ter številni sobratje. Maše zadušnice, ob uri Jezusove smrti, se je udeležilo tudi veliko število duhovnikov in redovnikov, redovnic ter več sto vernikov.

»Kralj, kateremu vse živi, je poklical k sebi iz smrtnega k nesmrtnemu življenju frančiškana patra Leopolda Grčarja. Zadnjih 30 let deloval pri Mariji Pomagaj na Brezjah,« so frančiškani zapisali v osmrtnici. Pokojni pater Leopold je od ponedeljka ležal v frančiškanskem samostanu kamor so lahko noč in dan prihajali mnogi, da se poslovijo od njega. Molitev rožnega venca, prošnje in zahvale so spremljale slovo frančiškana, ki so ga mnogi poznali kot jasličarja in voditelja duhovnih vaj.

Nadškof Zore je v pridigi na kratko orisal bogato življenjsko pot p. Leopolda, od njegovega oznanjevanja, ki ga v sebi mnogi nosijo vse življenje, do tega, da je bil skoraj pol stoletja

21. februar 2020

DUHOVNE VAJE PRI MARIJI POMAGAJ

S SVETO MAŠO SO DUHOVNE VAJE PRI MARIJI POMAGAJ ZAKLJUČILI FRANČIŠKANI SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SV. KRIŽA. DUHOVNE VAJE JE VODIL G. MAKS IPAVEC.

Pred začetkom postnega časa pri Mariji Pomagaj tradicionalno potekajo duhovne vaje, ki se jih udeležujejo frančiškani z različnih samostanov Slovenske frančiškanske province svetega Križa. Duhovne vaje je letos vodil g. Maks Ipavec, župnik župnije Begunje pri Cerknici.

Duhovne vaje so zaključili s sveto mašo pri Mariji Pomagaj. Somaševanje je vodil g. Ipavec, ki se je v nagovoru naslonil na božjo besedo, na berilo iz Jakobovega pisma (Jak 2,14-24,26). Sveti Jakob v njem izhaja iz izkušnje svoje skupnosti in poudarja, da se mora vera pokazati v dejanjih.

»Vera brez del je resnično prazna. Dobra dela pomagajo vero oživeti. O tem je pisal apostol Jakob. Biblija je vsa polna razodetij, tam so opisani mnogi, ko niso imeli samo vere, ampak tudi ljubezen. Tako kot pravi tudi apostol Pavel, na koncu ostanejo samo vera, upanje, ljubezen in od vseh teh je najpomembnejša ljubezen.

Vse to moramo povezati z našim življenjem. Kot Abraham, ki bi daroval svojega sina, to mu

je Bog vrnil z ljubeznijo. Abraham je bil blagoslovljen zaradi globoke darovane vere.

Jezus je s svojimi čudeži hotel biti blizu človeku. Jezusovo daritev je znal sprejemati tudi sveti Frančišek Asiški, njegova vera je bila polna dejanj. Tudi Marijino življenje je bilo polno darovanja, takoj po oznanjenju je sla k Elizabeti in ji pomagala.«

In kaj je Marija, kaj jo opredeljuje:

»Marija je žena, ki posluša.

Marija je žena, ki moli.

Marija je žena, ki rodi.

Marija je žena, ki daruje.

Vzemimo križ na svoje rame. Marija je z nami in vodila bo nas čoln življenja skozi največje viharje.« Je nagovor zaključil g. Maks Ipavec.

23. februar 2020

9. VOLILNI KAPITELJ KB OFS BREZJE

V NEDELJO, 23. FEBRUARJA, SO SE PO SVETI MAŠI OB 16. URI V DVORANI NAD ZAKRISTIJO BAZILIKE MARIJE POMAGAJ NA 9. VOLILNEM KAPITLU ZBRALI BRATJE IN SESTRE FRANČIŠKOVE DRUŽINE BREZJE.

Volilnega kapitlja se je udeležilo petdeset članov Frančiškove družine z volilno pravico, to pomeni, da so že naredili stalno zaobljubo življenja v bratstvu OFS. Osnova za potek volitev je bil Direktorij za obhajanje volilnega kapitlja.

Iz pokrajinskega sveta OFS je prišla med njih predsednica Mateja Trajbarič in duhovni asistent, brat Jaro Knežević, ki sta predsedovala kapitlju.

Najprej jih je toplo pozdravil gvardijan samostana na Brezjah in istočasno duhovni asistent na narodnem nivoju OFS, pater Robert Bahčič in zaželel uspešen potek volitev.

V prvi seji so pregledali služenje bratov in sester v prejšnjem mandatu in se jim zahvalili za prizadevnost, za njihov prispevek naši skupnosti. V drugi seji pa so izvedli volitve.

V svet KB OFS BREZJE so bili za naslednje tri letno obdobje izvoljeni: Predsednica, sestra Anica Švab, podpredsednica, sestra Zdenka Kočan, tajnica, sestra Minka Smukavec, blagajnik, brat

Mirko Smukavec, odgovorna za vzgojo, sestra Alenka Jesenko, bratski animator, brat Dominik Herle, odgovorna za bolne in starejše, sestra Kristina Hafner.

Spomnili so se tudi dolgoletnega duhovnega asistenta patra Leopolda Grčarja, ki jim je do svoje smrti požrtvovalno osvetljeval pot svetosti Frančiška Asiškega z zgledom in besedo. Za vse prejeto so mu hvaležni in bo živelo še naprej v srcih bratov in sester.

26. februar 2020

POSTNE ALI PASIJONSKE JASLICE

S PEPELNICO SMO VSTOPILI V POSTNI ČAS, ČAS PRIPRAVE NA VELIKO NOČ. V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ SMO PRED DARITVENI OLTAR POSTAVILI POSTNE OZ. PASIJONSKE JASLICE, AVTORJA WALTERJA GOVEKARJA.

O postnih ali pasijonskih jaslích je na naših tleh bolj malo znanega, prisotne so predvsem na nemško govorečem območju (Avstrija, Bavarska, Tirolska).

Nekdaj je bila v Cerkvi navada, da so ob razglasenju objavili datum velike noči, tako je bilo nakazano, kako sta oba praznika med seboj tesno povezana. Jaslice, kot vidna upodobitev dogodka, ki je pomemben za človekovo razumevanje nadnaravnega posega Boga v svet in v naše

življenje, so predstavitev razodetja Božje stvariteljske in odrešenjske ljubezni. Vsak človek po svoji naravi teži po čim bolj nazornem in otipljivem doživljanju pomembnih dogodkov iz njegove preteklosti in sedanjosti, s tem v zvezi pa hrepeni po nazornem prikazu najvažnejših dogodkov iz zgodovine odrešenja. Posebej to velja za prikaz Gospodovega rojstva, trpljenja, smrti in vstajenja. Jaslice torej niso le uprizoritev božične noči. Pod besedo jaslice lahko razumemo prikaz vsakega dogodka iz evangeljskega poročila. Tako poznamo tudi pasijonske, velikonočne, binškošne jaslice in uprizoritve drugih evangeljskih poročil.

Pasijonske ali postne jaslice, nam žele prikazati trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa od

velikega četrtka, preko smrtnega boja v vrtu Getsemani, Judovega izdajalskega poljuba, zasliševanja in zasmehovanja pred velikim zborom, obsodbe pred Poncijem Pilatom, bičanja, kronanja s trnjem, križevega pota, Simeonove in Veronikine pomoči, srečanja z žalostno Materjo Božjo in jeruzalemskimi ženami, do križanja, pogovora z desnim razbojnikom, izročitve Marije Božje matere učencu Janezu in njegovega sprejetja Marije na svoj dom, smrti, snemanja s križa in pokopa.

Pasijonske jaslice v baziliki Marije Pomagaj so delo jasličnega mojstra Walterja Govekarja iz Celovca na Avstrijskem Koroškem. Običajno se nahajajo v Muzeju jaslích Brezje, za letošnji postni čas pa smo jih prestavili v baziliko Marije Pomagaj.

Lepo vabljeni k ogledu.

28. februar 2020

»SRCE SE NE BOJI«

»ZDAJ GREM NA POT, SRCE SE NE BOJI. A MOJA POT SE NE GUBI V TEMI, JASNO ZAČRTANO JO ZRO OČI! PO NJEJ ZA NAROD GREM PO LEPŠE DNI.« JE ODLOMEK IZ PESMI ALOJZIJA GROZDETA, IZ KATERE JE VZET NASLOV DOKUMENTARNEGA FILMA.

Post je čas priprave na veliko noč, čas, v katerem se poglobimo vase in se prizadevamo za spreobrnjenje srca in doseganju večje odprtosti za potrebe bližnjega. K temu nas nagovarjajo tudi zgledi številnih svetih in blaženih, ki so svoja življenja posvetili ali darovali za Kristusa. Eden takšnih je bil tudi blaženi Alojzij Grozde.

V dvorani nad zakristijo bazilike Marije Pomagaj smo si na prvi postni petek ogledali dokumentarno-igrani film o blaženem Alojziju Grozdetu. Film nosi naslov, odlomek iz ene od njegovih pesmi »Zdaj grem na pot, srce se ne boji. A moja pot se ne gubi v temi, jasno začrtano jo zro oči! Po njej za narod grem po lepše dni.«

Igrano-dokumentarni film predstavlja življenje Alojzija Grozdeteta, spremlja njegovo pot iz revnega dolenjskega okolja do perspektivnega dijaka ter njegovo tragično smrt. Filmska pripoved je preplet intervjujev in igranih prizorov, ki

poskušajo prikazati portretiranca na bolj osebni način. Celoten film si postavlja vprašanje kdo je bil Alojzij Grozde in nanj odgovarja s pomočjo strokovnjakov, zgodovinarjev ter pogleda običajnih ljudi, ki so prišli v stik z njim ali njegovo zgodbo. Film je nastal predvsem zaradi izjemne zgodbe, ki jo ponuja Grozdetova biografija. Njegov namen pa je širši javnosti predstaviti osrednje poudarke njegovega življenja in zgodovinsko situacijo, ki je privedla do njegove smrti in razglasitve za blaženega. Igrani prizori dopolnjujejo dokumentarno pripoved in jo približajo sodobnemu gledalcu.

V filmu, ki je nastal v produkciji Studia Sipoš, je več kot 20 nastopajočih. Vlogo Alojzija Grozdeteta so odigrali trije mladi igralci, ki ga predstavljajo v različnih obdobjih njegovega življenja. Dokumentarni film je večinoma posnet na Dolenjskem, pripravila ga je avtorska ekipa z več kot 70 sodelujočimi, ki so bili z grozdetovskim navdušenjem vpeti v različne vloge in zadolžitve.

Po projekciji je sledil pogovor z režiserjem, g. Davidom Sipošem. Pogovor je vodil dr. p. Viktor

Papež, ki je bil leta 1999, ob izročitvi dokumentacije o Grozdetu Kongregaciji za zadeve svetnikov v Rimu, njen svetovalec.

Hvaležni in veseli smo, da se zgodbe slovenskih mučencev predstavljajo tudi preko igrane- ga medija, saj se s tem približajo širšemu krogu. Naj nam bo blaženi Alojzij Grozde in njegova mu- čeniška smrt za Kristusa vzor za zvestobo v veri!

29. februar 2020

»POKLICANI, OZDRAVLJENI IN POSLANI NA NOVO POT.«

NA PRVO POSTNO SOBOTO SO K MARIJI POMAGAJ NA BREZJE PRIROMALI ALKOHOLIKI IN TISTI, KI TA- KO ALI DRUGAČE TRPIJO OD RAZLIČNIH ODVISNO- STI. SOMAŠEVANJE JE VODIL LJUBLJANSKI POMOŽNI ŠKOF MSGR. DR. FRANC ŠUŠTAR.

K Mariji Pomagaj so priromali alkoholiki in vsi, ki trpijo zaradi alkohola in drugih odvisnosti. Da Ona pri svojem Sinu izprosi moči, milosti in bla- goslova, da bi se v vsakdanjem življenju reševa- li spon, ki bremenijo. Romanje sta organizirali Slovenska Karitas in Škofijska Karitas Ljubljana, v okviru preventivne postne spodbude »40 dni

brez alkohola«. Letos spodbuda nosi podnaslov »Za zdravje in zdrave odnose«. Geslo vsakega iz- med nas vabi, da smo doma, na cesti, pri delu v službi in v družbi odgovorni brez alkohola in drugih drog.

Somaševanje je vodil ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Franc Šuštar. V uvodu v sveto mašo je romarje ter duhovnike pozdravil Imre Jerebic, nekdanji dolgoletni generalni tajnik Slovenske Karitas. Zahvalil se jim je za številč- no udeležbo na romanju na Brezje, kjer bomo svoje prošnje in zahvale položili na oltar k Mariji Pomagaj: »Mislim in sem prepričan, da je to naš dan pri Mariji, ko se zahvaljujemo za pot, ko smo bili poklicani na pot ozdravitve od zasvojenosti. Nekateri pa smo bili poklicani, da nekoga na tej poti tudi spremljamo oziroma ga podpiramo pri vztrajnosti. Prosimo tudi za druge na tej poti zasvojenosti, ki te korajže še nimajo. Naše soču- tje, naša molitev in Marijina priprošnja nam brez dvoma v prihodnje tudi pomaga.« Je med drugim v uvodu dejal g. Imre Jerebic.

Škof Šuštar je pridigo naslonil na Božjo besede: »Ko sem se o današnji slovesnosti pogovar- jal s prijateljem, alkoholikom, mi je rekel, kako je današnja Božja beseda pisana na kožo alkoholi- kov; beseda, ki spreminja in ki daje obljubo. V

evangeliju smo srečali Jezusa, ki je videl pri mi- tnici sedeti cestinarja Levija in mu rekel: 'Hodi za menoj!' Levij je pustil vse, vstal in šel za njim. Bratje in sestre, pogledimo tega Levija, o katerem smo že tolikokrat slišali. Bil je na nek način za- svojen z denarjem in svojo službo cestinarja. A Jezus je cestinarja, grešnike in vse zasvojen- ce sprejel v njihovem stanju. Ni pa hotel biti s tem stanjem zadovoljen, ampak je klical in hotel spremembo. 'Hodi za menoj', ne ostajaj več v tej ujetosti, dvigni se in pojdi drugam in živi druga- če.« Je ob začetku pridige spregovoril škof Šu- štar in nadaljeval: »Na poti posta nismo sami. Z nami so bratje in sestre v Cerkvi, z nami je Jezus in vedno znova vabi, še posebej kadar čutimo na sebi križe.« Zato prosimo »Marije Pomagaj tukaj na Brezjah naj nam pomaga v vsakdanjem življe- nju, da bomo pozorni na vse vrste zasvojenosti v lastnem življenju in življenju naših bližnjih ter jih bomo v ponižnosti priznali ter prosili za Božjo pomoč.« Je nagovor zaključil škof Franc Šuštar.

Po predavanju so sledila pričevanja duhov- nikov, zakonskih parov ter terapevtke. Zgodbe ozdravljenih alkoholikov presunejo, nas opomi- njajo, da moramo biti hvaležni za vsak trenutek našega življenja. Hvaležni za soljudi in za Božjo milost, ki nas spremlja.

Naj nam Marija pomaga izbrati pravo pot in je z nami na novi, neprehojeni poti!

1. marec 2020

»USMILI SE NAS, O BOG, KER SMO GREŠILI!«

NA PRVO POSTNO NEDELJO NAS BOŽJA BESEDA VA- BI, DA SE SOOČIMO S SVOJIMI SKUŠNJAVAMI IN IJH PREMAGAMO. A DRUGAČE, KOT STA TO STORILA NA- ŠA PRASTARŠA, ADAM IN EVA.

»Človek, spreobrne se in veruj evangeliju!« je vzklik, ki nas spremlja vse od Adama do dana-šnjega časa. Jezus nam s svojim zgledom kaže, kako v boju s skušnjavami ne podležemo slabe- mu. 'Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal naposled lačen. In pristopil je sku- šnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh.« On pa je odgovoril: »Pi- sano je: »Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.« (Mt 4,1). »Laž in dvom v naše življenje prinašata velike te- žave. Zato je Bog poslal Jezusa, da bi zmogli pre- magati dvome. Dvomi so se zgodili tudi prvima človekoma, Adamu in Evi. Jezus se s skušnjavcem

ne pogovarja. Zato želim, da bi tudi mi ob dvo-
mu vzeli v roke Sveto pismo in razjasnili dvom.
Psalmist je v 90 psalmu zapisal, v skušnjavah
se obrnimo na Gospoda. Tu sta nam zgled Ma-
rija in sveti Jožef, ki je sprejel Marijo in veroval,
da je Njeno brezmadežno spočetje Božje delo.
Naj nam postni čas pomaga, da ne bi padali v
greh, da ne bi sebe povzdigovali, da ne bi želeli
biti enaki Bogu. Moramo mu biti pokorni in spo-
štovati to kar, je položil v nas. Da bi se odločali
za dobro v našem življenju. Naj nam pri tem po-
maga priprošnja naše nebeške matere Marije. »
Je med drugim v pridigi dejal p. Robert Bahčič.
Prosimo na pravkar začetni poti postnega časa za
materinsko pomoč Sveto Marijo, da bo bogat s
sadovi spreobrnjenja.

8. marec 2020

ROMANJE DEKANIE TREBNJE

MOLITVENO URO ZA DUHOVNE POKLICE IN SVETO
MAŠO SO V BAZILIKI MARIJE POMAGAJ PRIPRAVILI
DUHOVNIKI IN ROMARJI IZ DEKANIE TREBNJE.

Molitveno uro za duhovne poklice ter sve-
to mašo je na drugo postno nedeljo v baziliki

Marije Pomagaj pripravila dekanija Trebnje. Pred
cssveto mašo so najprej pripravili molitveno
uro za duhovne poklice, ki so jo naslovili 'Pa-
stir ljubi svoje brate in sestre in mnogo moli
za ljudstvo'.

Somaševanje je vodil g. Klavdio Peterca, de-
kan dekanije Trebnje, ob njem je somaševalo
osem duhovnikov dekanije Trebnje.

V pridigi je romarje nagovoril g. Janez Cevc,
župnik v Šentjanžu. V uvodu je najprej spregovo-
ril o tem, kje ljudje najdemo srečo: "Sreča ni v
materialnih stvareh, sreča je v tem, da v svojem
srcu zgradimo božje bivališče. Kristjani občuti-
mo srečo po dobro opravljeni spovedi. Njega po-
slušajte, je rekel Bog ob Jezusovem spremenje-
nju na gori. Tudi Abraham je šel in naredil, kakor
mu je rekel Gospod. Abraham je zapustil dom in
šel v deželo, ki mu jo je Bog pokazal." In zaklju-
čil: "Jezus je apostole povedel na goro Tabor, da
bi jih spremenil. Tudi mi smo danes tukaj, da se
spremenimo, da molimo, da bi tudi mladi sliša-
li Božji glas."

Ob koncu svete maše so duhovniki in romarji
dekanu, g. Klavdiju Peterca, voščili za 50. rojstni
dan, ki ga je obhajal prav na dan romanja. Želi-
mo mu obilo blagoslova in Božjega varstva. Naj
ga spremlja priprošnja Marije Pomagaj! ●

LORETO, Italijansko Marijino narodno svetišče

Urša Klobučar

Nedaleč od mesta Ancona, na ita-
lijanski obali Jadranskega morja in
pod vznožjem Apeninov, v osrednji
italijanski pokrajini Marke, stoji zna-
menito božjepotno svetišče Matere Božje Lore-
tanske. Loreto sodi med najbolj obiskana Ma-
rijina božjepotna središča v Italiji, kjer se časti
Sveta hiša, kot kraj učlovečenja Jezusa Kristusa,
ki si je izbral to bivališče za svoj dom. Svetišče
je bilo sezidano v drugi polovici 15. stoletja, nad
'sveto nazareško hišico'.

Raziskave so potrdile, da je bila Marijina hiša
v Nazaretu sezidana tako, da se je z ene strani
naslanjala na skalo, ki jo danes častijo v bazili-
ki Marijinega oznanjenja v Nazaretu. Po izročilu
je bil zidani del hiše prenesen »z angelsko po-
močjo«, ko so bile premagane križarske države,
leta 1291 najprej na Trsat, v bližini Reke, tri leta
pozneje pa na območje mesta Recanati. Po po-
stankih na več krajih se je hiša nazadnje ustavila
v lovorjevem gaju (lat. *lauretum*), iz česar je na-
stalo italijansko ime Loreto. To naj bi se zgodilo
10. decembra 1294. A novejša raziskave so dale
povsem drugačno težo temu, kar je prej temeljilo
na pobožni legendi. Najden je bil namreč doku-
ment, datiran v leto 1294, ki potrjuje, da je Nike-
for Angeli, posestnik v Epiru, dal svojo hčerko za
ženo Filipu iz Taranta. Za doto ji je dal kamne, ki
so bili v Loreto prepeljani po morju in iz katerih
je bila nato sezidana 'sveta nazareška hiša'. To
pojasnjuje, od kod izvira izročilo o posredova-
nju angelov.

Božjepotna bazilika in velik trg pred njo, ob-
dan z zgradbami, ki jih krasijo lože, dajeta vtis

sprejemne dvorane. Bazilika ima tloris v obliki
latinskega križa, s širokim hodnikom v apsidi,
ob katerem je več kapel raznih narodov: Nemcev,
Francozov, Poljakov in drugih. Le-te poudarjajo
narodnostno identiteto romarjev in hkrati edi-
nost verujočih.

Toda na ta kraj so romali že pred letom 1315.
Prva zanesljiva omemba božjepotnega svetišča je
namreč iz leta 1315, ko so poročali o hudodelstvu,
storjenem na tem kraju. Skupina prebivalcev iz
bližnjega Recanati je namreč napadla Marijino
cerkev v Loreto in iz nje ukradla denar in številne
votivne darove, ki so izvirali tudi iz zelo oddalje-
nih krajev. Iz tega je razvidno, da so sem prihaja-
li romarji in prinašali darove. Leta 1375 je papež
Gregor XI. v buli, z dne 2. Novembra, napisal: »Iz-
vedeli smo, da je zaradi mnogih čudežnih zna-
menj, ki jih Najvišji blagohotno izkazuje v cerkvi
blažene Device Marije v Loreto, iz pobožnosti tja
prihaja velika množica vernikov. Glas o čudežih,
papeževi odpustki in sejmi v bližnjem Recanati-
ju, so začeli privabljati vedno več romarjev. Med
vedno številčnejšimi romarji najdemo sv. Ludvika
Marijo Grigniona Montfortskega leta 1706, sv. Le-
onarda Portomauricijskega leta 1739. Sem sta
romala tudi W. A. Mozart in C. Goldoni. Žal je veči-
na dragocenosti iz svetiščne zakladnice bilo odu-
jenih, saj si jih je leta 1797 prilastil Napoleon. Dra-
gocenosti samooklicanemu cesarju niso kaj prida
koristile, svetišče pa je kmalu začelo izgubljati
veljavo. Opomoglo si je šele po letu 1883, ko je
bila ustanovljena Kongregacija Svete hiše, ki naj
bi širila češčenje nazareške hišice. Finančno jo je
podpiral loretski škof Tommaso Gallucci, vodil jo

je kapucin pater Pietro iz Malage. Loretsko svetišče še danes upravljajo patri kapucini.

Prvotno je bila Marijina podoba v tem svetišču ikona, ki so jo v prvi polovici 16. stoletja nadomestili s kipom iz smrekovega lesa. Sčasoma je les od dima sveč potemnel. V požaru leta 1927 je bil kip uničen, a so ga kmalu nadomestili s kopijo, izdelano iz zelo temne cedrovine. Kip upodablja Marijo kot Božjo Mater, ki pred seboj drži Jezusa, da bi ga ljudje počastili (Odigitrija). Razen njunih obrazov ves kip zakriva dolga tunika, po kateri je mogoče hitro prepoznati podobo Loretske Marije. Dragoceno oblačilo je prekrito z votivnimi darovi. Manj pogosta je podoba Marije z Jezusom v naročju na strehi nazareške hišice, ki jo nosijo angeli. Dolga tradicija in prepoznavnost svetišča je pripomogla k nastanku nekaterih navad romarjev, ki z globoko vero romajo v Loreto. Da na tem kraju prihaja do mnogih

uslišanj, pričujejo mnoge votivne podobe na mestnih zidovih. Med drugim je Loretska Marija upodobljena tudi na mestnem grbu. Mesto je nastalo zaradi božjepotnega svetišča, ki gradi svoje življenje okoli Marijanskih praznovanj. Pot do svetišča ni določena, a je duhovna pot nakazana v etapah popotovanja Svete hiše, kot o tem govori izročilo. Že iz 16. stoletja obstajajo pisni dokazi o ilirskih romarjih, ki so prihajali v svetišče po kolenih. V Loretu je navada, da romarji v molitvi ter po kolenih obkrožijo Sveto hišo.

V Loretu sta glavna praznika Marijino rojstvo, 8. september ter prihod Svete hišice, ki ga praznujejo v noči med 9. in 10. decembrom, ko se bdenja v baziliki udeleži velika množica romarjev, medtem ko na okoliških gričih gorijo kresovi. Le-ti gorijo z namenom, da bi kazali angelom pot v Loreto. Praznovanje traja pozno v noč in se konča s procesijo. Praznik je tudi 10. december.

V Loreto tako že od srednjega veka dalje romajo številni romarji, Marijini častilci iz vse Evrope, tudi iz Slovenije, v želji poglobljanja vere v Božjo Besedo. Posnetek Svete hišice so postavljali tudi doma, npr. škof Tomaž Hren v Nazarju, znane so tudi v Mariboru, Ljubljani in drugod. Trajen spomin na Loreto so Marijine – lavretanske litanijske, ki jih znamo Slovenci peti na prav poseben, drugod neznan način. Temu Marijinemu naslovu je posvečena tudi župnijska cerkev v Trenti in tri podružnice.

Loreto je eno izmed svetišč, ki tvorijo mrežo Marijinih svetišč Evrope, kamor je vključeno tudi Slovensko Marijino narodno svetišče Brezje. Svetovno znano svetišče, ki je tesno povezano z Apostolskim sedežem so opevali mnogi papeži. Skozi čas je na izreden način znalo osvetliti evangeljske kreposti Svete Družine. V Sveti hiši, pred podobo Matere Odrešenika in Cerkve, so mnogi našli nebeško zavetnico, posebej tisti, ki potujejo z letalom.

V luči vsega tega je papež Frančišek s svojo oblastjo določil, da se neobvezni god Marije Device Loretske Matere Božje vpiše v rimski koledar 10. decembra, na dan, ko je v Loretu praznik ter se ga obhaja vsako leto.

V preteklem letu je 1. novembra v baziliki Svete hiše potekala slovesna napoved lavretanskega jubileja, ki se je pričel 8. decembra 2019, z odprtjem Svetih vrat in se bo sklenil 10. decembra 2020. V tem jubilejnem letu bodo Sveta vrata v baziliki Svete hiše edina v svetu odprta Sveta vrata. Popolni odpustek, ki ga verniki lahko prejmemo v jubilejnem letu je tokrat razširjeno tudi na vse kapele na civilnih in vojaških letališčih na območju Loretske škofije, saj je Loretska Mati Božja zavetnica vseh, ki potujejo z letali. Sveto leto želi prispevati k svetosti vsakega človeka. Utrditi njegovo vero, povezanost s Cerkvijo ter spodbuditi k delom usmiljenja. ●

CERKEV MATERE BOŽJE PRI KAPELCI, Kropa

Urša Klobučar

» LETA 1705 JE SEDEM FANTIČEV V GOZDU SREDI STRMEGA HRIBA NAŠLO NA PAPIR NATISNJENO PODOBICO Z MARIJINO SLIKO. FANTJE ANDREJ IN LOVRENC MERTELJ, JANEZ ŽIGAN, LENART IN ANDREJ POPOVEC, JURIJ PEHEMB IN JURIJ KLEMENC SO NA KRAJU NAJDBE POSTAVILI ŠOTORČEK IZ ZELENIH VEJ. V NJEM PA OLTAR, KAMOR SO POSTAVILI MARIJINO PODOBICO.

Nedaleč od bazilike Marije Pomagaj na Brezjah sameva v ozki, razpote gnjeni soteski pod gozdnim pobočjem planote Jelovice trg Kropa. Skozi ozko dolino teče potok Kroparica, nad katerim so hiše druga poleg druge strnjene v naselje. Kropo poznamo Slovenci po izrednih kovaških umetninah, ki jih s ponosom pokažemo vsakemu tujcu. Kroparski kovaški izdelki tako krasijo marsikateri dom in celo cerkve. A kar pritegne posebno pozornost romarja sta kar dve cerkvi. Poleg farne cerkve sv. Lenarta je na sončni strani doline v strmem pobočju nad trgom še druga, ki jo imenujejo Kapelica, čeprav je veliko večja, kot pravi to domače poimenovanje. To je božjepotna cerkev Marije milostljivega srca »pri Kapelci«, ki jo imajo domačini v posebni časti.

Začetek božje poti sega v versko razgibano 18. stoletje. Leta 1705 je sedem fantičev v gozdu sredi strmega hriba našlo na papir natisnjeno podobico z Marijino sliko. Fantje Andrej in Lovrenc Mertelj, Janez Žigan, Lenart in Andrej Popovec, Jurij Pehemb in Jurij Klemenc so na kraju najdbe postavili šotorček iz zelenih vej, v njem pa oltar, kamor so postavili Marijino podobico. Sem so hodili dan za dnem častit Marijo. Leta 1707 je pozornost domačinov za pobožnost fantičev zbudil čudežen dogodek, ko je eden od njih, šestletni gluhonemi Jurij Klemenc, spregovoril. Vest o čudežu se je hitro širila in na kraj je začelo romati vedno več ljudi, ki so pred podobico molili. Kroparji so se odločili, da bodo na tem mestu postavili cerkev. Pod nadzorstvom takratnega župnika Benedikta Rosenheimba so začeli

kopati zemljišče in zidati. Leta 1712 je ljubljanski škof Frančišek Kaunitz blagoslovil temeljni kamen. Gradnja je hitro stekla in že konec tega leta je imel domačin Simon Bogataj v novi cerkvi novo mašo. Veliko let pozneje, aprila 1729, ko je bila dokončno opremljena in urejena, jo je posvetil škof Sigmund Felix Schrattenbach.

A čudeži pri kroparski Mariji niso ponehali, kar je v kraj pritegnilo vedno več romarjev. Posebej je božja pot zaslovela, ko je oživel mrtev otrok. Žebjar Blaž Strgar je imel deklico, ki jo je njegova žena zadušila v spanju. V močni želji po otrokovi oživitvi in zaupanju v božjo pomoč je žena obljubila, da bo šla po kolenih iz Kroke do »kapelce«. Obljubo je izpolnila in Marija jo je uslišala. Dete, ki je ležalo že nekaj ur mrtvo na mizi, je oživel. Žebjar Blaž in njegova žena sta to potrdila s prisego pred takratnim kamnogiškim županom Jožefom Kapusom. Drug velik čudež, ki so ga ohranili zapisanega, je bil, ko je spregledala slepa Jožefa Zupan.

Danes se romar iz Kroke po strmi kolovozni poti hitro povzpne z glavne ceste k romarski cerkvi Matere Božje pri Kapelici. Zgrajena je bila v baročnem slogu, z močnim pridihom renesanse. Njena prostorna notranjščina dovolj jasno pove, da je nekoč sem prihajalo veliko romarjev. Cerkevna ladja je zgrajena v obliki raztegnjenega osmerokotnika. Cerkvi, ki je bila posvečena 2. julija 1729, je bil v istem letu dozidan visok zvonik. Leta 1741 je bila v bližini cerkve postavljena še stavba beneficiata, kasnejša mežnarija. Zunanji izgled cerkve obvladujejo klesani portali in okenski okvirji iz zelenega kamna, baročno oblikovana okna in manjši zvonik na cerkveni strehi z navčkom, zvonom, katerega glas je nekdaj tovarnike z žebliji pospremil na poteh v tujino. Notranjost cerkve je bogato poslikana z deli Leopolda Leyerja in Matije Bradaška, dodatno jo krasijo kipi, umetniško kovano razpelo izpod kladiwa Joža Bertoncija ter kovani oltar. Slika s prizorom najdbe Marijine podobice je delo kroparskega slikarja Janeza Krstnika Potočnika. Najlepši je seveda tron v glavnem oltarju, kjer je pod baldahinom v izrezljanem in okrašenem okviru, ki so ga ljubljanske uršulinke okrasile

z vezanjem, shranjena čudodelna podobica, ki so jo našli in prvi počastili otroci.

V božičnem času cerkev krasijo jaslice kiparke Elizabete Hribar. Liza Hribar se je v povojnem času umaknila v Kropo, kjer je za podružnično cerkev Matere Božje pri Kapelici izdelala svoje prve monumentalne jaslice, ki obsegajo preko 30 figur. Umetnica je v njih želela izpostaviti posebnosti kraja, zato je upodobila domače kroparske kolednike. Leto dni po njeni smrti leta 1996 je podoba »Kroparskih jaslic« na božični znamki obkrožila Slovenijo.

Zanimivo pri celotni kroparski zgodbi je tudi to, da je eden izmed fantov (Janez Žigan), ki so našli Marijino podobico, kasneje postal duhovnik. To je posebna potrditev božjega delovanja na tem kraju. Danes je, če primerjamo pretekla romanja, tukajšnja cerkev pozabljena božja pot. Največ častilcev se zbere na kovaški šmaren, na praznik Marijinega obiskanja, 2. julija (po starem bogoslužnem koledarju), ko se zberejo kovači. ●

DRUGA SVETOVNA VOJNA – begunka Marija Pomagaj

Dr. Damir
Globočnik

Ze v prvih dneh druge svetovne vojne so Nemci odpravili vse frančiškanske redovne hiše na Kranjskem in Štajerskem. Triindvajsetega aprila 1941 so z Brezij izgnali frančiškane in v cerkvi prepovedali opravljati bogoslužje. Nemške oblasti so odredile, da se mora cerkev za nedoločen čas zapreti.

Na Gorenjskem je usoda tisočerih zavednih Slovencev in njihovih dušnih pastirjev najprej zadela srce katoliške Slovenije – Marijo Pomagaj. V sredo po beli nedelji, 23. aprila 1941, so se pod vodstvom nemškega konfidenta Paar-a, hotelirja na Jesenicah, pozneje župana na Bledu, v dveh avtomobilih ob pol 12. uri pripeljali na Brezje gestapovci (GSP=Geheim-Staats-Polizei) in sporočili frančiškanom-varuhom Marije Pomagaj, da so izgnani iz nemškega zasedenega ozemlja. Samostanski družini so določili le toliko časa, da bi se komaj pripravila na vlak, ki je odhajal iz Otoč ob 1/4 3. P. gvardijan je le s težavo izprosil, da je bil termin za odhod podaljšan do 6h zvečer, ko se je družina poslovila od svojega skromnega bivališča in se z žalostjo v srcih in solzami v očeh s tremi vozniki – Finžgar, Okorn, Bole – odpeljala na kolodvor ter od tod krenila proti Ljubljani na križavo pot begunstva.

Izgnanstvo je zadelo vso samostansko družino, razen enega fratra, ki naj bi na zahtevo Nemcev za nekaj časa prevzel oskrbo samostana in cerkve. Na Brezjah je smel ostati samo najmlajši redovni brat Jozafat (Alojzij) Finžgar (1913–1945), po domače Tončkov z Brezij (njegova mati Marija je na priprošnjo Marije Pomagaj 15. avgusta 1907

čudežno ozdravela). Brat Jozafat je dobil naročilo frančiškanskega provincialata iz Ljubljane, naj skuša prenesti milostno podobo v Ljubljano, na njeno mesto pa naj obesi kopijo. Pismo p. Donata Juga s kratkim navodilom (*»Po zahtevi škofijskega Ordinarijata in na željo Škofa samega, prinesi čimprej M. podobo. Drugo pa naredi tako, kakor sva se že svoj čas o tem dogovorila.«*) mu je 27. aprila prinesel Jakob Langus iz Peračice. P. Donat Jug in p. Jozafat Finžgar sta se namreč že pred nekaj meseci dogovarjala, kaj storiti, če bi se milostna podoba zaradi bojov ali bombardiranja znašla v nevarnosti in bi jo bilo treba umakniti z Brezij. Prvi načrt za zamenjavo milostne podobe s kopijo je p. Donat Jug zaradi nevarnosti italijanske zasedbe pripravil že med prvo svetovno vojno.

V noči s 27. na 28. april je p. Jozafat Finžgar snel milostno podobo z oltarja in jo nadomestil s kopijo p. Blaža Farčnika. Osemindvajsetega aprila je, preoblečen v mizarskega pomočnika, skupaj z Jožetom Čebavsom, Tonejčkovim z Brezij, Marijo Pomagaj v nahrbtniku naskrivaj odnesel na železniško postajo v Otočah, od tam pa jo je z jutranjim vlakom odpeljal v Ljubljano. Ker je bilo v Kranju naznanjeno, da bo vlak nadaljeval vožnjo šele čez štiri ure, je sliko za ta čas odnesel k dekanu Matiji Škerbcu. Malo po 12. uri je izstopil v Šiški in obiskal šišensko frančiškansko družino. Okrog dveh sta milostno podobo sprejela p. Klemen Šmid in p. Otmar Vostner in jo odnesla v Frančiškanski samostan v Ljubljani. Tu je bila milostna podoba nekaj časa v sobi št. 22 v prvem nadstropju (soba p. Romana). Sliko si je prišel ogledat škof dr. Gregorij Rožman. S slike so takoj sneli krono (kopija), da jo je p. Jozafat še isti dan odnesel na Brezje in z njo okronal kopijo na oltarju. Na milostni podobi so bile prave krone namreč samo ob kronanju, ob 25-letnici kronanja in na II. evharističnem kongresu v Ljubljani. Kopije manjše vrednosti se na prvi pogled niso razlikovale od izvirnih kron, saj jih je z istimi modeli izdelal isti mojster. Zaradi nevarnosti, da bi Nemci zasedli tudi Ljubljano, sta se ljubljanski škof dr. Rožman in frančiškanski provincial, dr. p. Gracijan Heric, dogovorila, da bodo milostno podobo umaknili v Frančiškanski samostan na

Trsatu. Tridesetega aprila so milostno podobo z listinami o njeni verodostojnosti z vlakom skrivoma prepeljali na Trsat.

Na Trsatu so prejeli milostne podobe potrdili s podpisom in pečatom. Definitor in gvardijan trsatskega samostana, fra Florencij Forjan, jo je predal fra Krišpinu Motočiču. Fra Krispin je v svoji postelji z dvojnim dnom izdelal skrivališče in v njem skril Marijo Pomagaj in sliko Gospe Trsatske. V strahu, da bi sliko odkrili, ju je za nekaj časa zazidal v luknjo, ki jo je izkopal v kleti. V skrivališču na Trsatu, kjer ni bila izpostavljena češčenju, je Marija Pomagaj ostala dve leti (med 28. aprilom 1941 in 19. majem 1943).

Kopijo milostne podobe, ki je bila med okupacijo v kapeli na Brezjah, je naslikal ljubljanski frančiškan in akademski slikar, p. Blaž Farčnik (1879–1945). Farčnikova kopija (97,5 x 78,5 cm) je nastala leta 1912 po naročilu brezjanskega predstojnika p. Salvatorja Zobca. Danes je v tronu oltarja v samostanski kapeli. Farčnikovo delo je bila tudi kopija, ki je leta 1947 nadomestila milostno podobo na oltarju v ljubljanski stolnici.

Brat Jozafat Finžgar je p. Odilu Hajnšku pripovedoval nekako takole:

»Tresel sem se, ker sem se krutih Nemcev silno bal. Toda opogumil sem se, ko sem dobil iz Ljubljane sporočilo, naj rešim milostno podobo Marije Pomagaj, in takoj prvo noč po tem naročilu sem se odpravil na delo. Poiskal sem ponarejeno podobo, vzel sem ključ od cerkve in sem skozi zakristijo prišel v svetišče. Lasje so mi šli pokonci, ko je zaškripal cerkveni ključ v vratih. Če me zasačijo, bo konec mojega življenja. Prišel sem do milostnega oltarja, tam sem pokleknil in sem pred Marijo skoraj na ves glas jokal. Govoril sem ji: 'Marija, ne zameri! Odstraniti te moram s prestola, ki si si ga sama izbrala in odkoder si delila tolike milosti. Tukaj nisi več varna, v našo deželo so prišli ljudje, ki sovražijo vse, kar je v zvezi z vero. Saj vidiš, da tu pred tvojim oltarjem ne bo nobene maše več, ker so morali vsi duhovni zapustiti samostan!' Zmolil sem par zdravamarij in potem sem šel na delo. Snel sem Marijino

podobo iz oltarja, na njeno mesto pa sem obesil posnetek brezjanske Marije. Pravo podobo sem zavil v koce, vse skupaj zvezal in okrog sem nabil nekaj desk, da je izgledalo kot zaboj s steklom ali orodjem. Zjutraj sem se oblekel v mizarskega pomočnika, vzel sem nekaj mizarskega orodja in se napotil na Otoče na postajo. Sedel sem na vlak in Marija je tudi tokrat pomagala. Ves čas sem molil: 'Kakor si pomagala moji materi, ki si jo čudežno ozdravila boleznijo, še preden sem bil rojen, tako, Marija, pomagaj meni in sebi!'« (P. Odilo Hajnšek, »Marija Pomagaj na Brezjah«, Marijine božje poti, Celovec 1971, str. 25–26.)

(Iz knjige: Marija Pomagaj na Brezjah, Layerjeva Marija Pomagaj in pričevanja o romanjih na Brezje). ●

ZDRAVLJICA – 30. obletnica slovenske himne

Mira Novak

29. marca 1990 je bila za himno določena sedma kitica Prešernove Zdravljice s Premrlovo uglasbitvijo. Pesem, ki govori o sožitju in sobivanju narodov, je zdravljica vsem ljudem dobrega srca. Letos tako praznujemo 30. obletnico imenovanja Zdravljice za glasbeni simbol slovenskega naroda.

Matija Vertovec, duhovnik, vinogradnik in domoljub, je julija 1843 v Novicah objavil članek 'Vinske trte hvala' in na koncu v njem prosil »prvega med pevci« naj trti zloži pesem »k večni-mu spominu«. Septembra 1844 pa je Ivan Vesel Koseski, tudi v Novicah, objavil hvalnico cesarju Ferdinandu.

Prešernov odgovor obema je bil iskrov. Okoli sv. Martina 1844 je zložil napitnico, vrstice v vsaki od devetih kitic pa zapisal tako, da je nastala likovna pesem (podoba vinske čaše). V njej je zapel svoji in naši domovini, Slovenkam in Slovencem, vsem Slovanom in vsem ljudem, »ki dobro v srcu mislijo«. Z Zdravljico je na preprost in razumljiv, a umetniško dognan način, izpovedal vero v svobodno prihodnost slovenskega in vseh narodov, ki hrepene po svobodi, po svetu brez sporov in vojn.

Pesmi zaradi cenzure ni mogel objaviti, zato jo je med prijatelji širil s prepisi. Popravil jo je, skrajšal za kitico in jo uvrstil med pesmi, ki jih je pripravljajal za natis v Poezijah. Za cenzurni pregled je izpustil eno kitico, a mu je cenzor Franc Miklošič na Dunaju občrtal »panslovan-sko« kitico (edinost, sreča, sprava, ...). Za dve

kitici okrnjene pesmi Prešeren ni hotel objaviti. V vrnjenem cenzurno – tiskarskem rokopisu je zato Zdravljico prečrtal, preden ga je oddal v tiskarno. Neokrnjena je lahko izšla šele po odpravi cenzure.

Prvič objavljena Zdravljica in tista, ki jo je uvrstil v Poezije, se razlikujeta v več podrobnostih, najbolj na začetku in na koncu: 'Prijetli obrodile so' ... / 'Spet trte so rodile'; in: 'vsak, kar nas dobrih je ljudi' / 'Bog, kar' ... Ta dvojnost spremlja vso zgodovino njenih objav.

Prešeren je Zdravljico napisal, ko je živel v Ljubljani, sedma kitica je položena v tlak Čopove ulice pri glavni pošti, ki se izteka k Prešernovemu spomeniku. Na mestu današnje pošte je stala hiša v kateri je imel ob nastanku Zdravljice stanovanje in pisarno Prešernov prijatelj in njegov predstojnik dr. Blaž Chrobath.

Kranj, kjer je 1846 pesnik postal samostojni odvetnik, se ponša z imenom Prešernovo mesto in s sodobno knjižnico, ki ima na stekleni fasadi napisano Zdravljico.

DUHOVNIK IN SKLADATELJ STANKO PREMRL (1880-1965)

Stanko Premrl je največja cerkveno - glasbena osebnost 20. stoletja in orgelski virtuoz, bil je enaintrideset let vodja kora ljubljanske stolnice, profesor na Teološki fakulteti, Akademiji za glasbo, Orgelski šoli, urednik Cerkevne glasbenika ...

Objavil je več kot 2000 skladb (številne so še v rokopisih), med njimi čez 600 skladb za orgle, vrsto maš, kantat (Sončna pesem sv. Frančiška), oratorijev, številne posvetne, orkestralne, komorne in klavirske skladbe.

Zdravljico je uglasbil kmalu po prihodu s študija glasbe na Dunaju. Leta 1905 so v Ljubljani postavili Prešernov spomenik, kar mu je bila lahko spodbuda. Verjetno pa bi bilo tudi, da je v njegovem rojstnem kraju še živelo izročilo o vikarju Matiju Vertovcu (1784-1851), ki je bival v Podnanosu od 1813 do smrti in je »nagovoril« Prešerna k pisanju Zdravljice, skladatelju pa bi lahko pomenil vez s pesnikom.

POMEN ZDRAVLJICE SPREMLJAMO SKOZI NJENO ZGODOVINO:

- 1800, 3. december, Prešernovo rojstvo – Vrba
- 1844 Prešeren napiše napitnico z naslovom Zdravica ob novini 1844, močno popravljeni pusti naslov Zdravica – ohranjena sta oba v bohoričici napisana rokopisa
- 1847 izidejo Poezije (15. december 1846) brez Zdravljice; ohranjena sta cenzurno – tiskarski in cenzurno – revizijski rokopis (NUK, Narodni muzej)
- 1848, Zdravljica izide 26. aprila v Novicah in 23. decembra v 5. zv. Kranjske Čbelice
- 1849, 8. februar, Prešernova smrt – Kranj
- 1862 prva uglasbitev Zdravljice: Davorin Jenko, Fr. Prešernove pesmi za petje i glasovir
- 1865 druga uglasbitev: Benjamin Ipavec »Napitnica« - »Trinklied« - nemški prevod Luiza Pesjakova
- 1866 prva posmrtna izdaja Prešernovih Poezij s tremi dodatki: pesnikovim portretom, Stritarjev in uvodnim esejem in Zdravljico
- 1880, 29. septembra Premrlovo rojstvo – Podnanos in tretja uglasbitev Zdravljice (Fran Gerbič, moški zbor)
- 1905 Stanko Premrl uglasbi prvo, drugo in peto kitico Zdravljice za mešani zbor in jo objavi v glasbenem zborniku Novi akordi (do 1947 deset natisov)
- 1917, 18. novembra Premrlovo Zdravljico prvič zapojejo na prireditvi Slovenske matice
- 1921, v reviji za zborovsko petje Pevec drugič izide Premrlova Zdravljica za moški zbor (do 1955 devet natisov), po tem izidu je F. Zabret pisal o: »nad vse živi in ognjeviti« »Napitnici« nastali v dneh Majniške deklaracije, ki je vžgala do plamena, kjerkoli se je glasila«
- 1921, Slovenska čitanka za višje razrede srednjih in njim sorodnih šol (glavni avtor J. Grafenauer) med Prešernovimi pesmimi prvič pri-nese Zdravljico
- 1944, ob stoletnici nastanka Zdravljice izide-ta dva partizanska tiska – v začetku februarja Zdravljica z ilustracijami Doreta Klemenčiča, v začetku decembra pa Zdravljica z linorezi

Janeza Vidica in vinjetami Marjana Šorlija (Plečnikov študent)

- 1965, 14. marca, Premrlova smrt – Ljubljana
- 1987, od pomladi naprej so na slovesnostih ob petju Zdravljice ljudje začeli vstajati in jo s tem spontano povzdignili v himno
- 1989 prvič uradno postane slovenska himna
- 1990, 29. marca, je bila za himno določena sedma kitica Prešernove Zdravljice s Premrlovo uglasbitvijo, zakon je začel veljati 24. aprila
- 1994 založba Grafoton izda Himno republike Slovenije na CD-ju z različnimi aranžmaji in izvedbami
- 2010 predlog pisatelja Borisa Pahorja, da bi besedilo himne sestavili iz verzov druge in sedme kitice, ker je sedma premalo domoljubna
- V počastitev 170 letnice nastanka Zdravljice so izšle:
 - 2013: velika slikanica Zdravljica z ilustracijami Damijana Stepančiča
 - 2014: Zdravljica in njena pot v svet, Zdravljica v šestindvajsetih prevodih z ilustracijami – vinoreli (tehnika slikanja z vinom, ker je pesem napitnica) Andrejke Čufar
 - 2017: kaligrafsko izpisana in ilustrirana »t.i.« zlata različica Prešernove Zdravljice arhitekta Valentina Scangettija (Plečnikov študent) ●

ROMARSKI DOM BREZJE – dediščina poslanstva sester Frančiškank Brezmadežnega spočetja

Dr. Andreja
Eržen Firšt

Sestrsk skupnost frančiškank Brezmadežnega spočetja je leta 1961 kupila hišo za baziliko Marije Pomagaj. V hiši je bila nekoč gostilna Gabrijelčič s prenočišči (št. 63). Hišo iz leta 1871 so med letoma 1981 in 1984 sestre temeljito prenovile. Postopoma so odkupile tudi preostale prostore v hiši: leta 1972 stanovanje nad nekdanjim gostilniškim salonom, leta 1981 sobo sredi hiše in leta 1999 trgovino. Na pročelju samostana Sester frančiškank Brezmadežnega spočetja je Lurška votlina, na vrtu ob hiši kapelica sv. Jožefa delavca.

Frančiškanke Brezmadežnega spočetja (FBS) je leta 1843 kot »šolske sestre« v avstrijskem Gradcu ustanovila Frančiška Antonija Lampel z namenom, da sestre skrbijo za vzgojo in izobraževanje mladine, predvsem deklet iz revnejših družin. Za vez redovne skupnosti je izbrala tako imenovano Vodilo tretjega reda svetega Frančiška in v ustanovno pismo zapisala, da je »sestram našega reda nujno potrebna stalna notranja povezanost z Bogom, ki se tudi pri negi otrok in hišnih opravilih ne prekinje« in da »sestre ne skrbijo le za šolo, temveč tudi za dosti težavnejšo in pomembnejšo vzgojo otrok.«

Nova ženska ustanova je v Avstriji hitro rasla, prve štiri sestre so na povabilo škofa Antona Martina Slomška prišle v Maribor leta 1864. Na Štajerskem in v Prekmurju so ustanovljale sirotišnice, šole in zavode za revna dekleta. Pet let pozneje je del slovenskih sester s predstojnico s. Margareto Puhar ustanovil svojo kongregacijo

– to so današnje šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja, del sester pa je ostal povezan z Gradcem. Še naprej so v okolici Maribora in v Prekmurju opravljale poslanstvo vzgoje, delale so tudi v zdravstvu in povsod, kjer se je pokazala potreba. Leta 1923 so sestre FBS prišle tudi v Slovensko Bistrico, dobile so prostore v minoritskem samostanu in ustanovile jugoslovansko provinco. Število sester je raslo, potrebe so bile velike. V Slovenski Bistrici so med obema vojnama imele na primer sirotišnico za 70 otrok. Kmalu so ustanovile skupnost na Golniku, mimo njihovega izjemnega prispevka sanatoriju za pljučne bolnike ne more noben resni zapis o tej zdravstveni ustanovi. Leta 1948 so bile iz Golnika, iz Slovenske Bistrice in drugih skupnosti pregnane, delo v javnih ustanovah jim je bilo prepovedano.

Na Slovenskem sestre delujejo že dobrih 150 let, v najbolj »cvetočem« obdobju med obema vojnoma jih je bilo pri nas dvesto in več. V večjih ali manjših skupnostih so živele v številnih krajih, med drugim od leta 1961 tudi na Brezjah.

Povojna represija je pustila posledice tudi v novih duhovnih poklicih: leta 1985 je bilo sester še sto, danes jih je v Sloveniji le 20. Živijo v treh skupnostih: v Slovenski Bistrici, v Veržeju – Beltincih in v Ljubljani. Skupnost na Brezjah so sestre zaradi pomanjkanja duhovnih poklicev opustile jeseni 2018, ko je njihovo poslanstvo na Brezjah prevzel frančiškanski samostan Brezje, ki je pod vodstvom gvardijana p. Roberta Bahčiča in soglasju slovenske frančiškanske province Svetega križa kupil samostan in dom duhovnih vaj. Dom duhovnosti tako živi naprej, saj smo v preteklem letu in pol v njem gostili različne skupine, od najmlajših – prvoobhajancev, do zakonskih skupin, katehumenov ter tudi številnih posameznih romarjev in romarskih skupin iz tujine. Vsega skupaj smo gostili preko 40 skupin. Posebej nepozabna so srečanja z romarji, ki vsak zase s seboj prinesejo svojo življenjsko zgodbo. Bivanje v neposredni bližini Marije Pomagaj je milost, čas, ki ga zagotovo ne pozabi noben romar. Kdor se temu odpre, prejme milost in moč za nadaljnjo življenjsko pot.

ZGODOVINA HIŠE BREZJE 63

Hiša je bila zgrajena leta 1871 in dograjena 1900. Bila je last Antona Gabrijelčiča, gostilničarja. Hiša je bila daleč naokoli znana in nekateri se še spominjajo njenega prvotnega namena. Za očetom je gostilno prevzel sin, ki je nenadoma in brez potomstva umrl. Hiša se je z dedovanjem delila med najožje sorodnike in leta 1960 je prišlo do prodaje posameznih delov. Sestre, ki jim je bilo po drugi svetovni vojni zaplenjeno vse premoženje, so bile razkropljene širom po Sloveniji. Za prodajo Gabrijelčičeve hiše sta izvedeli sestra Ivana Doma in Hilarija Šanc ter z dogovorom provincialnega vodstva in s pomočjo posameznih sester kupili hišo. Leta 1972 so sestre kupile stanovanje nad nekdanjim gostilniškim salonom oz. potem trgovino, leta 1981 sobo v središču hiše in leta 1999 še trgovino.

Hiša je bila potrebna preureditve in popravila. Vsaka leta so sestre po svojih močeh vzdrževale

novi dom in preurejale prostore. V letih 1981 – 1984 je hiša doživela temeljito adaptacijo od strehe do kleti. Njena zunanost in notranost sta se ob tem posegu popolnoma spremenili. V teh letih je bila narejena tudi hišna kapela, ki je posvečena sv. Jožefu delavcu.

Zaradi dejavnosti, doma duhovnih vaj, so sestre leta 1995 zgradile prizidek in novo kapelo, posvečeno Srcu Jezusovemu. Kapela za sestre je ostala v prostorih samostana.

Od leta 1975 do 1989 so sestre sobe oddajale tudi preko Turističnega društva Brezje. Gostje so bili romarji pri Mariji Pomagaj in dopustniki, ki so želeli preživeti več dni na Brezjah. Sestre so v enem letu gostile 30 do 10 različnih skupin.

V zadnjih letih je bila duša hiše s. Marija Kadiš, ki je po hudi bolezni h Gospodu odšla 9. maja 2018. Od leta 2004 je bila predstojnica samostana na Brezjah, kjer je vodila tudi dom duhovnih vaj sv. Jožefa. ●

FRANC BOLE – oče romanja invalidov in bolnikov na Brezje

V spomin na pokojnega
msgr. Franca Boleta

Miha Turk

Oče urednik Franc Bole je že leta 1969 začel z romanji invalidov, bolnikov in ostarelih na Brezje. Marsikdo se je čudil, da Ognjišče, ki je namenjeno mladim, začenja z romanji invalidov in bolnikov na Brezje. Za očeta Franca je bila razlaga zelo preprosta in kratka: Ognjišče hoče svoje bralce vzgajati v duhu evangelija. Najboljši način vzgoje so dejanja. Narediti nekaj za bližnjega, zlasti za tistega, ki je v stiski in potreben pomoči. To pomeni tudi pomagati invalidom priti do cerkve, do romarskega svetišča. Prav tako je za mlade pomembno, da znajo spoštovati in ceniti starejše, kar je za krščansko držo neobhodno potrebno.

V šestdesetih letih so bolniki, invalidi in njihovi spremljevalci z vseh koncev Evrope romali v Lurd z vlaki, tudi nekateri naši invalidi in bolniki so bili med njimi, toda vsi niso imeli možnosti, da bi lahko šli na tako romanje. Oče Franc Bole se je zato spraševal, zakaj ne bi tudi doma pripravili nekaj podobnega, "saj imamo tudi mi svoj Lurd, kjer Marija sprejema svoje otroke. Marija vendar ni vezana na kraj, ona je Kraljica sveta. Če sprejema bolnike in invalide v Lurdu, zakaj jih ne bi tudi na Brezjah".

Oče Franc se je začetkov romanj spominjal tako: »Ko smo začeli, sem bil nekoliko v skrbeh, ker ni bilo ljudi, ki bi bili pripravljeni voziti ali vzeti v avto bolnika ali ostarelega. Zato je bil začetek bolj skromen, čeprav je bila cerkev na Brezjah polna. Potem se je izkazalo, da je cerkev premajhna in da je potreben cel trg.« Romarska 'mladika' se je prišla. Rodilo se je romanje invalidov,

bolnikov in starejših v osrednje slovensko Marijino svetišče, ki je kmalu postalo največje vsakoletno romanje v Sloveniji. Za vodstvo romanja so vedno prosili enega od slovenskih škofov. Župnije, ki so priskočile na pomoč pri organizaciji, so za pomočnike na romanjih zaprosile mlade, nekateri so se priglasili sami. Tako so se izoblikovale skupine z voditelji, ki še danes skrbijo za razna področja. »Največja nagrada za vse, ki se z romanjem trudijo, je sreča invalidov, bolnikov in ostarelih,« je vedno rad poudaril Franc Bole, ki je skupaj s sodelavci več kot petdeset let skrbno bedel nad romanjem, ki je iz leta v leto raslo: tako po številu romarjev kot tudi z boljšo organizacijo. Vsako leto so udeleženci prejeli spominske značke, kasneje tudi program romanja, pesmarice ... začeli so akcijo zbiranja stolov, da bi bolnikom nekoliko olajšali romanje. Na "najlepši dan v življenju trpečih" se je leta 1980 pred svetiščem Marije Pomagaj zbralo rekordnih 15.000 romarjev (pripeljali so se s 110 avtobusi in nad 1000 osebnimi avtomobili). Prvič je bil med somašniki tudi urednik Ognjišča, oče romanj Franc Bole, in število romarjev se je tudi v naslednjih letih 'merilo' v tisočih. Romanju se je leta 1995 'pridružil' tudi Radio Ognjišče, ki je romarsko slavlje prvič

»KO SMO ZAČELI, SEM BIL NEKOLIKO V SKRBEH, KER NI BILO LJUDI, KI BI BILI PRIPRAVLJENI VOZITI ALI VZETI V AVTO BOLNIKA ALI OSTARELEGA. ZATO JE BIL ZAČETEK BOLJ SKROMEN, ČEPRAV JE BILA CERKEV NA BREZJAH POLNA. POTEM SE JE IZKAZALO, DA JE CERKEV PREMAJHNA IN DA JE POTREBEN CEL TRG.

odrasle sekcije, malteških viteзов, sodelavcev Karitas in naključnih pomočnikov, ki so pripravljeni en dan darovati in služiti trpečim.

Vsa leta, pa je bil najbolj zvesti romar, glavni motor in spodbuda oče Franc Bole, ki se je na zadnjem romanju leta 2019, takrat še nesluteno, od narodnega romanja bolnikov, invalidov in starejših nekako poslovil s temi besedami: »Zadnja leta doživljam bolj skromno, ker sem si zlomil kolk in težje hodim, ampak kljub temu grem z velikim veseljem. Tudi drugi razumejo, da pač ne morem več toliko sodelovati. Včasih sem veliko obhajal in poskrbel tudi za maziljenje, zdaj se pa usedem in čakam, da pridejo drugi in mene mazilijo, ker sem tega potreben«.

ponesel v slovenske domove. Romanje je skozi zgodovino preraslo v narodno romanje bolnikov in invalidov, ob sodelovanju slovenskih škofov, številnih duhovnikov in mnogih mladih prostovoljcev, skavtov, v zadnjih letih zlasti njihove

BOŽIČNO ROMANJE GLUHIH IN NAGLUŠNIH K MARIJI POMAGAJ

Alenka Šifrer

» NAŠA SKUPINA JE BILA POPOLNOMA
BREZ BESED, SAJ SMO CELOTNO SV.
MAŠO LAHKO SPREMLJALI S POMOČJO
TOLMAČKE. NA TA NAČIN SMO RAZUMELI
BISTVO BOŽIČNEGA DNE. PO KONČANI SVETI
MAŠI SMO ODŠLI ŠE NA OGLED MUZEJA JASLIC,
KI SE NAHAJA ZA BAZILIKO.

Na Božični dan smo se gluhi in naglušni zbrali na Brezjah, pri baziliki Marije Pomagaj. Ob nas je bila tudi tolmačka slovenskega znakovnega jezika, Špela Uršič Andres. Pred Romarskim uradom nas je pričakala direktorica Andreja Eržen Firšt. Vse skupaj nas je odpeljala v baziliko, kjer je naša skupina imela rezervirane sedeže. Zelo smo bili presenečeni, ko smo v cerkvi zagledali še nekaj gluhih oseb, ki so slučajno prišle spremljat sv. mašo. Sveto mašo je daroval dr. p. Viktor Papež. Popeljal nas je skozi zgodbo o Jezusovem rojstvu. Naša skupina je bila popolnoma brez besed, saj smo celotno sv. mašo lahko spremljali s pomočjo tolmačke. Na ta način smo razumeli bistvo Božičnega dne. Po končani sveti

maši smo odšli še na ogled Muzeja jaslic, ki se nahaja za baziliko.

Iskreno smo hvaležni Romarskemu uradu (še posebej direktorici Andreji), ki nam je pomagala pri organizaciji. Fotografije, ki jih je posnela pa nas bodo še dolgo spominjale na ta dogodek. Letošnji Božič nam bo tako še posebej ostal v spominu.

Še enkrat iskrena hvala Andreji, p. Robertu in p. Viktorju Papežu. Zahvala tudi p. Robertu, da smo po koncu sv. maše še odšli na ogled Muzeja jaslic. ●

*Alenka Šifrer
(pobudnica sodelovanja gluhih in naglušnih
z Romarskim uradom)*

V sredo 25. decembra 2019 na Božič je bila na Brezjah sveta maša v znakovnem jeziku. Za gluhe in naglušne je organizirala Alenka Šifrer. Tolmačila je Špela iz Radovljice. Maša je bila čudovito. Po maši sva šli v muzej jaslic. Bilo je prečudovito. Bili sva zelo zadovoljni. Želiva si da bi za Veliko noč bila maša za gluhe in naglušne na Brezjah tudi v znakovnem jeziku.

Marinka in Jelica Bijol iz Bled

Bila je lepa čudovita božična maša, kjer smo se zbrali skupaj z gluhi in tolmačko za znakovni jezik v cerkvi na Brezjah. Po končani maši smo šli še v Muzej jaslic Brezje. Bilo je zelo lepo. Nikoli ne bom pozabila letošnja božiča, ko smo božično zgodbo doživeli skozi znakovni jezik. Iskreno upam, da se gluhi na velikonočne praznike ponovno zberemo v baziliki na Brezjah. Iskrena hvala Alenki, ki je dala pobudo Romarskem uradu Brezje.

Monika Rangus iz Mavčič

Z Jožefom sva na Božično jutro prišla k Mariji Pomagaj na Brezje. Tam smo se zbrali skupina gluhih s tolmačko za slovenski znakovni jezik Špelo Uršič Andres. Udeležili smo se svete maše, ki jo je daroval p. Viktor Papež. Celotno sveto mašo je tolmačka prevedla v znakovni jezik. Po končani sveti maši smo si ogledali še Muzej jaslic, ki je čudovit.

Zelo sem hvaležna vsem, ki so omogočili tako čudovit Božični dan. Iskrena hvala Alenki, ki je dala pobudo Romarskemu uradu Brezje. Iskreno upam, da se gluhi na velikonočne praznike ponovno zberemo v baziliki na Brezjah. Nikoli ne bom pozabila letošnjega Božiča, ko smo Božično zgodbo doživeli skozi znakovni jezik.

Mojca in Jožef iz Črnega vrha pri Idriji

TRADICIJA SE NADALJUJE – poroka Saša Avsenika in Staše pri Mariji Pomagaj

Dr. Andreja
Eržen Firšt

Na prvo soboto po božiču, 28. decembra 2019, sta si v baziliki Marije Pomagaj večno zvestobo obljubila Sašo Avsenik in Staša Greif. Pri Avsenikovih je vse v znamenju družine, zato ni presenetljivo, da je bila tudi poroka najmlajšega glasbenega virtuoza, ki nadaljuje dedkovo tradicijo, prepletena s spomini na slavnega Slavka in njegovo neprecenljivo zapuščino. Božja volja je hotela, da sta povezana tudi datuma poroke: leta 1952 sta se 28. junija pri Mariji Pomagaj poročila Slavko in Brigita Avsenik. Sama sta dejala, da sta se na Brezjah, pri Mariji Pomagaj poročila zato, da bi ju vse življenje spremljala sreča ob Marijini pomoči in blagoslovu. Marija Pomagaj je bila njuna zavetnica, ki jima je pomagala v lepih in težkih trenutkih. Ko sta na Brezjah obhajala biserni zakonski jubilej, je gospod Slavko dodal, da so Brezje nekaj najlepšega, kar imamo v Sloveniji. Ne samo pri nas, tudi v Evropi so Brezje nekaj posebnega.

»Poroka je simbolično osebni in družinski praznik, najina želja je bila, da izbereva termin, ko bomo lahko vsi skupaj, to pa je pravi zalogaj, saj smo neprestano na domačih ali tujih odrih. Sprva sva se želela poročiti maja, a je bila to misija nemogoče, saj nisem imel niti enega prostega vikenda. Nato je Stašin oče odkril, da je na voljo sobota med božičem in silvestrovim, pa sva eno leto vnaprej vedela, da bo datum najine poroke 28. december.

Imel sem srčno željo, da bi se tudi v cerkvi zaslila naša glasba, in so nama prišli nasproti z lepo mislijo, da je božja hiša tudi hiša veselja.

Težko je bilo zadrževati solze ganjenosti, ko so se s kora spustili Slovenski oktet in naš ansambel ter zaigrali čudoviti valček Zvezde na nebu žare.« Je med drugim v izjavi za javnost po poroki dejal Sašo Avsenik.

»Bil sem zelo umirjen, saj nastopamo na veliko porokah in sem vedel, na kaj moram biti pozoren. Ne nazadnje gre za poseben, a prijeten izziv, ob katerem se par še bolje spozna, utrdi komunikacijo in zaobjame skupne želje. Vseh osem let se uči in izboljšujeva najin odnos, zato sva dala od sebe najlepše, kar premoreva, in najini najbližji so to začutili. Če sem povsem iskren, sva še večer pred obredom oba želela, da bi vse skupaj čim hitreje minilo, saj sva nad vsem bdela sama. Vendarle gre za osebni stik z ljudmi, ki so nama pri srcu, in ker nama družina veliko pomeni, ni sva hotela predati tega v roke kakšnim profesionalnim organizatorjem porok. Vse se je odvijalo tako, kot sva si zamislila. Nisva hotela nobene pompe, luksuza, neomejenega števila gostov ... To sva naredila za naju, in tisti, ki naju poznajo, pravijo, da sva prijeten, skromen par. Ni bilo poslovnih partnerjev, slavnih osebnosti, kazanja navzven, skratka, le najožji krog. Pater je imel zelo lep, čustven govor, v katerem ni nikogar izključeval. Nagovoril nas je v duhu vrednot, kot so ljubezen, vera, družina, glasba. Na slavlju se je plesalo in pelo vso noč. Moje solze sreče so bile znak spoštovanja do vsega, kar sem se naučil od staršev in starih staršev.« Je še zaupal Sašo.

Stašo Greif in Saša Avsenika je v baziliki Marije Pomagaj poročil p. Robert Bahčič, ki je v nagovoru mladoporočencema spletel niti med ljubeznijo in glasbo:

Ljubezen se razodeva v besedah.

Ko besede niso dovolj, se razodeva v dejanjih.

Ko dejanja niso dovolj, se ljubezen zateče h glasbi.

Sveti Avguštin je tudi lepo zapisal: »Novi človek ve, kaj je nova pesem. Petje je izraz veselja in če smo še bolj pozorni, je izraz ljubezni. Naj bo tako tudi v vašem domu.

Petje daje glas čustvom, ki so v globini vsakega srca.

Draga Staša in dragi Sašo, oba sta tesno povezana z lepoto glasbe in dobro vesta, skupaj z vajinimi starši, da je vrhunsko poslanstvo glasbe

doprinos k humanizaciji in k notranji občutljivosti človeka. Nobena umetnostna zvrst ne vpliva na človeka tako neposredno kot glasba.

Že filozof Platon je 400 let pred Kristusom zagovarjal trditev, da mora v pravični državi potekati izobraževanje iz matematike, poetike, gimnastike in glasbe.

Tudi David, kakor beremo v Svetem pismu, preden je postal kralj, in to že 1000 let pred Kristusom, je igral pred kraljem Savlom, ker so bili prepričani, da je glasba zdravilo proti slabi volji. Kadar je bil zli duh nad Savlom je David vzel citre in igral s svojo roko. Tedaj je Savlu odleglo in mu je bilo bolje in zli duh se je umaknil od njega (prim. 1 Sam 16,21.23).

Vidimo, da ima glasba v Svetem pismu nepogrešljivo vlogo. Tudi danes si življenja ravno zaradi njene zmožnosti izražati presežno, ne moremo več predstavljati. Kakor je kralj David izmed ljudstva posebej izbral tiste, ki so igrali v Božjo slavo v templju, tako ste tudi danes nekateri še posebej izbrani, da z glasbo pričujete o Božji lepoti in da s svojim glasbenim talentom dajete ljudem veselje in Bogu slavo.

Apostol Pavel v svoji poslanici Korinčanom (1 Kor 13, 1-13) jasno zapiše in podčrta, da če v

» LJUBEZEN SE RAZODEVA V BESEDAH.
KO BESEDE NISO DOVOLJ, SE RAZODEVA
V DEJANJH. KO DEJANJA NISO DOVOLJ,
SE LJUBEZEN ZATEČE H GLASBI.

naših dejanjih ni ljubezni, smo brneč bron ali zveneče cimbele oziroma nismo nič. Ljubezen je osnova za vse. In brez ljubezni niti glasbe ni. Zato ljubezen nikoli ne mine, zapiše apostol Pavel.

Želim vama obilo globoke medsebojne ljubezni, ljubezni, ki je potrpežljiva, dobrotljiva, ki ne išče svojega, ki vse prenaša, ki vse veruje, vse upa in vse prestane. Tudi vidva storita vse, z vaše strani, da ohranita to medsebojno ljubezen v katero danes, na poseben način, v zakramentu zakona, prihaja Jezus sam.

Želim vama in vajinim bližnjim, da še naprej prinašate lepoto in veselo sporočilo glasbe in petja in to na tak način, kakor se je zgodilo ob rojstvu našega Odrešenika Jezusa Kristusa, ko so angeli oznanjali: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.« (Lk 2,14)

Naj tole angelsko sporočilo pastirjem sedaj napolni vajini srca in tudi srca vseh nas. ●

ROMANJE Z BREZIJ V VRBO, na slovenski kulturni praznik

Urša Klobučar

Na dan slovenskega kulturnega praznika smo se letos že šesto leto odpravili na romanje od bazilike Marije Pomagaj na Brezjah k rojstni hiši pesnika Franceta Prešerna in nadškofa Antona Vovka v Vrbi. Po sveti maši, ki jo je v kapeli Marije Pomagaj, ob somaševanju g. Pavla Juhanta, daroval p. Tomaž Menart, se nas je zbralo kar lepo število romarjev, preko 100, iz različnih koncev naše domovine.

Z Brezij nas je pot vodila mimo vasi Črnivec in Noše ter v Podvinu zavila proti vasi Spodnji Otok z mošenjsko podružnično cerkvico sv. Janeza Krstnika na hribčku. Le streljaj naprej je vas Zgornji Otok. Vas je majhna, vendar je bila v času vozarjev zelo pomembna. Že na začetku smo videli mogočno stavbo, v kateri so nekoč prenočevali vozarji in menjali konje. Tu je bila tudi mitnica, kjer so pobirali cestnino. Takoj za njo je velika hiša, v kateri je bila gostilna. Na to še danes spominja vogelni kamen pri vhodu, ki prikazuje gostilničarja s sodčkom pod pazduho in kozarcem v roki. V sosednji hiši z lepo ohranjenimi freskami je bila pošta.

Prvi večji postanek smo naredili v Avsenikovi domačiji »Pri Jožovcu«, kjer smo si ogledali prenovljeni Muzej Avsenik, ki je doživeta pripoved časa, v katerem sta aktivno ustvarjala Vilko in Slavko Avsenik. Postavljena je v

treh nivojih. Začetni je posvečen Vilku in Slavku Avseniku, sledi grafični prikaz celotne zgodovine ansambla z zgodbami posameznih članov, posebno mesto pa ima skladba Na Golici. Na ogled so postavljene prve Avsenikove plošče, še nikoli javno objavljene fotografije iz zakulisja snemanj in tudi fotografije družine Avsenik. Letos smo pot nekoliko podaljšali za ovinek skozi vas Begunje. Begunje na Gorenjskem so idilična vas na severnem delu Radovljiske kotline, tik pod obronki Karavank. Starejši del naselja je razpotegnjen ob potoku Begunjščica. Vas je poznana po mogočni graščini Katzenstein, ki stoji ob robu starega jedra. Zgradili so ga v 16. in 17. stoletju in ga kasneje prezidavali. V sredini baročne zgradbe se nahaja notranje dvorišče. Stopnišče dvorca in nekateri bivalni prostori v nadstropju so okrašeni z razkošno in lepo ohranjeno štukaturo, čudovito poslikavo stopnišča in kamnoseškimi detajli. Graščina je poznana predvsem po gestapovskih zaporih v času nacistične okupacije med drugo svetovno vojno. Stranski, pritlični trakt z originalnimi celicami, je urejen v spominski muzej. V osrednjem delu gradu Katzenstein je danes psihiatrična bolnišnica. Grad Katzenstein in Plečnikovo nadstrešnico Brezjanko na robu pobočja povezuje kostanjev drevored, kjer so na desnem delu po drugi

svetovni vojni uredili grobišče talcev. Plečnikov paviljon je nadstrešek s šestimi lesenimi nosilci in streho ter klopmi. V bližini stoji zidan vrtni paviljon, ki se imenuje Jožamurka in je bil postavljen leta 1938. V paviljonu je prostor z mizo in oltarjem svetega Jožefa pod nadstreškom. Arhitekt je oba paviljona oblikoval pred letom 1939.

V vasi Poljče smo zavili na staro cesarsko cesto. Ime cesarska cesta izvira iz časov, ko še ni bilo železnice. Vse glavne ceste so vodile na relaciji Dunaj–Trst. Vojarji so po teh cestah prevažali najrazličnejše blago, a najpomembnejše so bile poštne kočije. S cesarske ceste smo zavili proti vasi Rodine, kjer stoji več kot 400 let stara rojstna hiša pisatelja in duhovnika Janeza Jalna. Hiša, ki stoji ob cerkvi sv. Klemenca, je nekdanja mežnarija. Kot mežnar je služboval tudi Jalnov oče. Po krajšem postanku smo se za vasjo priključili na Pot kulturne dediščine, ki povezuje vasi pod Stolum. Ta naziv je plod bogate kulturne zakladnice, ki so jo soustvarjali slovenski literati rojeni v tem predelu Zgornje Gorenjske. Ker nam je bilo vreme izjemno naklonjeno in tudi pot ni bila pretirano razmočena, smo se čez »Reber« podali do Doslovč. Izjemen razgled po dolini in na vršace Julijskih Alp in Karavank je še spodbudil dobro voljo romarjev. V Doslovčah nam je oskrbnica Finžgarjeve rojstne

hiše predstavila nekaj prigradov iz življenja prav tako pisatelja in duhovnika Frana Saleškega Finžgarja. Za konec nam je ostala le še pot iz Doslovč do Vrbe, rojstnemu kraju pesnika dr. Franceta Prešerna ter nadškofa Antona Vovka. Po ogledu cerkve sv. Marka in zaključno molitvijo smo si ogledali še rojstno hišo dveh velikih Slovencev. Stalna razstava v rojstni hiši Franceta Prešerna v Vrbi je konec preteklega leta dobila novo obliko. Tako smo si lahko ogledali prenovljeno stalno razstavo o Prešernovem življenju in delu. Svoje mesto na stalni razstavi ima tudi nadškof Anton Vovk. A Vovkova omemba ni novost, saj jo je vsebovala že dosedanja stalna razstava. Prešernova rojstna hiša je namreč hkrati tudi Vovkova rojstna hiša. Nadškof Anton Vovk se je rodil v isti hiši kot 100 let pred njim France Prešeren. Anton je bil Prešernov pranečak, saj je bila njegova stara mati Marija Vovk (Mina) Francetova sestra. Romanje z Brezij v Vrbo po poteh slovenske kulturne dediščine se je tudi tokrat globoko zasedrlo v spomin romarjev, ki je tokrat presešlo vsa pričakovanja. Pod vodstvom sodelavk Romarskega urada Brezje, Mire Novak in Urše Klobučar so romarji na svojevrsten način spoznali kraje z naravnimi znamenitostmi, domačije in dela velikih mož, ki so ustvarjali slovensko kulturo in s svojim delom bodrili narodno zavest. ●

O ZGODOVINSKI PODOBI MARIJE POMAGAJ V RIBNICI

Viktorijan
Demšar

mi je ječa do najmanj šest let. Znašel sem se v ljubljanskih zaporih, ki so se polnili z zavedni Slovenci.

Ko sem bil v zaporu in se nekako umiril, sem se spomnil na obljubljeni sliko za Ribnico. Prosil sem jetniško komando naj bi mi dovolili naslikati to podobo. Dovolili so mi. Moja sestra, ki me je obiskovala, mi je prinesla potrebni pribor in material za izdelavo te brezjanske podobe. Med delom sem večkrat prisrčno vzdihnil: »Marija, zdaj mi pa res pomagaj!«

Naravnost čudovito je bilo: ko sem sliko dovršil, so mi čez dve uri sporočili, da sem popolnoma prost. Seveda sem z veseljem pospravil vse in odnesel to podobo iz ljubljanskega zaporu in glej, zdaj sva jaz in moj oče, zaradi katerega sem bil zaprt, prinesla to sliko v Ribnico.«

Ta podoba je bila res v zaporu narejena v času italijanske okupacije, zato je na poseben način tudi zgodovinska, pomenljiva. Čudovito je s to sliko povezana umetnikova rešitev iz ječe.

Arhitekt, profesor Vurnik, je napravil za to sliko posebni načrt oltarčka z nastavkom bandera na katerem naj visi podoba Marije Pomagaj. Oltarček je bil postavljen zadaj na moški strani ribniške cerkve. Podobo je slovesno blagoslovil tedanji ljubljanski škof Gregorij Rožman. V slovesnem sprevodu skozi cerkev, od glavnega oltarja do oltarčka na moški strani, sta podobo nesla od Nemcev izgnana župnika Žbontar Matevž in Petrič Gabrijel. Med vso vojno je bila ta podoba posebno češčena. Nešteti je bila Marija res Marija, ki pomaga. Pri tem oltarju je bila večkrat sv. maša, vsako soboto

in pred prazniki zvečer pa so bile litanije pred izpostavljenim Najsvetejšim. Ko je bila Ribnica jeseni 1944 bombardirana, je padla težka bomba tudi poleg cerkve, razbila okno za Marijinim oltarjem, bandero, na katerem je visela podoba, raztrgala, podoba pa se je nepoškodovano postavila na oltarno mizo. Po tem dogodku je bila podoba prenesena v podružno cerkev sv. Trojice v Hrovači, kjer se je odtlej vršilo redno bogoslužje. Slika je bila postavljena na glavni oltar.

Po končani vojni je bila tekom pol leta zopet v slovesni procesiji prenesena v farno cerkev, kjer je sedaj spredaj na ženski strani. Oltarna miza služi sedaj v prezbiteriju kot oltar, obrnjen k ljudstvu.

Ta Marijina podoba ima zgoraj v vogalu pritrjeno srebrno pozlačeno srce, od oktobra 1945 dalje in sicer iz zaobljube podpisanega, ki je bil rešen iz ječe, kamor ga je spravila zloba in zmota nekaterih Ribničanov, ki so ga dolžili težkih dejanj, ki jih nikdar ni storil, kar se je jasno izpričalo. Marija resnično pomaga! ●

➤ ARHITEKT, PROFESOR VURNIK, JE NAPRAVIL ZA TO SLIKO POSEBNI NAČRT OLTARČKA Z NASTAVKOM BANDERA NA KATEREM NAJ VISI PODOBA MARIJE POMAGAJ. OLTARČEK JE BIL POSTAVLJEN ZADAJ NA MOŠKI STRANI RIBNIŠKE CERKVE. PODOBO JE SLOVESNO BLAGOSLOVIL TEDANJI LJUBLJANSKI ŠKOF GREGORIJ ROŽMAN.

Viktorijan Demšar (1904 – 1992) je bil 25. aprila 1940 v škofijski kapeli v Ljubljani umeščen za župnika v Ribnici in imenovan za dekana dekanije Ribnica. V Ribnici so ga 24. junija 1945 zaprli, od tam pa so ga premestili v zapor v Novem mestu, kjer so ga 27. septembra 1945 izpustili. Po neljubih dogodkih pred in med vojno je Viktorijan Demšar zapustil ribniško župnijo in dekanijo. Po dekretu Antona Vovka, generalnega vikarja ljubljanske škofije, je Demšar 30. aprila 1946 postal župnijski upravitelj v Komendi. Kasneje je Anton Vovk postal ljubljanski nadškof, leta 1962 je Demšarju za »odlično duhovniško delo« in duhovniške službe, ki jih je opravljal, podelil naslov zaslužnega dekana (»decanus emeritus«). Umrl je leta 1992, v komendski kaplaniji.

ZAROKA MARIJE IN JOŽEFA

Dr. p. Robert
Bahčič

» V SLOVENIJI IMAMO TRI CERKVE, KI SO POSVEČENE TEMU DOGODKU: KAMNIŠKE ŽALE, RAKITNIK PRI MATENJI VASI IN SVETI JOŽEF NAD CELJEM. PRAZNIK NE SPADA MED STAREJŠE PRAZNIKE, SAJ SEGA KOMAJ V 15. STOLETJE, V MESTU CHARTRES PRI PARIZU. K ŠIRJENJU PRAZNIKA JE VELIKO PRIPOMOGEL KANCLER PARIŠKE UNIVERZE IN VELIK ČASTILEC SV. JOŽEFA, JANEZ GERSON. VEČ O TEM PRAZNIKU NAJDEMO PRI PRAZNIKU SV. JOŽEFA IN OB PRAZNIKU GOSPODOVEGA OZNANJENJA.

Triindvajsetega januarja so se včasih Slovenci in drugod po krščanskem svetu spominjali zaroke Device Marije s svetim Jožefom, zlasti v krajih, kjer so delovali manjši bratje. Praznovanje tega godu je bil dovoljeno njim in nekaterim drugim redovom ter škofijam. Leon X. je leta 1517 dovolil praznik redovnicam Marijinega oznanjenja, ki jih je ustanovila sv. Ivana Valois. Od 17. stoletja dalje je Sveti sedež mnogim pokrajinam dal dovoljenje za obhajanje tega praznika: 1678 Avstrija, 1680 Španija in vse rimsko cesarstvo.

V Sloveniji imamo tri cerkve, ki so posvečene temu dogodku: kamniške Žale, Rakitnik pri Matejni vasi in sveti Jožef nad Celjem. Praznik ne spada med starejše praznike, saj sega komaj v 15. Stole-tje, v mestu Chartres pri Parizu. K širjenju praznika je veliko pripomogel kancler pariške univerze in velik častilec sv. Jožefa, Janez Gerson. Več o tem prazniku najdemo pri prazniku sv. Jožefa in ob prazniku Gospodovega oznanjenja.

Pri zaroki Marije in Jožefa gre za čudovito srečanje dveh mističnih ljudi. Dveh oseb z bogatim duhovnim notranjem življenjem, ki je večje od vseh drugih ljudi, predvsem zaradi naloge, ki jima je bila zaupana. V evangeliju po Luku bremo, da je Bog poslal angela Gabriela »k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše« (Lk 1,27); evangelij po Mateju pa to potrdi z besedami, da »Marija je bila zaročena z Jožefom« (Mt 1,18).

Nahajamo se v Nazaretu, kjer se srečata Marija in Jožef. Jožef, kot je bilo takrat v navadi,

plačuje, po očetu ali skrbniku, doto in čaka, da po letu zaroke zaročenko pripelje domov. Tudi Marija je gotovo poznala Jožefa, saj je bil Nazaret majhen kraj in so se vsi med seboj poznali.

Evangelist potrdi, da je bila Marija ob oznanjenju »zaročena z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše.« Narava te zaroke je pojasnjena z Marijinim vprašanjem, potem ko ji angel pove o rojstvu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne živim z možem?« (Lk 1,34). Potem se vse to uje-ma, kar pravi evangelist Matej, da je bila Marija po poroki z Jožefom že noseča od Svetega Duha. Še posebej nam to potrjujejo Marijine besede: »Zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38).

Dar oziroma odkupnina, ki jo je moral dati ženini družini neveste, je bilo obvezno dejanje pogodbe, ki je tako povezovalo obe družini med seboj (prim. 1 Mz 34,12). O daru ženina nevesti bremo tudi v Razodetju 22,12.

V Bibličnem leksikonu beremo: »Zaroka je bila v Stari zavezi in v judovstvu javno pravno dejanje, ki naj bi pripeljalo do poroke. Izvršili so jo tako, da je bila očetu neveste izplačana odkupnina za nevesto. S tem je bila nevesta pravno veljavno zavezana ženinu, in če je bila nezvesta, jo je zadela smrtna kazen (5 Mz 22,23-27). Pri poroki, tj. nekaj časa po zaroki, pa je ženin nevesto odvedel na svoj dom (prim. Mt. 1,18sl.).»

Božji načrt o zaroki Marije in Jožefa ima v sebi nekaj posebnega in globoko osebnega. Marija in Jožef, v luči Božjega načrta, premišlujeta, se sprašujeta, iščeta odgovore in končno sprejmeta Božji načrt. V veliki učljivosti sprejemata Božji

načrt in drug drugega v novi luči. Božji načrt nad njuno zaroko je spremenil njuna človeška pričakovanja in razmišljanja. Učljivost božjim prese-nečenjem v času zaroke je zelo pomembna, da se zaročenca uskladita z Božjim načrtom.

Ko je Marija pritrdilno odgovorila na Božji načrt, se je pred Jožefom pokazala kot noseča. V teh okoliščinah Jožef ni vedel, kako naj ravna glede na to presenečenje, ki ga ni pričakoval. Potem, ko Božji poslanec vpelje Jožefa v skrivnost Marijinega materinstva, mu zaupa dolžnosti zemeljskega očeta. Ko je Jožef vzel k sebi Marijo, skupaj s Sinom, je pokazal razpoložljivost volje, podobno Marijini razpoložljivosti in sprejel to, kar je od njega zahteval Bog po angelu.

Sveti Jožef je po besedah papeža Janeza Pavla II. varuh Device Marije, ki je v Svetem Duhu našel vir ljubezni in »ta ljubezen je bila večja kot tisto, kar je 'pravični mož' mogel pričakovati po zmožnostih svojega človeškega srca.«

»V evangelijih se sv. Jožef pokaže kot močan mož, pogumen, delaven, v njegovem duhu pa se izpostavi velika nežnost, ki ni krepost šibkega, nasprotno, nakazuje moč duha in sposobnost pozornosti, sočutja, resnične odprtosti za drugega, sposobnosti za ljubezen. Ne smemo se bati dobrote in nežnosti!« Papež Frančišek v pridigi 19. marca 2013.

Zaročenci imajo v svetem Jožefu in Devici Mariji najlepši vzor čistega življenja. ●

800-LETNICA PRVIH MUČENCEV REDA MANJŠIH BRATOV

Dr. p. Robert
Bahčič

800-letnica
prvih mučencev
iz reda manjših bratov
1220 - 2020

» NJIHOVE POSMRTNE OStanKE SO
PRENELI V CERKEV KRALJEVSKEGA
SAMOSTANA SVETEGA KRIŽA
V COIMBRI, KJER SO JIH S SVEČANIM
SPOŠTOVANJEM SPREJELI KRALJ IN KRALJICA
TER VSE LJUDSTVO IN KJER JIH ČASTIJO ŠE
DANES.

avgusta 1481, »ko je skrbno dobil podatke o svetosti življenja in čudežnih del, ki jih je naredilo teh pet svetih mučencev.«

Njihov bogoslužni spomin obhajamo 16. januarja. ●

Kakor so vesoljna Cerkev in krajevne Cerkve izkazovale posebno češčenje svojim prvim mučencem, tako tudi red manjših bratov praznuje brate, ki so prvi prelili kri v pričevanje krščanske vere. So prvi misijonarji, ki jih je sveti Frančišek poslal v saracenske dežele in so: Berard de' Leopardi iz Cabria blizu Narnija, Akurzij Vacuzio in Adjut iz škofije Narni, Peter de' Bonanti iz Sangeminijskega in Oton de' Petricchi iz Stronconeja. Tem bratom je Frančišek dal dovoljenje, da gredo oznanjati evangelij Saracenom. Ko so bratje dobili blagoslov, so peš odšli proti Španiji in Portugalski. V Coimbri jih je sprejela v avdienco kraljica Uraka, žena Alfonza II. Kraljeva sestra Sancija jim je prekrbela civilna oblačila, da bi jim olajšala apostolsko delovanje med muslimani.

Ko so prišli so v razkošno mesto Sevilla, ki je bilo v tistem času prestolnica istoimenskega arabskega kraljestva, so pohiteli v glavno mošejo in začeli oznanjati evangelij proti islamu. Seveda so jih imeli za nore in so jih hudo pretepli, vendar se bratje niso zmedli in so se napotili v kraljevo palačo, da bi govorili z vladarjem. Ko je ta slišal, da imajo Mohameda za krivega preroka, se je razjezil in ukazal, da jih zaprejo v temno ječo, da bi jih potem usmrtili. Po nekaj dneh jih je vladar poklical pred svoje sodišče in ko je izvedel, da hočejo oditi v Afriko, jim je hotel ustreči in tako jih je dal vkrcati na ladjo proti Maroku.

Ko so prišli v afriško deželo, je Berard, ker je poznal krajevni jezik, takoj začel oznanjati

krščansko vero pred kraljem in kritizirati Mohameda in Koran. Ker so kljub kraljevi prepovedi bratje še vedno oznanjali, so jih ponovno prišli, jih bičali in vrgli v ječo, nato pa jih izročili množicam, da bi se maščevali za žalitve, ki so jih izrekli zoper Mohameda. Potem so jih bičali na razpotju cest, jih vlačili po steklenih in glinenih črepinjah, na rane so jim vliвали sol in kis, pomešana z vrelinim oljem. Bratje so te muke prenašali s takšno močjo duha, da so se zdeli brezčutni, tako da jih je Abu Yakub, začuden nad takšno potrpežljivostjo in vdanostjo v usodo, skušal z izbrano sladkostjo prepričati, da bi sprejeli islam. Bratje so vse to zavrnil in neustrašeno vztrajali v poveljevanju krščanske vere. Sedaj pa Miramolin ni več zdržal in je razjarjen, sam s svojo krivo sabljo, obglavil pet neustrašenih pričevalcev vere na svojem dvoru v Marakešu. To je bilo 16. januarja 1220. V istem trenutku, ko so njihove duše poletele proti nebu, so se prikazale Sanciji, njihovi dobrotnici, ki je bila potopljena v molitev v Coimbri.

Njihove posmrtne ostanke so prenesli v cerkev kraljevskega samostana svetega Križa v Coimbri, kjer so jih s svečanim spoštovanjem sprejeli kralj in kraljica ter vse ljudstvo in kjer jih častijo še danes.

Ko je Frančišek zvedel za novico o mučeništvu petih bratov, je vzkliknil: »Sedaj lahko rečem, da imam pet pravih manjših bratov!«

Teh pet prvih mučencev je za svetnike razglasil papež Sikst IV. z bulo Cum alias animo, 7.

IN MEMORIAM, DR. P. LEOPOLD A. GRČAR (13.5.1939 - 8.2.2020)

Na slovenski kulturni praznik je h Gospodu odšel dr. p. Leopold A. Grčar. Dr. p. Leopold Andrej Grčar OFM, se je rodil 13. maja 1939 v Ložah, v župniji Sveti Miklavž nad Laškim. Osnovno šolo je obiskoval v Brestanici, nižjo gimnazijo na Senovem, višjo v Ljubljani. V frančiškanski red je vstopil 14. septembra 1954 v Novem mestu. Duhovniško posvečenje je prejel 29. junija 1965 v Mariboru. Na Teološki fakulteti v Ljubljani je diplomiral 27. junija 1967 in tam naredil magisterij 27. junija 1968.

Sledile so nastavitve in službe v Slovenski frančiškanski provinci svetega Križa, od Svine Gore preko Nove Gorice, Ljubljane, Novega mesta, Kamnika, Nazarij do Marije Pomagaj na Brezjah. P. Leopold Grčar je tiho zaspal v Gospodu na praznik kulture, 8. februarja 2020.

V spomin na delo in življenje p. Leopolda Grčarja pripravljamo posebno številko revije Marija, ki bo izšla na njegov rojstni dan, 13. maja 2020. Zato v tokratni številki revije objavljamo nagovor p. Roberta Bahčiča, gvardijana frančiškanskega samostana Brezje.

Tiha želja patra Leopolda je bila, da bi s tega sveta odšel v nebeški Jeruzalem na Marijin praznik in da bi se zanj darovala maša zadušnica ob uri Jezusove smrti.

Oboje se je patru Leopoldu izpolnilo. Na prvo soboto v mesecu februarju, ko se spominjamo Marijinega brezmadežnega srca in ko molimo za nove duhovne poklice in svetost duhovnikov. Za vse to je pokojni pater Leopold skrbel z največjo ljubeznijo ter globokim zaupanjem v našo nebeško Mater Marijo.

Danes je tudi 13 dan v mesecu in vsakega trinajstega v mesecu se je pater Leopold spominjal fatimskih dogodkov in fatimske duhovnosti. Relikvije svetih Frančiška in Jacinte Marto ter košček drevesa, na katerem se je prikazala Devica Marija v Fatimi, je imel vedno na nočni omari. Zraven teh relikvij pa je imel križ in žalostno Mater Božjo, ki sprejema iz križa v svoje naročje mrtvega Sina.

Ob uri Jezusove smrti, ob treh popoldan pa smo obhajali Jezusovo daritev, daritev velikega duhovnika za njegovega duhovnika patra Leopolda.

Na spominski podobici boste našli patrov lastnoročni zapis: »Zahvaljujem se po Brezmadežni, Troedinemu Bogu, da smem stopati s svetim Frančiškom in z brati od Greccia do La Verne!«

Ti dve skrivnosti sta bili globoko zakorenjeni v srcu patra Leopolda. Skrivnost Jezusovega učlovečenja se je v njem najbolj kazala v izdelovanju jaslic. Pred štirimi leti, ko smo prenavljali in povečevali muzej jaslic, mi je rekel: »Vesel sem, da si se tako zagrel za to preno in da boš potem namesto mene skrbel za muzej. Načrtovala sva tudi, kako povečati in urediti sedanji Muzej jaslic do leta 2023, ko bomo praznovali 800-letnico dogodka iz Greccia, kjer

je sv. Frančišek postavil prve jaslice. Upam in si zelo želim, da bi lahko uresničili to njegovo in našo skupno željo.

Skrivnost La Verne, kje je sv. Frančišek postal drugi Kristus, ko je bil deležen prejema njegovih ran, se je vedno čutila v njegovih nagovorih, kadar je poudarjal, da je za dosego prošenj in ciljev potrebno trpljenje, še zlasti v molitvi za duhovne poklice, da jih je potrebno iztrpeti.

Na koncu se bi rad v imenu samostana zahvalil vsem vam, dragi bratje in sestre, ki ste globoko spoštovali in cenili patra Leopolda, ki vam je bil duhovna opora in moč. V teh treh dneh ste mu z nenehno molitvijo skozi dan in ponoči vračali njegovo molitev za vas. Še v petek popoldan od tretje ure dalje je molil različne devetdnevniče z različnimi prošnjami, ki ste mu jih pošiljali. Naj sedaj nadaljuje s svojo molitvijo za vse nas pri dobrem Bogu v nebesih.

Posebno zahvalo bi rad izrekel tudi pogrebne mu podjetju Akris, ki so z vso ljubeznijo in spoštovanjem do patra Leopolda uredili vse kar je bilo. Prvo molitev desetke rožnega venca smo za pokojnega patra Leopolda v njegovi sobi zmolili skupaj z vami iz pogrebne mu podjetja Akris, z gospodom Pavlom Juhantom in z zdravnico Marijo Ravnihar.

Naj se ta molitev zanj, za nas, za Cerkev na Slovenskem in Slovensko frančiškansko provinco nadaljuje, tudi z globoko prošnjo za nove duhovne poklice. Naj se molitev Živega rožnega venca podvoji.

Dragi pater Leopold hvala vam za vse in iz nebes pošiljajte na slovensko zemljo nežen pogled in blagoslov. Sedaj pa se v vsej polnosti veselite v nebeškem Jeruzalemu. ●

JASLICE V GLASBENEM OKVIRJU

Dr. Andreja
Eržen Firšt

» SLIKA IMA V OKVIRJU NAMEŠČEN
GLASBENI MEHANIZEM, KI GA S KLJUČEM
NAVIJEMO IN IGRA BOŽIČNO MELODIJO.

Jaslice v glasbenem okvirju so Muzeju jaslic Brezje poklonile šolske sestre iz Zemuna. Sestre so o samih jaslicah imele zelo malo informacij. Zaradi njihove velikosti, okvir je velik 75 cm x 50 cm, za jaslice niso imele prostora, zato so se odločile, da jih poklonijo našemu muzeju.

Jaslice v glasbenem okvirju so izvirna predstavitev rojstva Jezusa Kristusa, na našem območju zelo slabo poznana. Sveta družina je položena v belo podlago, obkroža jo vitraž s podobama Brezmadežnega Srca Jezusovega in Brezmadežnega Srca Marijinega. Slika ima v okvirju nameščen glasbeni mehanizem, ki ga s ključem navijemo in igra božično melodijo.

Sveta družina je izdelana iz porcelana, ročno barvana. Reliefe so izdelovali na območju Turingije (Nemčija), v sredini 19. stoletja.

Podobni glasbeni jaslični okvirji so poznani na območju osrednje Evrope, razlikujejo se po izvedbi okvirja in ozadja za Sveto družino. Najbolj poznane so bile delavnice izdelovanja različnih figur iz porcelana v belgijskem mestu Andenne. Ko je proizvodnja porcelana na območju Andenne zamrla, so v ospredje stopile delavnice v Nemčiji in Franciji. Nemška dežela Turingija je postala poznana po svojem t.i. Meissen porcelanu, ki so ga izdelovali in izvažali v velikih količinah. Vrhunec je proizvodnja dosegla v sredini 19. stoletja.

Relief Svete družine, ki je postavljen v glasbeni okvir, je nemške izdelave (Turingija), kar lahko sklepamo po večjem številu enakih reliefov, pri katerih poznamo datacijo in proizvajalca. Čas izdelave umeščamo v obdobje pred 1887.

Pri izdelavi reliefov Svete družine iz porcelana je bilo število upodobljenih oseb omejeno; Sveto družino včasih spremljata glavi vola in osla, včasih pastir, nikoli pa se pri takšnih uprizoritvah ne pojavljajo Sveti trije kralji. Brez dvoma je bila njihova izvedba preveč zahtevna. Delavnice so le redko pustile svoj pečat oz. identifikacijo na reliefu, proizvodnja takšnih reliefov je bila serijska. Zato je datacija in umeščanje reliefov Svete družine iz porcelana še toliko težje.

Zaradi serijske proizvodnje reliefa Svete družine podobne jaslice v glasbenem okvirju najdemo na različnih koncih osrednje Evrope, razlikujejo se le po okvirju in sliki, ki obkroža Sveto družino. Ti pa sta bili običajno rezultat domišljije in iznajdljivosti lokalnih umetnikov.

Hvaležni smo, da so šolske sestre za novi dom glasbenih jaslic izbrale naš Muzej jaslic, ki je tako bogatejši še za eno izjemno upodobitev rojstva Jezusa Kristusa. ●

IZBOR ZAPISOV IZ TRETJE KNJIGE VTISOV

- Jaslice z občutjem lepega in dobrega. Hvala.
Valter in Majda iz Kopra, 29.9.2018
- Lepa hvala vsem jasličarjem, ki ustvarjajo te lepe umetnine, za oči vseh nas, da jih lahko občudujemo.
Jelka, 30.9.2018
- Obisk moje preteklosti. Duša sedanosti. Prelepo, enkratno – božično pričakovanje je popolno.
Nada, 13.10.2018
- Lepo popotovanje v praznični Božični čas ljudi po vsem svetu.
Družina Deželak, 14.10.2018
- Zelo lepo – počasi in umirjeno nas razstava povede v božični čas.
Ivanka in Janko Lozej, Dragica in Janko Rupnik, 18.11.2018
- Božji blagoslov naj bo vedno nad vsemi, ki so omogočili nastanek in delovanje Muzeja jaslic! Vaše poslanstvo je veliko in ne mine, dokler ne bo božič vsak dan in bodo jaslice v srcu vsakega človeka. Hvala!!!
4.12.2018
- Tudi z ogledom prečudovitega muzeja se lahko pripravimo na Njegov prihod.
21.12.2018
- To kratko potovanje, mi bo ostalo za vselej v spominu. In glasba, ki tako spokojno boža po duši. Hvala za čudovito popoldne, ki sem ga srkala v vaši Božični sredini.
Ivanka iz Novega mesta, 26.12.2018
- Brezje, posvečeno mesto, hvala za tako lepe in izvirne zamisli in raznolikost prečudovitih jaslic. Zares lepo in naj nam Marija razsveti pot prihodnosti. Hvala Mariji in Jezusčku.
Jože, Marija in Sandra, 30.12.2018
- Meni so bile jaslice zelo všeč, še posebej tiste slovenske jaslice pod kozolcem in v narodnih nošah. Vse so mi enako všeč. Zelo lepe so tudi iz materialov, ki so neobičajni npr. LEGO kock. Pohvala gre vsem, posebej pa voditelju muzeja jaslic Brezje.
13 – letni ministrant iz župnije Ljubljana – Šentvid, Leon Smole, 1.1.2019
- Hvala za ta čudoviti prikaz božje ljubezni – rojstvo božjega deteta!
22.4.2019
- Izjemna širina in neomejena ustvarjalnost ob upodabljanju tako veličastnega dogodka. Podobe lepote pomagajo pogledati duhovno vsebino prikazanega. Čudovito!
Družina Kobalt, 29.6.2019
- Doživeli smo enega najlepših trenutkov življenja ob gledanju vseh teh čudovitih stvaritev. Najlepša hvala vsem, ki ste se potrudili in se trudite, da so nam te lepote dostopne na ogled. Še enkrat hvala in vse lepo vam želim.
Česnik, Kolenc, 12.7.2019

PRIDIGE IN NAGOVORI

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA METROPOLITA MSGR. STANISLAVA ZORETA

Brezje, 28. november 2019
Maša ob 25-letnici delovanja Radia Ognjišče

spominu vračam več kot petindvajset let v preteklost – najbrž jih bo kar sedemindvajset. Bolj točen datum nam bo morda zaupal Franci Trstenjak. Zgodba se je odvijala v obednici našega samostana. Direktor Tiskovnega društva ognjišče msgr. Franc Bole je neumorno prepričeval mariborskega škofa dr. Franca Krambergerja, naj mu nujno da na razpolago kaplana v Celju, pri Svetem Duhu, ki je pokazal veliko spretnost pri organiziranju Klica dobrote. Z njim je imel namen začeti vzpostavljati Radio, ki bi deloval na krščanskih načelih. Čeprav sem imel vtis, da škof Kramberger vendarle malo okleva, nam dejstvo, da danes praznujemo 25-letnico ustanovitve Radia Ognjišče, jasno govori, da je bil msgr. Bole uspešen in da je škof Kramberger prisluhnil njegovi prošnji. In zato, kot je bilo rečeno, je prav, da se pri Mariji Pomagaj zahvaljujemo Bogu za vse darove teh petindvajsetih in seveda še nekaj let zraven.

Za bolj izrisano podobo začetkov bi morali pogledati v arhiv radia in v dnevnike ali zapise njegovih snovalcev, če jih seveda imajo – če pri vzpostavljanju radia, pri iskanju sodelavcev, pri oblikovanju in usposabljanju voditeljske in novinarske ekipe in vseh tistih, ki so v ozadju uspešnega in tekočega delovanja niso bili tako zaposleni, da jim kroniški zapisi niso niti prišli na pamet. Morda bodo ob priliki pobrskali po spominu in nam v svojih Spominih povedali, kaj in kako se je takrat dogajalo.

Radio Ognjišče ni čisto navaden radio. Zanj veljajo besede današnjega berila iz Prvega Pavlovega pisma Korinčanom: »Vsem sem postal

vse.« Radio Ognjišče je radio presežkov, bolj blizu nam je morda beseda rekordov. To je gotovo največja veroučna učilnica pri nas, čeprav ne zapisuje prisotnosti veroukarjev in ne ocenjuje njihovega znanja, prihaja pa k njim s katehezami, da bi poglobili in utrdili svoje versko znanje in bolj suvereno kot kristjani vstopali prostor. Prav tako je to naša največja prižnica, s katere se oznanjajo besede evangelija, da bi ljudje z veseljem živeli svojo vero in jo posredovali naprej – tako v svojih družinah kakor tudi v različnih okoljih družbe, v katera prihajajo kot kristjani. Radio Ognjišče je tudi naš največji ljudski misijon. Z radijskim misijonom, ki je običajno v tednu pred cvetno nedeljo, nas nagovarjajo s pomembnimi vsebinami naše vere in vabijo k dobri postni spovedi. Hvala vam za ta misijon. Nedvomno je Radio Ognjišče tudi največji kuharski tečaj, na katerem naše gospodinje poslušajo nasvete s. Nikoline o pripravi jedi in še toliko drugih praktičnih nasvetov, da bi bilo v naših družinah več zdravja in veselja. Sami presežki, o katerih bi lahko pripovedovali na dolgo in široko, pa bi še vedno ostajali v nevarnosti, da smo to ali ono rubriko izpustili.

»Vsem sem postal vse.« Zakaj? »Da bi jih vsaj nekaj zagotovo rešil.« Rekel sem, da Radio Ognjišče ni čisto navaden radio. Cilji vseh drugih radijskih postaj je pritegniti čim večje število poslušalcev in imeti s tem vpliv na njihovo razmišljanje, pa tudi pridobiti potrebna denarna sredstva za svoje delovanje. Tudi naš radio potrebuje vse to, vendar je zadaj za vsem še poseben razlog: da bi mogli s svojim programom, z besedo in glasbo ljudi reševati. Naši radijci ob vsem drugem v sebi - včasih bolj včasih manj zavestno - nosijo Pavlovo ugotovitev: »Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!« In zato: »Vse delam zaradi evangelija, da bi bil tudi sam deležen njegovih obljub.«

Dragi ustvarjalci programa Radia Ognjišče. Naj vam ob tem praznovanju v imenu Cerkev v Sloveniji izrečem zahvalo za poslanstvo, ki ga opravljate. Takrat ko se bodisi zgodaj zjutraj ali pa pozno popoldne odpravite od doma, najbrž rečete, da greste v službo. A ko sedete za mikrofona in preko njega vstopite v očem neviden,

a zelo konkreten prostor, v katerem se pletejo odnosi med vami, vašo vsebino, in poslušalci, takrat postanete služabniki poslanstva; poslanstva oznanjevanja: oznanjanja resnice, oznanjanja pravice, oznanjanja evangelija, kot vesele novice, ki se v življenju ljudi uresničuje v neulovljivi globini bližine med ljudmi in z Bogom. Nadaljujte s tem poslanstvom, kajti vse to, resnica, pravica in polnost razodetja evangelija bo uresničeno šele v eshatonu. Zato se ne bojte, kaj boste počeli v prihodnosti. Živeli boste poslanstvo in se navdihovali pri njem, ki je bil genij odkrivanja novih pristopov pri izpolnjevanju poslanstva, pri apostolu Pavlu.

Zahvali radijcem – voditeljem pri mikrofona, novinarjem, urednikom in tistim, ki opravljajo različne službe v ozadju, ki so sicer manj slišne, a za tekoče delovanje nujne – želim dodati zahvalo tudi Prijateljem Radia Ognjišče. Naj ponovim: Radio Ognjišče ni čisto naveden radio. Poseben je tudi po tem, da svoje oddajanje, pravzaprav svoje življenje v veliki meri dolguje prijateljem, ki so prepoznali njegovo kakovost, njegovo nepogrešljivo vlogo v naši družbi in Cerkv, ki so spoznali, da je treba stvari slišati tudi z druge strani, in so zato pripravljeni s svojimi denarnimi prispevki sodelovati pri njegovem vzdrževanju in delovanju. Na poseben način ste tudi vi oblikovalci programa Radia Ognjišče in zato se pri Mariji Pomagaj tudi vam iskreno zahvaljujem. Prepričan sem, da ste tudi zaradi svojih darov blagoslovljeni.

Zanimivo bi bilo, če bi svoje petindvajsetletno delovanje prelili v številke. Med drugim ste objavili, da bo danes, 28. novembra 2019 ob 17.00, ko ste pred 25. leti »začeli s štiriindvajseturnim programom ali povedano drugače: za nami bo 219.144 ur programa.« Enako diha jemač bi bili drugi statistični podatki.

Vendar pa Radio Ognjišče kljub njegovi izrednosti ne more izmeriti, stehtati, oštevilčiti ali ovrednotiti vsega svojega delovanja. Skoraj bi šel od voditelja do voditelja in vam povedal, kako boste presenečeni v tistem trenutku, ko se bo v vašem življenju začela uresničevati poslednja sodba iz današnje Jezusove prilike. Zanj sem se odločil iz čisto posebnega namena. Rekel

Spoštovani gospod msgr. Franc Bole, spoštovani glavni urednik msgr. Franci Trstenjak, dragi ustvarjalci Radia Ognjišče, spoštovani prijatelji in drugi dobrotniki Radia Ognjišče, dragi bratje in sestre, ki ste priromali na Brezje in tisti, ki ste se nam pridružili pri sprejemnikih doma, dragi Marijini častilci.

Kje bi bilo bolj primerno, da se zahvalimo dobremu Bogu za dar Radia Ognjišče, kot tukaj, pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Naj vam povem, zakaj je prav, da smo ob srebrnem jubileju Radia Ognjišče ravno na Brezjah. Mislim, da se v

sem, da se takrat, ko sedete za mikrofona, ustvari očem neviden, a čisto konkreten prostor med vami in poslušalci. S programom, ki ga ustvarjate in v katerega v veliki meri polagate tudi svoja srca, se začne odvijati skrivnostna drama ljubezni. Nekoga, ki je lačen, vaša beseda nasiti, žejnemu da piti, nagega ogreje, izgubljen popotnik je sprejet, bolnik ni več sam in zaporniku se rešetke zdijo manj nepreklicne. Vi jih ne vidite, jih ne slišite. Ne morete jih pošteti. A šteje jih nekdo, ki ima preštete tudi lase na naši glavi in ki skrbi za vrabce pod nebom in za lilije na polju. Obraze vseh teh ljudi boste ob dokončnem srečanju spoznali na obrazu Gospoda Jezusa

Kristusa, kajti: »Resnično povem vam, kar koli ste storili enemu mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

Zato, dragi ustvarjalci Radia Ognjišče, se ne naveličajte. Nasičujte, odžejajte, ogrevajte, sprejemajte, obiskujte. Poslanstvo, ki ga vršite, vršite s srcem. In on, ki vidi na skrivnem, vam bo povrnil.

Vas in Radio Ognjišče z vsemi, ki živijo z njim, izročam varstvu in priprošnji Marije Pomagaj. Z njo ste povezani na poseben način in ona bo ostajala vaša velika priprošnjica. Naj vas Bog ob praznovanju in vedno pokriva s svojimi blagoslovi. Amen. ●

PRIDIGA UPOKOJENEGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA MSGR. DR. ANTONA STRESA

Brezje, 8. december 2019
Maša na praznik Brezmadežnega
spočetja Device Marije

Devica Marija, Odrešenikova mati, mati Božjega Sina, potem zlahka razumemo, da je bilo tako prav, da je bilo to za pričakovati, da je bilo smiselno in logično. Težko si predstavljamo, da bi Božji Sin kot otrok, še pred svojim javnim delovanjem, lahko živel v nekem okolju, ki je bilo grešno, sebično, neduhovno in nepopolno. Na osnovi svoje popolne brezgrešnosti, kot tista, ki varuje domače ognjišče, je učlovečenemu Božjemu Sinu zagotavljala tisto okolje in ozračje v domači hiši, ki je bilo zanj edino primerno. Njena vloga je terjala tudi ta izjemen privilegij, prednost, milost, da je bila obvarovana vsake grešnosti.

V zgodovini so Devico Marijo mnogokrat imenovali nova Eva. Eva je tista, ki je dovolila, da je greh prišel na svet in z njim zaznamovala ves človeški rod. Nje pa to ni potegnilo za seboj, posredovala nam je Božjega Sina in na ta način pomagala, da smo postali odrešeni, s svojo privolitvijo v božje materinstvo. Bog nas vabi naj bomo za svoje brate in sestre, bližnje in oddaljene, za vse ljudi, svetniki dobrega in ne hudega. Naj bomo posredovalci Boga, dobrote, milosti, odrešenja ljubezni in ne grešnosti. Ljudje vplivamo na druge, s katerimi prihajamo v stik. Prva starša sta žal ta stik uporabila za nesrečo drugih. Devica Marija pa nas osrečuje, ko nam omogoča, da Božji Sin pod njenim srcem postane človek in s tem naš Odrešenik. Ker je imela izjemno vlogo v zgodovini človeštva je bila deležna izjemne

pomoči, milosti in božje podpore. Če jo je Bog določil, da izpolni to nalogo, potem ji je za to dal tudi potrebno pomoč, milost in podporo. Bila je malo prestrašena, ni vedela, kako se bo to zgodilo, ampak pri Bogu ni nič nemogoče. Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte ...« (prim. Lk 1,35)

Po božji milosti in dobroti bo postala to za kar je določena, izvoljena, če le pristane na to. Ni potrebno zanašati se na svoje sposobnosti, saj Bog nikoli ne zahteva ničesar nemogočega. Tudi če se nam v tistem trenutku zazdi, da je prehudobno in pretežko, če dvomimo ali bomo zmogli, kar Bog pričakuje od nas, smemo in moremo upati, da če nas je Bog izbral za neko nalogo, mi bo prav gotovo tudi dal vso potrebno pomoč, podporo in milost, da bomo lahko to izpolnili, če bomo s to milostjo sodelovali. V življenju smo soočeni z nalogami, ki nas morda presenetijo. Neka mati lahko spozna, da Bog pričakuje od nje, da sprejme še enega otroka, ali da je na poti otrok, ki ne bo čisto zdrav. Če nas Bog kliče k taki nalogi, moramo upati, da nam bo dal tudi moč, da tako nalogo izpolnimo. Nekdo po volji drugih ljudi zasluti, da Bog pričakuje od njega, da prevzame nase odgovorno službo v podjetju, politiki ali državi. V taki službi je človek stalno tarča kritik, prijetneje je biti ob strani, da se nihče ne obregne ob te in nisi tako izpostavljen. Nekdo lahko spozna, da ga Bog kliče v duhovni poklic in si misli, da je to zelo naporno. Ljudje, ki so bili v življenju izpostavljeni težkim nalogam, so se kar čudili od kod jim taka moč in notranja gotovost, da so svoje naloge lahko sprejeli, čeprav se jim je na začetku zdelo skoraj nemogoče. Bog nikoli ne zahteva nobene nemogoče stvari in če je še tako neznansko velika, kot je bila v primeru Device Marije, da postane mati Božjega Sina, je pri tem dobila veliko in potrebno pomoč brezmadežnega spočetja in brezmadežnega celotnega življenja.

Devica Marija je bila božja ljubljanka, a ji kljub temu v življenju ni bilo lahko. Svojemu sinu je bila pridružena v njegovem trpljenju. Tudi nam bo Bog stal ob strani, v trpljenju nam bo dal moč, da bomo to prestali in mu ostali zvesti. Včasih ljudje, ko jih kaj bridkega doleti rečejo: »S čim sem se pa Bogu zametil?« Preizkušnje so del življenja, niso božja jeza, ampak nam bo Bog v preizkušnjah pomagal, da nam bodo v blagoslov in odrešenje. Ko je Devica Marija sprejela svojo vlogo, je vsa vesela šla na obisk k sorodnici Elizabeti in zapela hvalnico 'Moja duša poveljuje Gospodu'. Ko človek izpolni svojo nalogo, pa tudi, če je še tako težka, je to vir veselja in ne nezadovoljstva.

Devica Marija se zaradi svoje velike in težke naloge ni smilila sami sebi, ni ji bilo težko, ampak je bila vesela, da je lahko nekaj prispevala k uresničitvi božjega načrta in za našo srečo.

Bog ima rad veselega darovalca, če nam je dano, če nas Bog vabi, da naredimo nekaj dobrega, se ne smemo smiliti samemu sebi. Ni večjega veselja od tega, da smemo z Bogom sodelovati pri dobrih stvareh. In obratno, če pomislimo na bogatega mladeniča iz evangelija, ki ga je Jezus povabil naj vse pusti in gre za njim. Bogati mladenič ni mogel sprejeti tega povabila, ker je bil preveč navezan na svoje bogastvo. Evangelist pravi, da je žalosten odšel. (prim. Lk 18,18-30)

Žalost ga je napolnila, ker ni imel zaupanja v božjo pomoč, da bi sprejel Jezusovo povabilo in pozitivno nanj odgovoril, da bi tako uresničil največjo možnost, ki mu je bila v življenju ponujena.

Dragi bratje in sestre, z veseljem srcem izpolnjujmo tisto, kar Gospod pričakuje od nas, s hvaležnostjo, ker vemo, da nas vedno podpira s svojo milostjo, s svojo pomočjo, da mu lahko ostanemo do konca zvesti. Amen. ●

Dragi bratje in sestre, obhajamo praznik Brezmadežnega Marijinega spočetja, ki je nekaj izjemnega. Noben človek pred njo in za njo ne bo imel tega privilegija, da bi bil v vsem svojem življenju, od prvega trenutka bivanja pod materinim srcem, pa do svoje smrti obvarovan vsake grešnosti.

Če pomislimo na izjemno vlogo, ki jo je morala izpolniti, v zgodovini odrešenja, Jezusova mati

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA METROPOLITA MSGR. STANISLAVA ZORETA

Brezje, 1. januar 2020

Marija, Sveta Božja Mati – novo leto 2020

Dragi bratje duhovniki, dragi diakoni, dragi ministrantje, pevci in drugi bogoslužni sodelavci, dragi p. Robert in bratje frančiškani, varuhi Marijinega svetišča na Brezjah, spoštovane sestre redovnice, dragi romarji, dragi Marijini čistilci.

Prav je, da smo se na začetku novega leta zbrali pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Razlogov, da smo v tem popoldnevu tukaj, je več. Najprej se danes spominjamo dvajsetletnice imenovanja Bazilike Marije Pomagaj na Brezjah za narodno Marijino svetišče. Pod njenim varstvom in v zaupanju v njeno priprošnjo je naš narod takrat stopil v tretje tisočletje krščanstva. S tem smo, kakor je takrat poudaril nadškof msgr. Franc Rode, stopili ob bok državam, ki imajo poleg drugih ustanov tudi svoje narodno svetišče. Brezje so takrat postale »srce Slovenije, kraj gorečih prošenj in zahvale, kraj upanja in krščanskega poguma, kraj, kjer se bo utrjevala naša narodna zavest in se bo krepil državniški čut, kraj radodarne odprtosti za življenje in smelega gledanja v prihodnost.« Tako nadškof msgr. Rode.

Z današnjim dnem, s tem novim letom, pa vstopamo v tretje desetletje tega stoletja. Izrekli smo veliko voščil, stisnili veliko rok, si izmenjali

veliko objemov. Vse to, kar smo z najboljšimi nameni voščili drug drugemu, hočemo pri tej sveti maši izročiti mogočni priprošnji Matere Božje, ki danes goduje. Sveta Božja Mati Marija je naslov današnjega praznika. Na današnji dan, 1. januarja 431 so namreč na Efeškem koncilu razglasili versko resnico, da je Marija Božja Mati. S tem so povedali, da je Jezus Kristus, Marijin Sin, pravi Bog in pravi človek. Cerkev je namreč morala ves čas pozorno in skrbno iskati resnico o svojem Gospodu Jezusu Kristusu. Večkrat se je dogajalo, da so skušali nedoumljiva razodetja in odrešenijske resničnosti razložiti po čisto človeških korakih in po človeškem načinu razmišljanja in razumevanja. Vsak tak poskus se je končal na stranpoti vere, ki je Kristusu zanižala ali mu odvzela nekaj od njegove polnosti. V času Efeškega koncila so veliko razpravljali o Kristusu kot Bogu in o Kristusu kot človeku. Nekateri so tajili njegovo božanstvo, drugi niso sprejemali njegove človeškosti. S tem je bilo tesno povezano vprašanje Marijinega materinstva. Nekateri so namreč trdili, da je Marija rodila samo Jezusa kot človeka, kot Bog pa je bil rojen pred vsemi časi iz Boga Očeta. Koncilski očetje pa so z dogmo o Marijinem Božjem materinstvu jasno povedali, da je Marija rodila Jezusa, ki ima dve naravi, Božjo in človeško in je zato pravi Bog in pravi človek.

Podobne težave z razumevanjem in sprejemanjem Jezusa v njegovi polnosti imajo tudi današnji ljudje. Tisti, ki ne verujejo, ga ne sprejemajo kot Boga in nanj gledajo samo kot na velikega verskega misleca, kot na izredno moralno avtoriteto. Kristjani imajo večkrat težavo, ker v njem težko prepoznajo in sprejmejo tudi pravega človeka. Nanj gledajo kot na Boga, ki je v svoji božji popolnosti odmaknjen in zato le s težavo v Jezusu vidijo zgled nekoga, ki je doživljal preizkušnje, kakor jih doživljamo vsi ljudje; nekoga, ki je bil nam enak v vsem, razen v grehu. Zato tudi mi močno potrebujemo praznik Svete Božje Matere Marije, da bi z njeno pomočjo vzpostavljali pravi odnos do njenega Sina in našega brata Jezusa Kristusa.

Današnja Božja beseda nam govori o tem, kako se je s tem, česar ni mogla razumeti, soočala Marija. Ko so namreč pastirji prihiteli v

Betlehem in videli Marijo, Jožefa in Dete, položeno v jasli, so pripovedovali, kaj jim je bilo rečeno o tem otroku. Vsi so se čudili. Marija pa je vse te besede ohranila in jih premišljevala v svojem srcu.

Mariji se je velikokrat zgodilo, da ni razumela bodisi besed, bodisi dejanj svojega Sina, bodisi dogajanja, ki se je ustvarjalo okoli njenega Sina. Že ob angelovem oznanjenju je Marija premišljevala, kaj naj pomenijo besede angelovega pozdrava. Ko je na svatbi v galilejski Kani prišla pred Jezusa in mu povedala, kaj se dogaja, je bila deležna njegovega presenetljivega odgovora: »Kaj imam s teboj, žena? Moja ura še ni prišla.« Žena? Zakaj ne mati? Kolikokrat jo je poklical kot mater, na začetku njegovega javnega delovanja pa je postala žena. Pa takrat, ko je govoril množicam in so mu sporočili, da ga iščejo njegova mati in bratje. Odvrnil je: »Kdo je moja mati in moji bratje? ... Kdor uresničuje Božjo voljo, ta je moj brat, sestra in mati!« (Mr 3,31-35). Je Marija razumela njegov odnos do nje? Tudi tokrat je besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu. In končno na križu, ko je prišla Jezusova ura, ura trpljenja in ura umiranja. Tudi na Kalvariji je ni poklical kot Mater. Zgolj Janezu je rekel, da je to sedaj njegova mati. Zanj pa je bila tudi v tistem zgoščenem trenutku samo žena, ki ji je pokazal in izročil novega sina. Ponovno povabilo, naj besede shrani v srce in jih premišljuje.

Marija je to storila vsakič znova. Besede je shranila v srce in jih premišljevala. Njeno materinstvo je postajalo vedno bolj zrelo, vedno bolj polno – iz Matere Jezusa Kristusa je postajala tudi Mati Cerkve, kar je razglasil papež Pavel VI. na koncu 2. vatikanskega koncila. Marija je preko premišljevanja skrivnosti vedno bolj postajala ne samo Mati Glave, ampak tudi Mati skrivnostnega telesa. Njena poklicanost in poslanstvo sta se širila od materinstva edinorojenemu Božjemu Sinu do materinstva slehernemu verujočemu v Kristusa.

Dragi bratje in sestre. V letu, ki ga začenjamo, bomo tudi mi srečali veliko ljudi. Stopali bodo v naše življenje, kakor so vstopali v življenje Svete Družine Marije, Jožefa in Jezusa. Nekateri bodo razcapani, kakor so bili pastirji, pa so vendarle

prinašali sporočilo angelov. Drugi bodo oblečeni v izbrana oblačila in se bodo ponašali z velikimi dosežki, kot se je ponašal Herod, in vendar je pred seboj in okoli sebe sejal smrt.

Če bomo tudi mi znali Božjo besedo, ki nas bo nagovarjala na različne načine in v različnih govoricah, shraniti v svoje srce in jo premišljevali, bomo tudi mi sposobni spoznavati, kaj Bog od nas pričakuje, da storimo.

In prva stvar, ki nam jo danes naroča naš Bog, je, da blagoslovljamo. Kakor je govoril Mojzesu, tako govori tudi nam: »Tako blagoslovljajte Izraelove sinove.« V tem primeru ne gre za nadarjenost, ne za posvečenost, in ne za kaj drugega. Gre za mojo odločitev, kakšni bodo moji odnosi do ljudi, ki jih bom v tem letu srečeval. Ne, kakšni bodo odnosi ljudi do mene. Ne morem se odločati namesto drugih, kakšni naj bodo do mene. Ne morem jih prisiliti, naj bodo dobri, prijazni, spoštljivi, razumevajoči. To odločitev moramo prepustiti njim.

Se pa lahko danes jaz odločim, kakšen bom do drugih. Kakšen bom do članov svoje družine. Jih bom blagoslovljal? Bom nanje polagal Gospodovo ime? Kakšen bom do svojih sodelavcev? Bom nanje polagal Gospodovo ime? Kakšen bom do svojih predpostavljanih? Bom nanje polagal Gospodovo ime? Kakšen bom do državnih in narodnih voditeljev? Bom nanje polagal Gospodovo ime?

Dva načina sta, kako lahko postavljamo na ljudi okoli nas Gospodovo ime. Prvi način je, da te ljudi v molitvah prinašamo pred Gospoda in kličemo Gospoda, naj se ozre nanje in naj jim bo milostljiv. Seveda bo to včasih težko, ker naša bolečina, slepota ali zamera lahko predstavljajo oviro za takšno prošnjo Gospodu. Pustimo Gospodu, naj bo milostljiv z njimi in z nami.

Drugi način pa je, da blagoslovljamo v dobesednem pomenu besede, da namreč drug o drugem dobro govorimo. Blago slovit pomeni dobro govoriti. Vsi poznamo pregovor: Če dobrega ne morem narediti, tudi slabega ne bom delal. Mislim, da se tega v življenju skušamo v resnici držati in ne delamo slabega. Povabil bi vas, da ta pregovor sprejmemo: Če dobrega ne morem povedati, tudi slabega ne bom govoril. Takšna drža pa je veliko bolj

pomembna, saj se nam tako rado zgodi, kakor je nekoč dejal naš pokojni p. Hieronim, da v senci pod lipo v nedeljskem popoldnevu sedijo tri gospe, pijejo čaj in zraven pridno prigrizujejo dobro ime svojega bližnjega. Prigrizovati dobro ime bližnjega je ravno nasprotje blagoslavljanja. Prigrizovati dobro ime svojega bližnjega je preklinjanje, čeprav morda ne izgovarjamo kletve.

Če se bomo odločili, da bomo ljudi blagoslavljali, bomo sebi in drugim prinašali mir. Opustimo željo po gospodovanju drugim in se naučimo

drug drugega gledati kot osebe, kot Božje otroke, kot brate. Po papeževih besedah drugega ne smemo nikoli omejiti na to, kar je morda rekel ali storil, ampak ga moramo vedno gledati skozi obljubo, ki jo nosi v sebi.

Dragi romarji. Materi Mariji izročimo sebe, vse svoje ljudi in tudi leto, ki nam ga Gospod podarja. Od nje se naučimo shranjevati skrivnost v srce in jo premišljevali, da se bomo naučili blagoslavljanja – blagoslavljanja vedno, vse in povsod. Amen. ●

PRIDIGA PROVINCIALNEGA MINISTRA P. MARJANA ČUDNA

Brezje, 15. januar 2020
Relikvije sv. Frančiška Asiškega

tega sveta in se razodeva nizkim. To je tudi čudovita drža ta ponižnosti, ki nam jo pokaže deček Samuel v nocojšnjem berilu, ko ne reče govori Gospod, tvoj kandidat za velikega duhovnika poslušaj, ampak reče govori Gospod, tvoj hlapec poslušaj, tisti, ki je majhen te poslušaj. Jezus nas nauči te majhnosti, da bomo lahko slišali Boga. Če se samo zamislimo v to vabilo: učite se od mene ali v to kar nam sporoča nocojšnji evangelij, prišel sem, da bi učil. Vidimo, kako čudovit učitelj, kako vsestranski učitelj je Gospod. Naj predstavim samo nekaj stvari, ki se jih lahko od Jezusa naučimo. Od Jezusa se lahko naučimo govorjenja o Bogu, da je Bog očka, da je Abba, da smo mi bratje med seboj. To je čudoviti nauk in za katerega ne vem, če smo ga že do konca dojeli, da Bog ni daleč, da ni strašen, ampak nam je prav blizu. Od Jezusa se lahko učimo molitve, prav tako kakor apostoli tudi mi. Ne vem, če že znamo tako moliti, da se v molitvi popolnoma potopimo v Boga. To je Jezusov zgled in ta zgled je bil tako silovit, da so ga apostoli prosili, Gospod nauči nas moliti. Od Jezusa se lahko naučimo zahvaljevanja v najbolj težkih trenutkih našega življenja, ko najbolj trpimo. Ko je Jezus že vedel, da bo izdan, je na veliki četrtek, dan pred svojim trpljenjem, vzel v svoje roke kruh in se zahvalil. Jezus ni vzel v roke kruha pri zadnji večerji in se Bogu pritožil, ampak se je zahvalil. Jezus je učitelj zahvaljevanja. Moč zahvaljevanja je, da je naše življenje dragoceno, da ga osvetlimo s tem, da smo Bogu vsak hip hvaležni, da smo, da obstajamo, da nas je poklical v bivanje. Zahvaljevanje je čudovit izraz duhovnosti,

nocojšnjem evangeliju Jezus izredno jasno in izrecno pove zakaj je prišel. Zato, da bi učil. Njegovi učenci so to prepoznali in so ga klicali učitelj, rabuni. Jezus je tudi naš učitelj. Jezus sam povabi naj se od njega učimo in pravi učite se od mene ker sem krotak in iz srca ponižen. Jezus je učitelj krotosti, ker tisti, ki je krotak lahko živi duhovnost. Brez krotosti ne moremo živeti božjega življenja, ker je naš Bog ljubezen, naš Bog je mir, naš Bog je spokojnost, naš Bog je neizmerna nežnost in te brez krotosti ne more biti. Ne moremo biti božji otroci in zato Jezus povabi, da se poleg krotosti naučimo tudi ponižnosti. Samo kdor je majhen je lahko božji otrok. Kdor je majhen lahko veruje, kajti Bog se ustavlja modrim

ki nas je uči Kristus sam. Jezus nas uči molitve, zgodi se tvoja volja. Ta molitev je zelo težka, ampak Jezus je naš učitelj. Ko zaupamo Bogu, vemo, da nas on boljše in bolj s skrbjo in z modrostjo vodi po poteh življenja, kot to mi lahko storimo sami. Jezus na križu, pred vsem na križu nas uči odpuščanja. Tudi tega dostikrat ne znamo storiti, da bi tudi mi rekli, Oče, odpusti jim. To je čudovita molitev, čudovit nauk, ki nam ga Jezus daje, ki nas ga uči. Na križu nas Jezus uči žrtvovanja. Kdo še ve, da je ljubezen združena z žrtvovanjem in da ljubezen in predvsem božja ljubezen živi na način iz žrtvovanjem. In še mnogokaj nas Jezus uči. Preberite kdaj evangelij pod tem vidikom, pod tem iskanjem česa vsega me Jezus uči. On je prišel in še danes prihaja, da nas uči. On je naš rabuni. Uči nas živeti prav, uči nas živeti v polnosti in osrečuje, to pa je tista nagrada, če se naučimo od Jezusa živeti in dobro izpolniti svoje življenje. Nekdo, ki je znal Jezusov nauk zelo dobro sprejeti in ga živeti, je bil sv. Frančišek Asiški. Nocoj sem prinesel njegove relikvije v vašo cerkev, v to baziliko Matere Božje na Brezjah, naše Matere. To je čudovito sporočilo za nas, ki se na izjemen način ujema z nocojšnjim evangelijem. Kar pa nas sv. Frančišek lahko uči pa je, da nas uči močnega doživljanja Boga. To je skrivnost, očarljivost njegove svetosti, njegove karizme. Sv. Frančišek je Kristusa tako močno doživel, da si to komaj predstavljamo. In kaj je bilo po tem močnem dožitju? Frančišek se neprenehoma veseli. Srce mu poje in mu poje sončno pesem, hvalnico stvarstva. In to čaka tudi nas, če se Bogu prepustimo do konca in mu vrata srca odpremo na stežaj. Močno doživljanje Boga nas pripelje do tega, da želimo za Boga nekaj narediti. Tako kot v evangeliju ko Jezus reče, pojdemo drugam in tudi sv. Frančišek je čutil, da kdor ima v sebi Boga močno vtisnjenega, kakor pečat na svoje srce, ne bo ostal pri miru, ampak ga bo nemir evangelija, nemir vere, nemir te božje ljubezni poslal k ljudem v boljši izdaji, da bo govoril, pričeval

o Bogu, da bo dišal o Bogu, kakor to slikovito naroča kristjanom papež Frančišek, da naj dišimo o Bogu. Sv. Frančišek nas nauči še nečesa, da je Bog bogat v dejanju. On ni rekel, prišel sem, ker me je Bog navdihnil, da bom ustanovil nov red v Cerkvi, ampak sv. Frančišek je govoril, ker je tako doživel in vedel, da je to doživetje pristno. Rekel je: Gospod mi je dal brate. Kako čudovita zahvala, kako čudovito priznanje. Bog je tisti, ki daje duhovne poklice, Bog je tisti, ki daje, da lahko živimo posvečeno življenje. To je tisto najmočnejše kar vam želim povedati ob že tako močni Božji besedi. Imejmo zaupanje v Boga, ki nam pošilja brate kot duhovnike, kot redovnike, ki nam pošilja sestre kot redovnice. Bog daje duhovne poklice. Prosimo ga naj nam jih pošlje. Zakaj, ker jih potrebujemo. Potreba po duhovnikih, redovnikih, redovnicah ni zaradi statistike, ampak da bomo lahko tudi mi v Kristusovem imenu učitelji vsega tega, kar sem vam povedal v nocojšnjem pogovoru. Da bomo lahko tudi mi za vas pričevalci vsega tega, kar je Kristus, naš Odrešenik, naš učitelj, naš prijatelj in brat. Posebej vas vabim v teh dneh, ko bodo v vaši cerkvi relikvije svetega Frančiška Asiškega, da pridete pred večerno mašo in molite rožni venec kot je v teh molitvenih knjižicah in jih lahko prejmete tudi po sveti maši in tudi doma molite. Eno stvar vem zagotovo, ker jo je rekel Bog sam: prosite naj Bog pošlje delavce v svoj vinograd in jih bo poslal. In to je beseda v katero trdno verjamem, če bomo molili, bo Bog izpolnil svojo obljubo, poslal jih bo. Imejmo to zaupanje, tudi v današnjem času, če se nam zdi morda ne preveč dojemljiv za duhovne stvari, ne preveč primeren, da bi kdo izbral duhovni poklic, ampak Bog je močnejši od naših izkušenj od naše kulture, naših izkušenj, razpoloženja in Bog bo poslal. Imejmo to vero in to je hkrati moja prošnja za frančiškane, za vse redovnike, redovnice, za škofijske duhovnike. Prosite naj jih Bog pošlje v svoj vinograd, v to Cerkev, v ta raj pod Triglavom, v to našo lepo slovensko deželo. ●

PRIDIGA MURSKOSOBOŠKEGA ŠKOFA MSGR. DR. PETRA ŠTUMPEA

Brezje, 11. februar 2020
Romanje bolnikov,
na praznik Lurške Matere Božje

in težavnih spremljevalcev. Ko si znanost nadeja, da napreduje pri iskanju rešitev, se že nakužeje nove stiske in trpljenje. Vedno znova se namreč pojavljajo v novih oblikah: včasih kolera in španska gripa, danes rak, aids, nove oblike gripe in pljučnice, odporne na do sedaj znane antibiotike ...

Vsako leto bolj se bojimo zime, ker več ne vemo, kakšno novo bolezensko nadlogo nam bo prinesla. Ob pojavih novih bolezni pa se širijo strahovi, nezaupanja, panika, in kot vedno, tudi finančna špekuliranja. Zaradi takšnega stanja zopet najbolj trpijo tisti, ki se itak že leta in leta borijo z boleznijo ali invalidnostjo. Njihova medicinska obravnava je nemalokrat porinjena v drugi plan ali pa v dolge čakalne vrste.

Stiska in trpljenje s seboj vedno prinašata dih smrti. Ta dih je strašen. Grozi pred popolnim uničenjem človeka. Grozna so občutja hladnosti groba in razpadanja. Ta občutja človeka osamiijo od življenja in upanja in ga mnogokrat tirajo v popolni obup. Iz tega se poraja želja, da bi čim prej ubežali pred takšnimi občutji. Nekateri zato izberejo smrt po lastni roki ali pa evtanazijo. Za njih je padec v neobstoj lažji kot pa živeti s stisko in trpljenjem. S tako odločitvijo pa hote ali nehotе Bogu pokažejo, da se ne strinjajo z njegovim načrtom o njihovem življenju.

Vsekakor je bolezensko stanje človeštva nekaj, kar zdaleč presega njegove zmožnosti do-jemanja in reševanja iz tega žalostnega stanja. Še vedno ostajamo brez odgovorov na stiske in trpljenje. Teh odgovor namreč v tem življenju nikoli ne bomo dobili. Tudi nam jih Bog ne daje v takšni obliki, da bi jih lahko vsi razumeli. Zato si je Kristus brez obotavljanja na svojo Božjo in človeško naravo naložil svoje trpljenje in trpljenje vseh ljudi. V tem ni samo solidaren z nami, temveč nam pove, kdo je Bog Oče. V srcu Boga Očeta imajo svoje domovališče vse človeške stiske in trpljenje. Zato je med nas poslal svojega Sina, da bi nam to povedal in da bi nam razodel Očetovo bližino najprej v svoji osebni stiski in trpljenju.

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11, 28). Papež Frančišek to Kristusovo povabilo nam vsem

postavi v središče svoje letošnje poslanice za letošnji Dan bolnikov. Papež nas opogumlja. V Kristusovih besedah »pridite k meni« vidi obljubo okrepitve in počitka. Kristus nam ponuja svoje usmiljenje in tolažbo, skratka sebe tolažečega. Jezus gleda ranjeno človeškost. Ima oči, ki vidijo, ki opazijo, saj gledajo v globino, ne begajo v ravnodušnosti, ampak se ustavijo in sprejmejo celotnega človeka, vsakega človeka v njegovem zdravstvenem stanju, ne da bi zavrgle kogarkoli, ampak vabijo vsakega, da naj vstopi v njegovo življenje, kjer bo začutil njegovo nežnost. Kristus sam je namreč postal šibek in je izkusil človeško trpljenje ter od svojega Očeta prejel počitek (prim. Poslanica papeža Frančiška za 28. svetovni dan bolnikov, 2020).

Kraji Marijinega prikazovanja so vedno tudi kraji počitka in nežnosti. Marija nikoli ne prihaja sama. Vedno pride z Jezusom. Tam, kjer sta Marija in njen Sin Jezus, so prisotna vsa nebesa. Tudi Lurd in Brezje sta zato kraja našega počitka in pomirjenja, ker so tukaj med nami nebesa. V Marijinih cerkvah se namreč učimo, kako biti z Bogom tudi tam, kjer se nebesa ne občutijo. Na vseh krajih človeške stiske in trpljenja je namreč možnost tudi hrepenenje po Bogu. Takšni kraji so recimo tudi bolnišnice.

Danes teden smo se poslovili od mojega draga očeta Jožefa. Bil je dober oče. Rad ga imam. Mnogo svojih dni je na stara leta preživel v bolnišnici. Tako tudi tri tedne pred smrtjo. Kljub bolezni ni miroval. Svoje sobolnike je vabil, spodbujal in hrabril, naj tudi oni gredo k Jezusu po počitek in obhajajo zakrament sv. spovedi, bolniškega maziljenja ter prejmejo Jezusa pri sv. obhajilu. Pri tem je bil nadvse prepričljiv in mnogi so mu sledili.

Še tri tedne pred smrtjo sem mu skoraj vsak dan v sveti hostiji prinašal Jezusa, da ga je krepil. Dejal mi je, da mu Jezus zelo pomaga in ga tolaži. V bolnišnici je postal pravi izvedenec za življenje z Jezusom v stiski in v trpljenju ter končno za umiranje z Jezusom. Nikdar mi ni povedal, da ga je strah smrti, ker ga res ni bilo strah. Vedel je, da v svojem hrepenenju po Jezusu nikdar ne bo razočaran. Prag smrti je prestopil

spokojno, z nasmehom na obrazu, ker je dočkal počitek v nebesih.

Po očetovi smrti me najbolj tolaži, da ga imam rad. Nikdar ga nisem sramotil, nikdar mu nisem izrekel žaljive besede. Ko sem ga na koncu vprašal, če me ima kaj rad, je tiho dejal: Ja. To je bila njegova zadnja beseda ne tem svetu. Letos 1. oktobra bi skupaj z mojo mamo obhajala 60 – letnico poroke. Takoj po poroki sta takrat za en dan poromala sem na Brezje. Mariji sta priporočila v varstvo njun zakon in družino, ki sta si jo ustanovila.

Jezus nas danes po evangelijski besedi opominja, da nikdar ne smemo očeta in matere pri-našati okrog, pa četudi gre za tako svete reči. Na njun račun se ne smemo okoriščati. Tega si niti Bog ne želi zase. Darovi za Boga ne smejo iti na račun očeta in matere, da bi onadva zato trpela škodo ali pomanjkanje (prim. Mr 7, 1-13). Darovi, namenjeni očetu ali materi so namenjeni samemu Bogu.

Kdor pozna življenje sv. Bernardke, vidkinje iz Lurda, pozna, v kakšnem odnosu je bila Bernardka do svojih staršev, ki so sicer bili zanj precej težavni, predvsem oče. Vendar se Bernardka nikdar ni pregrešila proti svojim staršem. Do njih je negovala spoštovanje in ljubezen.

V odnosu do staršev se namreč določamo, kdo in kaj smo pred Bogom. Če smo vredni svojih staršev, smo vredni Boga in zato tudi njegovih milostnih darov. O starših se nikdar ne sprašujemo ali so vredni naše ljubezni ali pa je niso vredni. Kakršnikoli so že starši, nam pomenijo Božjo voljo, da smo in da živimo. Od tukaj naprej se potem dogaja vse, kar v našem življenju doživimo – tudi naše dožemanje stiske in trpljenja, kakor tudi soočanje z našimi boleznimi in boleznimi drugih.

Starši so namreč tisto svetišče, kjer se Bog razodeva in proslavlja nam in tistim, ki nas poznajo. Čeprav je kralj Salomon zgradil Božji tempelj na zemlji, je vedel, da Boga ni mogoče zaob-jeti na enem kraju, v samo enem svetišču. In vseeno je prosil, naj ga Bog sliši v tem templju, ki ga je spominjal na očeta Davida. Prav oče mu je namreč naročil in za to vse tudi pripravil, naj po njegovi smrti sezida Božji tempelj. Bog je Salomonu

Spoštovani bratje frančiškani, sobra-tje duhovniki, dragi preskušani bratje in sestre, dragi romarji in vsi, ki ste z nami preko valov Radia Ognjišče!

Na vse vas kličem nadangelov pozdrav ne-beški Materi Mariji: »Ave«. Bodite pozdravljeni in blagoslovljeni. Bodite tudi ozdravljeni v vseh vaših mislih in tegobah, v boleznih in trpljenju. Tudi danes se v molitvah in daritvi svete maše, v duhovni povezanosti v družino Božjih otrok, iz Lurda prenaša pozdrav »Ave«, tudi sem na Brezje. V Lurdu bolniki, tudi na Brezjah bolniki – ena velikanska nepretrgana veriga povezanosti ne-štetih trpečih ljudi okoli Marije, ki jo slavijo: Ave, Ave Marija.

Ko se je nebeška Mati Marija 11. februarja 1858, v Lurdu sklonila do deklice Bernardke, se je sklonila do vsega človeštva. Prišla je s tolažbo in pomočjo. Stiske in trpljenje na tem svetu nikdar ne pojenjajo in nikoli ne bodo pojenjali. V kakršnem koli obdobju živimo, v pomanjkanju ali v blagostanju, stiske in trpljenja ne moremo odpraviti. To dvojje je namreč zarezano v dušo in telo vsakega človeka. Stiske in trpljenje sta naša nadležna spremljevalca od rojstva do smrti. Človeštvo vlaga ogromna sredstva in napore za od-pravo ali pa vsaj za lajšanje teh dveh nadležnih

zato dal silno modrost, da je kot kralj pravilno ravnal (prim. 1 Kr 8, 22-23.27-30).

Lurd, Brezje, Fatima, Medžugorje in mnogi drugi kraji Marijine prisotnosti so mnogokrat tudi spomin na naše starše, ki so že pred nami ali pa celo skupaj z nami romali na te kraje. Tako so nas utrjevali v pobožnosti do nebeške Matere Marije.

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA METROPOLITA MSGR. STANISLAVA ZORETA

Brezje, 13. februar 2020
Slovo od p. Leopolda Grčarja

»K o mi je Gospod dal brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija« (Fop 14). S temi besedami je sv. Frančišek Asiški povedal, da so bratje dar. Frančišek jih ni načrtoval. Tudi pričakoval jih ni. Po spreobrnjenju, ki ga je iz veseljaškega mladeniča z voditeljskimi sposobnostmi spremenilo v potujočega pridigarja, ki je izžareval ljubezen do Boga, je postal privlačen. Ne po zunanosti, saj je bil razcapan. Beračil je za kruh, da se je preživiljal, in za kamne, da je mogel obnavljati cerkvice, ki so razpadale. In takšen, razcapan berač, poln Boga, je postal privlačen. K njemu so začeli prihajati bratje. In on

Želim vam in sebi, dragi bolniki, romarji, bratje in sestre, da si danes tukaj na Brezjah nekoliko odpočijemo pri Jezusu in Mariji in s tako tudi nekoliko potolažimo in opogumimo, da gremo naprej, kljub stiskam in trpljenju.

Skupaj z nami naj vedno hodita Jezus in Marija, da bi tudi mi nekoč dosegli srečno večnost v nebesih. ●

jih je sprejemal kot Božji dar. In od Boga, iz njegovega evangelija se je učil, kako naj živi z brati.

Meni je Bog p. Leopolda podaril za brata v začetku šolskega leta 1974-75. Prišel sem v Serafinski kolegij v Kamniku. P. Leopoldu je bila zaupana skrb za naše duhovno življenje. P. Leopold je bil takrat navdušen zbiralec diapozitivov. Zbiralec pravzaprav ni prava beseda. On jih ni zbiral, ampak so bili diapozitivi njegov oznanjevalni pripomoček. Mislim, da je bila njegova ideja tudi povsem svojska ureditev mogočne zbirke diapozitivov, s katero je poskrbel, da je bila zbirka pregledna in da je lahko izbral diapozitive, ki jih je potreboval za duhovne obnove, za misijone, za naša duhovna srečanja in še za neštete druge skupine. Verouk, tako smo ga takrat imenovali, smo imeli zvečer. Šestnajst in sedemnajstletniki smo bili po šoli in vsem drugem zaspani. V sobi je bila samo svetloba projektorja in blaga beseda p. Leopolda. Seveda smo dremali. A p. Leopold nas ni nikoli ošteval, nikdar ni povzdignil glasu in nikdar nas ni zatožil prefektu, ki je bil odgovoren za nas. Danes vem, da se je do nas obnašal kot do bratov, ki mu jih je dal Gospod. Bil je poklican, da nam pomaga rasti in kot starejši brat nam je pomagal rasti. Dragi p. Leopold, hvala ti za to.

Ena od postaj življenja p. Leopolda je bilo svetišče na Sveti Gori. Tja je prišel v času, ko je bil gvardijan in rektor p. Martin Perc, ki je bil izjemen človek in močno zapisan v zgodovino Svete Gore. P. Leopold je pripovedoval, kako se je z dvema kovčkoma gradiva vzpenjal po pobočju Skalnice proti svojemu novemu bivališču. Gradivo v kovčkih so bili članki in knjige o jaslicah, ki so bile že tedaj njegova velika ljubezen.

A na Sveti Gori ni zaslovel kot strokovnjak za jaslice. Na Sveti Gori je zaslovel kot pridigar.

Sam sem na Sveto Goro prišel dolgo za njim, desetletja za njim. Časi so se spreminjali, tudi frančiškani na Sveti Gori smo se menjali, nekateri romarji pa so skozi desetletja ostali isti. Ostrmel sem, ko so romarji iz Vipavske doline, pravzaprav niti ne iz Vipavske doline, ampak iz vasi na njenem severnem robu, pripovedovali o pridigah p. Leopolda. Po desetletjih so se spominjali, kaj je p. Leopold pridigal takrat, ko so priromali na Sveto Goro. To je bilo nekaj neverjetnega. Da romar nosi skozi desetletja v srcu pridigo, ki jo je slišal na Sveti Gori. Le kako je p. Leopold povedal svoje pridige, da so si jih ljudje zapomnili skozi desetletja?

Mislim, da je p. Leopold tudi tukaj živel zgled in naročilo sv. Frančiška Asiškega. Sv. Frančišek je namreč bratom v 3. poglavju Vodila naročil: «Svojim bratom pa svetujem, jih opominjam in spodbujam v Gospodu Jezusu Kristusu, naj se ne prekaajo in prepirajo, kadar hodijo po svetu, in naj ne sodijo drugih, blagi in ponižni. Z vsemi naj vljudno govore, kakor se spodobi» (PFVod 3). Oznanjajo naj torej z življenjem, šele po posebni poklicanosti tudi z besedo, kakor drugje pravi Frančišek.

Tretji prizor, v katerem vidim p. Leopolda, pa so jaslice. Jaslice so bile ljubezen njegovega življenja. Pa tudi v tem primeru ne kot predmet njegovega študija, tudi ne kot estetska prvina naše narodne vernosti. Ne. Jaslice so bile zanj način oznanjevanje, bile so katehetski pripomoček, s katerim je v ljudeh budil vero v Gospoda Jezusa Kristusa. Tudi v tem primeru p. Leopolda vidim kot pravega Frančiškovega brata.

Kadar je sv. Frančišek spregovoril o Jezusu, je vedno uporabil besede: Jezus Kristus, ubogi in križani. Ko je Frančišek leta 1223 prvič dobil dovoljenje za postavitve jaslic v Grecciu, je kot razlog za to navedel, da bi želel s telesnimi nekako očmi videti, kaj vse je manjkalo Jezusu Kristusu in njegovi presveti Materi v revščini Betlehemskega hleva.

Gre za veliko več kot za idilično slikanje Jezusovega rojstva. Gre za inkarnacijo, za učlovečenje Jezusa Kristusa, ki je pravi Bog in pravi človek. V zrenju Jezusovega učlovečenja v

Betlehemu je sv. Frančišek Jezusa doživljal kot učlovečenega Boga. Zato je bilo tudi njegovo doživetje evangelija doživljanje in življenje inkarniranega evangelija – postavljenega v ta svet, v svet nemoči in greha, da bi stopili na pot odrešenja.

Tudi p. Leopold je vedel, da je evangeliju treba dati meso in kri. Njegovo strokovno in ljubiteljsko ukvarjanje z jaslicami ni bila zasanjanost v čarobnost figuric, ki nastopajo v jaslicah – čeprav jim je posvečal veliko pozornost – ampak je bilo povabilo kristjanom, naj učlovečenje Božjega Sina uresničujejo v vsem svojem življenju – naj vsako življenje na svoj način postane jaslice, v katerih se Bog razodeva in podarja nam danes.

Ob koncu tega razmišljanja se mi postavlja vprašanja za vas, dragi bratje in sestre. P. Leopold je bil voditelj Živega rožnega venca. Bo ta veriga molitve za nove poklice zamrla, ker je p. Leopold umrl? Bo Frančiškova družina na Brezjah ugasnila, ker je umrl p. Leopold, ki je bil njena duša? Bodo molitvene ure, ki so se skozi desetletja bivanja p. Leopolda tukaj na Brezjah umolknila, ker njega ni več? Če se bo to zgodilo, mi dovolite trdo besedo, potem njegovo življenje in delovanje ni pustilo sledov. Če pa boste vse to znali nadaljevati, čeprav bo potrebno po Svetem Duhu prepoznati kako in na kakšen način, in bo potrebno odkriti drugačne motive za prihajanje na Brezje, potem bo njegovo življenje in delo ostajalo rodovito.

Dragi p. Leopold. Šest let sva živela skupaj, tukaj na Brezjah. Kot brata in delavca v Božjem vinogradu. Pomagal sem ti pri tvojih zamislih in ti si mi stal ob strani ob mojih. Občudoval sem te, kako si znal poiskati sodelavce za različne pobude, zlasti za Živi rožni venec. Sedaj te prosim, da s pokojnimi člani Živega rožnega venca oblikuješ nebeški Živi rožni venec, da boste pred obličjem nebeškega Očeta prosili za nove duhovne, redovne in misijonske poklice za našo Cerkev. Prepričan sem, da nebeški Oče takšne množice molivcev ne bo spregledal.

Vsem Frančiškovim bratom in vsem tistim, ki ste bili s p. Leopoldom v življenju tesno povezani, izrekam sožalje. Naj vam Bog obriše solze in vam okrepi vero v večno življenje.

Dragi p. Leopold. Velikokrat sem te slišal, kako si ljudi blagoslavljal s prošnjo: Na priprošnjo Marije Pomagaj naj Bog blagoslovi vaša srca in vaše misli, da boste v življenju naredili čim več dobrega in srečno prišli v nebeško

kraljestvo. Naj te Bog na priprošnjo Marije Pomagaj sprejme v veselje svojega kraljestva. Počivaj v miru in se pridruži svojim bratom, s katerimi si slavil Boga in oznanjal njegovo ljubezen. Amen. ●

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA POMOŽNEGA ŠKOFA MSGR. DR. FRANCA ŠUŠTARJA

Brezje, 29. februar 2020
Romanje alkoholikov in vseh,
ki trpijo zaradi različnih odvisnosti

Seveda se ob tem lahko spomnimo še na mnoge ljudi, ki so zasvojeni še z drugimi rečmi - ki prav tako človeka ponižujejo in uničujejo.

Ko sem se o današnji slovesnosti pogovarjal s prijateljem, alkoholikom, mi je rekel, kako je današnja Božja beseda pisana na kožo alkoholikov; beseda ki spreminja in ki daje obljubo.

V evangeliju smo srečali Jezusa, ki je videl pri mitnici sedeti cestinarja Levija in mu rekel: »Hodi za menoj!« Levij je pustil vse, vstal in šel za njim.

Bratje in sestre, pogledajmo tega Levija, o katerem smo že tolikokrat slišali. Bil je na neki način zasvojen z denarjem in svojo službo cestinarja. Če bi ne bil zasvojen, verjetno ne bi vztrajal v tem poslu, saj je bila ta služba zaničevana: »cestinarji in grešniki«. Ljudje so jih zaničevali in se jih izogibali; celo Jezus si je prislužil posmeh, da se z njimi družil in z njimi je; prav tako tudi Jezusovi učenci. Jezus je sprejel izziv posmeha in zaničevanja. Na neki način je želel vstopiti v svet cestinarjev in grešnikov, saj so ti še posebej potrebni Božje ljubezni in usmiljenja. Naravnost je povedal: »Ne potrebujejo zdravnik a zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat k pokori pravičnih, ampak grešnike.« V srce se mu je zasmilil v svoji bedi in ga je rešil.

Jezus je cestinarja, grešnike in vse zasvojenca sprejel v njihovem stanju. Ni bil pa s tem stanjem zadovoljen; ni pustil »status quo«, ampak je klical in hotel spremembo. »Hodi za menoj«, ne ostajaj več v tej ujetosti, dvigni se in pojdi drugam in živi drugače! Torej Jezus vidi, sprejema, kliče in vodi k hoji za njim. Cestinar je verjel Jezusu; vse staro je pustil tam, in šel za njim. Z Jezusovo močjo se je rešil svoje ujetosti in sramote, ter začel ponižno hoditi za Jezusom. Podobno misel izražajo alkoholiki v svojem prvem koraku, ko se napotijo na pot ozdravljenja: »Spoznali smo, da smo pred alkoholom nemočni; v življenje nas

lahko povrne samo neka sila, močnejša od nas.« Mi kar naravnost rečemo: Jezus Kristus.

Kako priti do vsega tega? Do odločitve kot jo je storil Levij: slišal je klic, mu verjel, vstal je, pustil vse za seboj in hodil za Jezusom. Pot ni lahka.

Sedaj smo v postnem času. Izaija nas v berilu uči, da je to tudi **pot posta**. Slišali smo: **»Če odpraviš zatiranje iz svoje srede«**. Pri alkoholu je izjemno veliko zatiranja: samega sebe, svojih najbližjih v družini, sorodstvu, prijateljskem krogu, med sodelavci, celotni družbi. Zares je v imenu alkohola hudo zatiranje. Prerok pravi - odpravi to. Božja beseda še naprej naroča: Če odpraviš **»prevarljivo govorjenje«**: to so laži, sprenevedanja, manipulacije, zavajanja ... Prerok nadaljuje: **»Da potrtega nasitiš«** če človek hlepi po alkoholu v svoji bolezni, ne bo videl okrog sebe nobenega razen sebe; ne bo nikogar potolažil in ga nasitil z darovanjem samega sebe. Alkohol človeka zapre v popolni egoizem in poruši vse okrog njega; ga tako osiromaši, da ne more potrhtih nasičevati. Še naprej lahko sledimo prerokovim besedam, ki vabijo **k češčenju Gospoda svojega Boga ter uresničevanju njegovih zapovedi**. Ta beseda vabi k spreobrnjenju in priznanju Boga za svojega Gospoda. Alkoholik si namreč postavi svojega človeškega boga, ki je pravzaprav on sam in misli, da lahko počenja kar se mu zazdi; pri tem si dovoli početi tudi vse prepovedane stvari; dokler pije, mu ni nič sveto.

Na poti posta nismo sami. Z nami so bratje in sestre v Cerkv; z nami je Jezus in vedno

znova vabi, še posebej kadar čutimo na sebi križe: »Vzemi vsak dan svoj križ in hodi za menoj!« Ko pa je Gospod z nami, tedaj v našem življenju dela čudeže. Mnogi so to doživeli - kot Jezusov klic, kot razsvetljenje, kot poseben dar, da se človek dvigne iz zasvojenosti. Na zasvojenega človeka ljudje od zunaj lahko zelo pritiskajo z vabili in ljubeznijo, z grožnjami in morda s kaznimi; vendar če človek sam ne pride do sklepa, da bo živel drugače, nič ne pomaga; če to ne bo naredil zaradi sebe, pač pa zaradi ugoditve drugim, še ne bo rešen.

Zato je naša skupna prošnja usmerjena k Jezusu Kristusu, da se ozre na vsakega zasvojenega človeka, mu poda moč in razsvetljenje, mu podari ta dar in ga reši. Tudi tukaj še naprej gledamo na Božjo besedo ki zagotavlja: **»Dal ti bo moč in boš kakor namakan vrt, kakor vrelec studenca, katerega vode ne usahnejo. Tvoji ljudje pozidajo prastare razvaline, vzpostaviš temelje prejšnjih rodov.«** Ta beseda je polna obljube, tolažbe in upanja. Zato smo skupaj, da skupaj prosimo, molimo, zaupamo in čakamo na Božjo izpolnitev. Pri mnogih bratih in sestrah, ki so šli to pot in še vedno hodijo za Jezusom, se je izpolnila ta obljuba. Hvalimo Gospoda zanje, da so zaživel novo življenje, da so spremenili kvaliteto življenja in postali spet svobodni.

Marija Pomagaj tukaj na Brezjah naj nam pomaga v vsakdanjem življenju, da bomo pozorni na vse vrste zasvojenosti v lastnem življenju in življenju naših bližnjih; ter jih bomo v ponižnosti priznali ter prosili za Božjo pomoč. Amen ●

Dragi bratje frančiškani, bratje duhovniki, dragi bratje in sestre! V postu, na Brezjah pred Marijo Pomagaj, smo zbrani v molitvi in prošnji, v zahvali in slavljenju - pri tej sveti maši za alkoholike. Je ta sv. maša namenjena le za alkoholike, za njihove svojce in sodelavce; ali kar za nas vse? Mislim, da kar za vse nas - saj smo bratje in sestre med seboj; saj smo Cerkev - eno skrivnostno Kristusovo telo, za katerega pravi Pavel, da če »en ud trpi, z njim trpijo vsi udje; in če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje« (1Kor 12,26). To naše skupno trpljenje danes polagamo na oltar tukaj na Brezjah in prosimo našo Nebeško Mater Marijo, da nas spremlja in pomaga na zahtevni poti življenja, ko je zaznamovana z alkoholom. S tem prinašamo pa tudi zahvale in slavo Gospodu za vse brate in sestre, za vse domače alkoholikov, ki so doživeli pomoč in se uspeli rešiti teh peklenskih lovov zasvojenosti.

IZ ROMARSKIH ZAPISOV PRI MARIJI POMAGAJ

➤ Božja Mati Marija! Vodi me, pomagaj mi, daj mi moč in ljubezen do vsega, kar je ustvarjeno. Obdaj me s svetlobo, s pozitivno energijo, da bom prežeta s tvojo močjo, ki mi jo daješ. Hvala ti!

Nina

➤ Draga Marija, prosim te, skrbi za mojo družino. Naj se dobro razumemo in pomagaj mi, da preživim težke in naporene čase. Prosim te, da nas priporočiš, da bomo zdravi in srečni v majhnih stvareh. Čuvaj tudi mojo mami, ki odhaja na operacijo.

Darja

➤ Draga Marija Pomagaj, prosim te, da varuješ mojo hči, ki se seli v tujino, da bo srečno in varno prispela tja in da se bo rada vračala domov. Prosim te tudi za zdravje celotne naše družine, predvsem mami, ki odhaja v bolnico na operacijo kolka. Prosim te še, da bo oče dobro in da mu bo zdravje služilo. Prosim te za zdravje vseh, ki jih imam rada. Hvala ti!

Irrma

➤ Po dolgem času sem spet pri Tebi. Imam spet ogromno prošenj za Tvojo pomoč. Verjamem v Tvojo presojo, da pomagaš tako kot je prav in verjamem, da boš pomagala tam, kjer boš lahko. Hvala že sedaj.

Irena

➤ Bog, hvala ti, da sem na svetu in da imam kar imam in ne smemo biti zahtevni, da bi imeli zelo veliko denarja.

zB. razred

➤ Marija, želim si, da bi mi pomagala v šoli in pri harmoniki. Hvala.

Amadej

➤ Marija, prosim te za očetovo zdravje in mojih bližnjih in da bi spoznali kaj je prav in ravnali z ljubeznijo ter v skladu z božjo voljo. Prosim te za mojo boljšo polovico, da bi se

rešila vsega gorja in da bi rešili zadevo, da bi bilo pravično in po volji Očeta, da bi lahko bolj brezskrbno živela in brez zamer in jeze. Daj tudi bratu razsvetljenje. Hvala.

Martin

➤ Ljuba Marija, ob današnjem obisku ti priporočam in izročam v varstvo vse moje vnuke in pravnučka, še posebej te prosim, da čuvaš in vodiš mojega prvega vnuka, ki odhaja v daljne dežele v novo življenje.

Vida

➤ Marija, hvala ti za mamino zdravo nosečnost. Prosim te, da bom dobil lepo in zdravo malo sestrico in da bom imel lepo in zdravo družino še naprej tudi jaz.

Rok

➤ Draga Božja Mati! Prosim te za blagoslov naše družine in za trdno zdravje vseh družinskih članov. Spremljaj nas, vodi nas, blagoslavljal našo poti. Iskreno te prosim za pravilno odločitev glede moje življenjske poti. Naj spoznam kdo je tisti s katerim bom hodila po skupni življenjski poti. Hvala, Marija.

Urša

➤ Marija, pomagaj vsem ljudem na svetu, daj nam mir, razumevanje, srečo in zdravje.

Nataša

➤ Draga Marija, hvala ti za vse. Hvala, ker nam stojiš ob strani in da paziš na nas. Hvala za zdravje in za složne starše, naj še dolgo živijo. Hvala za Lidijo, da je operacija uspela, naj ji bo lahko okrevanje. Prosim te, pomagaj mojemu bratu in mu bodi v pomoč, da se spravi k sebi in da ne bo več pil alkohola. Hvala za vse. Verujem vate.

Alma

CVETAČNI NARASTEK

s. Nikolina Rop

SESTAVINE:

- 60 dag cvetače
- slan krop
- 2 jajci
- 1 žlica kisle smetane
- 1 žlička drobnjaka ali peteršilja
- 1 žlica drobtin
- 2 žlici naribanega sira

Bešamel:

- 4 dag masla ali margarine
- 3 dag moke
- 2 dl mleka

Oprano cvetačo razdelimo na večje cvetove in skuhamo v slanem kropu.

Kuhano preložimo v namazano skledo za narastke ter prelijemo z **bešamelom**: v manjši kozici raztopimo maslo ali margarino, zamešamo moko ter prilijemo hladno mleko.

Vre naj 3 minute (mešamo z metlico). Odstavimo, zamešamo rumenjaka ter smetano.

Nazadnje dodamo beljakov sneg, ki smo mu primešali ščepec soli.

Po beljakovem snegu potresemo drobtine in drobnjak ali peteršilj ter s počasnimi obrati vmešamo. Pripravljen bešamel poravnamo po cvetači. Po bešamelu potresemo nariban sir in vse skupaj pečemo 20 – 30 minut v pečici, ogreti na 200 °C.

Pečen narastek postrežemo še toplega.

NASVET:

Pripravimo 50 dag poljubne, na kocke narezane kuhane zelenjave: fižol, grah, korenje, cvetača itd. V to zamešamo polovico bešamel omake, preložimo v namaščen pekač in po vrhu nanesemo preostalo polovico bešamel omake, poravnamo in potresemo z naribanim sirom. Pečemo v pečici, ogreti na 190 °C, približno 20 minut. ●

LETO
BOŽJE BESEDE
2020Dr. p. Robert
Bahčič

» PAPEŽ FRANČIŠEK JE PRAV NA GOD
SV. HIERONIMA, 30. SEPTEMBRA 2019,
RAZGLASIL ZA VSO CERKEV, NAJ
BO »3. NEDELJA MED LETOM POSVEČENA
OBHAJANJU, RAZMIŠLJANJU TER RAZŠIRJANJU
BOŽJE BESEDE«, KAKOR BEREMO V PAPEŽEVEM
APOSTOLSKEM PISMU *APERUIT ILLIS*.

Katoliška biblična federacija (CBF) je v spomin na 1600. obletnico smrti največjega prevajalca Svetega pisma sv. Hieronima, razglasila leto 2020 za *Leto Božje besede*. V Cerkvi na Slovenskem smo z obhajanjem leta Božje besede začeli na Nedeljo Božje besede, 26. januarja 2020, zaključili pa ga bomo na Nedeljo Božje besede, 24. januarja 2021.

Papež Frančišek je prav na god sv. Hieronima, 30. septembra 2019, razglasil za vso Cerkev, naj bo »3. nedelja med letom posvečena obhajanju, razmišljanju ter razširjanju Božje besede«, kakor beremo v papeževem apostolskem pismu *Aperuit illis*.

Sv. Hieronim se je vedno znova spraševal, »kako bi lahko živeli brez poznanja Pisma, iz katerega se učimo spoznavati Kristusa samega, ki je življenje verujočih?« Dobro se je zavedal, da je Sveto pismo sredstvo, »s katerim Bog vsak dan govori vernikom.«

V letu Božje besede si bomo vsak na svoj način in vsi skupaj kot Cerkev na Slovenskem prizadevali, da poglobimo svoj odnos do Svetega pisma in Božje besede. Biblično gibanje (<https://biblicnogibanje.si>) bo v tem letu z različnimi spodbudami opozarjalo, da je Božja beseda tudi danes »živa in učinkovita« (Heb 4,12). Iščimo priložnosti, da še bolj okrepimo svoje zaupanje in ljubezen do Božje besede ter poživimo redno branje Svetega pisma.

»Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma« (Lk 24,45). To je eno zadnjih dejanj, ki jih je storil vstali Gospod pred svojim vnebohodom. Prikazal

se je zbranim apostolom, z njimi razlomil kruh in jim odprl um za razumevanje Svetega pisma. Prestrašenim in razočaranim možem je razodel pomen velikonočne skrivnosti: po večnem Očetovem načrtu je Jezus moral trpeti in vstati od mrtvih, da je podaril spreobrnjenje in odpuščanje grehov (prim. Lk 24,26.46-47). Obljubil jim je Svetega Duha, ki jim bo dal moč, da bodo pričre skrivnosti odrešenja (prim. Lk 24,29).

Odnos med Vstalom, skupnostjo verujočih in Svetim pismom je življenjsko potreben za našo istovetnost. Brez Gospoda, ki nas vanj uvaja, je nemogoče doumeti Sveto pismo, prav tako pa brez Svetega pisma tudi poslanstvo Jezusa in njegove Cerkve v tem svetu ostane nedoumljivo. Sveti Hieronim je upravičeno zapisal: »Nepoznavanje Svetega pisma je nepoznavanje Kristusa« (In Is., Prologo: PL 24,17).

Preden je prišel k učencem, ki so bili zaprti v hiši, in jih odprl za razumevanje Svetega pisma (prim. Lk 24,44-45), se je Vstali prikazal dvema izmed njih na poti, ki vodi iz Jeruzalema v Emavs (prim. Lk 24,13-35). Pripoved evangelista Luka opozori, da se je to dogajalo na sam dan vstajenja, se pravi v nedeljo. Učenca sta razpravljala o zadnjih dogodkih Jezusovega trpljenja in smrti. Njunjo pot zaznamujeta žalost in razočaranje nad njegovim tragičnim koncem. Vanj sta upala kot v Mesija, osvoboditelja, nahajata pa se pred pohujšanjem Križanega. Vstali se sam obzirno približa in hodi z učencema, vendar ga ne prepoznata (prim. v. 16). Med potjo ju Gospod sprašuje in ugotovi, da nista razumela smisla njegovega trpljenja in smrti; imenuje ju »nespametna in

počasna v srcu« (v. 25); »začel je z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih« (v. 27). Kristus je prvi ekseget! Ne le, da so starodavni spisi napovedovali, kar bo storil, tudi sam je hotel biti zvest tej besedi, da bi očitno pokazal na zgodovino zveličanja, ki ima svojo izpolnitev v Kristusu.

Biblija kot Sveto pismo govori o Kristusu in ga oznanja kot tistega, ki mora skozi trpljenje, da vstopi v svojo slavo (prim. v. 26). Ne le del, temveč celotno Pismo govori o njem. Brez tega besedila sta njegova smrt in vstajenje nedoumljiva. Zato ena izmed najstarejših izpovedi vere poudarja, da je Kristus »umrl za naše grehe, kakor je v Pismih. Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu« (1 Kor 15,3-5). Ker Pismo govori o Kristusu, nam omogoča verovanje, da njegova smrt in vstajenje ne pripadata mitologiji, temveč zgodovini; nahajata se v središču vere njegovih učencev.

Povezava med Svetim pismom in vero vernikov je globoka. Ker vera prihaja iz poslušanja, poslušanje pa je osredotočeno na Kristusovo besedo (prim. Rim 10,17), povabilo, ki iz tega izvira, poudarja nujnost in pomembnost, ki ju morajo verniki nameniti poslušanju Gospodove Besede tako v bogoslužnem dejanju kot v osebni molitvi in premišljevanju.

Potovanje Vstalega z učencema v Emavs se zaključí z večerjo. Skrivnostni Popotnik sprejme vztrajno prošnjo, s katero se nanj obrača dvojica: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil« (Lk 24,29). Sedejo k mizi, Jezus vzame kruh, ga blagoslovi, razloži in jima ga da.

V tistem trenutku se jima odprejo oči in ga spoznata (prim. v. 31).

Iz tega prizora spoznamo, kako neločljiva je povezanost med Svetim pismom in evharistijo.

Stalno srečevanje s Svetim pismom in obhajanje evharistije omogočita prepoznavanje med ljudmi, ki pripadajo drug drugemu. Kot kristjani smo eno samo ljudstvo, ki potuje skozi zgodovino; močni smo zaradi Gospodove prisotnosti med nami, ki nam govori in nas hrani.

Vstopiti moramo v stalno zaupnost s Svetim pismom, saj sicer srce ostane hladno, oči ostanejo zaprte, prizadete, v neštetih oblikah slepote.

Sveto pismo in zakramenti so med seboj neločljivi. Kadar zakramente uvede in osvetli Beseda, se bolj jasno pokažejo kot cilj neke poti, na kateri Kristus sam odpre duha in srce za spoznanje svojega zveličavnega delovanja. V tem kontekstu ne smemo pozabiti na nauk, ki izhaja iz knjige Razodetja. Tam je rečeno, da Gospod stoji pri vratih in trka. Če kdo sliši njegov glas in vrata odpre, On vstopi, da bi večerjal z njim (prim. 3,20). Jezus Kristus trka na naša vrata po Svetem pismu; če poslušamo in odpremo vrata uma in srca, tedaj vstopi v naše življenje in ostane z nami.

Na poti sprejemanja Božje Besede nas spremlja Gospodova Mati, prepoznana kot blagrovana, ker je verovala v izpolnitev tega, kar ji je povedal Gospod (prim. Lk 11,45). Marijin blagor je pred vsemi blagorji, ki jih je Jezus povedal za uboge, žalostne, krotke, delavce za mir in tiste, ki so preganjani, ker je nujen pogoj vsakega drugega blagra. Noben ubog ni blagrovan, ker je ubog; to postane, če kot Marija veruje v izpolnitev Božje Besede. Na to opozarja veliki učenec in učitelj Svetega pisma sv. Avguštin: »Nekdo iz množice, ki ga je navdušenje posebej prevzelo, je vzkliknil: 'Blagor telesu, ki te je nosilo.' In on: 'Še bolj pa blagor tistim, ki poslušajo Božjo Besedo in jo ohranijo.' Kot bi rekel: tudi moja mati, ki jo blagruješ, je blagrovana ravno zaradi tega, ker ohranja Božjo Besedo, ne ker je v njej Beseda postala meso in prebiva med nami, ampak ker ohranja Božjo Besedo, po kateri je bila ustvarjena in ki je v njej postala meso« (Iz papeževga apostolskega pisma *Aperuit illis*). ●

SLOVESNOSTI NA BREZJAH V LETU 2020

- **Sobota, 9. maj 2020**
15.00: Vseslovensko romanje gasilcev.
- **Sobota, 23. maj 2020**
20.00: Večer narodnih izročil.
- **Nedelja, 24. maj 2020**
10.00: Slovesni praznik Marije Pomagaj.
- **Sobota, 13. junij 2020**
11.00: Najstniki romamo k Mariji Pomagaj.
- **Sobota, 20. junij 2020**
10.00: 52. narodno romanje bolnikov, invalidov in ostarelih.
- **Nedelja, 5. julij 2020**
10.00: Nedelja Slovencev po svetu.
- **Nedelja, 26. julij 2020**
10.00: Romanje zakonskih jubilantov.
- **Sobota, 15. avgust 2020 – Veliki šmaren**
10.00: Slovesna maša z obnovo posvetitve Mariji.
- **Nedelja, 6. september 2020**
10.00: 112. obletnica kronanja milostne podobe.
- **Torek, 8. september 2020**
10.00: Rojstvo Device Marije ali mali šmaren.
- **Sobota, 12. september 2020**
10.30: Molitveni dan za nove duhovne poklice.
- **Nedelja, 20. september 2020**
10.00: Dan vojaškega vikariata; sveta maša z romanjem vojakov.
- **Nedelja, 4. oktober 2020**
10.00: Obletnica posvetitve cerkve in 32. obletnica razglasitve bazilike ter Frančiškova nedelja.
- **Sreda, 7. oktober 2020**
18.00: Rožnovenska Mati Božja.
- **Torek, 8. december 2020**
10.00: Brezmadežno spočetje Device Marije, Obletnica posvetitve oltarja pri Mariji Pomagaj.

KNJIGE IZ ZALOŽBE ROMAR

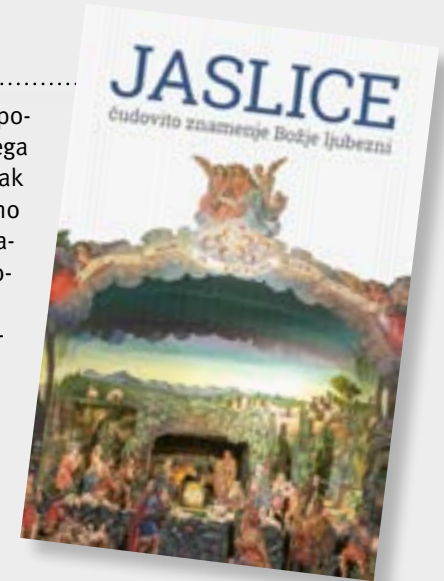
Knjige lahko kupite v **Romarskem uradu Brezje** ali naročite po telefonu: **04 537 07 00** in po elektronski pošti: **info@romar.si**

JASLICE, ČUDOVITO ZNAMENJE BOŽJE LJUBEZNI (Katalog Muzeja jaslic Brezje)

17. decembra 2016 smo na Brezjah odprli prenovljeni in povečani Muzej jaslic. Zbirka preko 450 jaslic iz 67 držav celega sveta je edinstvena ne samo na območju Slovenije, ampak tudi širše. Vse od odprtja prenovljenega Muzeja jaslic smo si prizadevali, da bi o zbirki pripravili obsežnejšo predstavitev, v obliki kataloga, ki bo opisal pomembnejše eksponate, njihove avtorje in kontekst nastanka.

Katalog obsega preko 300 strani, v njem je predstavljenih 100 jaslic. Predgovor za katalog je prispeval msgr. Rino Fisichella, predsednik Papeškega sveta za pospeševanje nove evangelizacije, vsebuje tudi prevod papeškega Apostolskega pisma 'Admirabile signum' papeža Frančiška o pomenu in vrednosti jaslic.

Cena kataloga je 14,50 EUR.

ROMARSKI URAD BREZJE

»Pisanka pisana, podoba je terpljenja,
izdihovanja in pokorjenja na tem svetu«
(A. M. Slomšek, leta 1838)

Pobarvana velikonočna jajca imajo na Slovenskem različna imena, odvisno od tega, od kod prihajajo ali na kakšen način jih barvajo oziroma krasijo. Najbolj razširjen izraz zanje je pirh. Že v 18. stoletju omenjata pirh in navajata pomen besede Marko Pohlin in Ožbalt Gutsman.

Kot dar se pirhi omenjajo na naših tleh že zelo zgodaj; listina iz nekdanjega samostana dominikank v Radljah ob Dravi že v letu 1339 poroča, da so tam delili na veliko soboto pirhe vsem redovnicam.

Zato smo se v Romarskem uradu Brezje smo se odločili, da razširimo ponudbo velikonočnih pirhov, od belokranjskih, klekljanih, ročno barvanih do pirhov, izdelanih iz filca.

Naj vam polepšajo velikonočne praznike!

ŽIVI ROŽNI VENEC

V času, ki ga živimo, je živa in goreča molitev še kako potrebna. Živi rožni venec (ŽRV) pomeni skupino molivcev, zbranih v enem ali več vencih po 20 oseb, ki ob premišljevanju Jezusovega in Marijinega življenja molijo eno od 20 skrivnosti rožnega venca. Tako en venec molivcev izmoli vsak dan vse štiri dele rožnega venca. Namen Živega rožnega venca je zahvala Kristusu in Mariji, Božji Materi, ter prošnja za velike potrebe vesoljne Cerkve, med katerimi je na prvem mestu potreba in nujnost edinosti, pa tudi molitev za obuditev novih duhovnih poklicev.

Vse do svoje smrti je Živi rožni venec vodil p. Leopold Grčar. Velikokrat je omenil, da po njegovi smrti bo ŽRV vodil p. Krizostom Komar, ki je sedaj na pobudo vodstva province prevzel vodenje te molitvene skupnosti.

Vabimo vas, da se tej globoki in tako potrebni molitvi pridružite tudi vi.

Kontakt p. Krizostoma Komarja:
zivi.rozni.venec@ofm.si in zrv@ofm.si

REVIIJA MARIJA

Glasilo Slovenskega Marijinega narodnega svetišča Brezje

Odgovarja: *dr. p. Robert Bahčič, rektor*

Odgovorna urednica: *dr. Andreja Eržen Firšt*

Oblikovanje: *Klemen Kunaver*

Fotografije: *Arhiv Slovenskega Marijinega narodnega svetišča Brezje*

Foto na naslovnici: *Milostna podoba Marije Pomagaj*

Tisk: *Tiskarna in knjigoveznica Radovljica*

Naklada: *2000 izvodov*

Izdal in založil:

Romar d.o.o.

Brezje 72, 4243 Brezje

www.marija.si

Zanj: *dr. Andreja Eržen Firšt*

ISSN 1855-9808

SVETE MAŠE V BAZILIKI

med tednom:

7.00, 8.30, 10.00, 19.00

ob sobotah:

7.00, 8.30, 10.00, 16.00, 19.00

ob nedeljah in zapovedanih praznikih:

7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 16.00, 19.00

